LINDA LAEL MILLER
EDITURA ANTET
O fată seducătoare
Una dintre cele mai savurate scriitoare de romane de dragoste din zilele noastre...

Linda Lael Miller

O fată seducătoare

Port Hastings, Washington
24 decembrie 1887

Coroana mare şi verde se clătină în cui, pe când Jeff Corbin trânti uşa în urma lui, îşi vârî mâinile în buzunarele costumului său greu, de marinar, şi coborî treptele. Aproape instantaneu, uşa se deschise din nou.

— Luate-ar dracu', hârâi o voce, stai puţin!

Jeff se opri în mijlocul potecii ninse, umerii săi se încordară, iar falca i se crispa. Nu-şi întoarse faţa spre fratele său; fiind cuprins de acelaşi sentiment, nu putea nici măcar să-l privească în ochi. Chiar şi atunci când Adam veni să stea

dinaintea sa, Jeff refuză să-i întâlnească privirea sau să-i recunoască măcar cumva prezenţa.

— Cât mai ai de gând să o duci aşa? îl întrebă Adam, punându-şi mâinile în şolduri.

Jeff nu mai spuse nimic, deşi îşi imagina strigătele de furie şi de jenă care îi treceau prin minte. Deoarece rareori îşi ascundea sentimentele, îi era teribil de greu să tacă.

— Este Crăciunul, Jeff, îi reaminti Adam cu o răbdare neobişnuită. Nu poţi să pleci acum.

— Trebuie să plec, zise Jeff, privirea sa evitând-o cu grijă pe cea a fratelui său mai mare. Mintea şi inima îi erau pline de durerea ce contura imaginea lui Banner, cumnata lui, precum şi a copiilor pe care îi născuse:

Erau gemeni – băiat şi fată…

— Jeff!

Jeff se forţă să-l privească pe Adam în faţă. Vântul sufla teribil de rece în acel Ajun de Crăciun; îi pişcă pe cei doi şi bătea printre ei cu putere, rupând lanţul care legase odinioară sufletele lor.

— Trebuie să plec neapărat, spuse el. Doamna Mării porneşte în zori şi echipajul este deja îmbarcat.

— La naiba cu Doamna Mării, şuieră printre dinţi Adam, ridicându-şi o mână şi trecând-o prin părul întunecat. Trebuia să păstrez secretul asupra bolii lui papa, să-l ascund de tine şi de

toţi ceilalţi, Jeff! Nu poţi pricepe asta?

Jeff dădu din cap.

— Înţeleg, spuse el, dar era pe jumătate adevărat. Timp de cinci ani îşi crezuse tatăl mort; aflând totuşi că omul trăise în tot acest timp, acest lucru îl zgudui profund.

— Nu înţelegi, strigă Adam. Doamne, Jeff, avea lepră.

— Ştiu asta. Şi te luase să-l îngrijeşti. Tu, fiul cel devotat. De ce naiba ar fi avut papa nevoie de mine când, de fapt, te avea pe tine?

Adam se dădu în lături, uşor, dar rămase pe poziţie.

— E mai mult decât atât, nu-i aşa?

Jeff îşi ridică privirea.

— Da, e mai mult decât atât, replică cu acelaşi glas. Îţi iubesc soţia, Adam. O iubesc pe Bartner şi mă rog la Dumnezeu ca cei doi copii să fie ai mei. Oare ţi-e clar acum?

Explozia la care se aştepta Jeff veni doar pe. Jumătate; Adam oftă şi-şi dădu capul pe spate în căutarea ninsorii căzute din cer. Strălucind, fulgii de nea se adunau pe genele sale şi pe chipul său puternic.

— Vei trece peste starea asta de acum, Jeff. Doar să ai răbdare. Învingându-şi emoţiile, Jeff îşi făcu drum înconjurând trupul înalt al fratelui şi porni spre poartă.

— Timpul vindecă toate rănile, nu-i aşa

doctore? strigă el uitându-se în urmă, bucuros că Adam nu-i putea zări chipul. Voi fi plecat cam şase luni, aşa că nu mă aştepta. Deodată, Jeff simţi o ameţeală. Se izbi de gardul de piatră, cu putere. Furia îl cuprinse, dar veninul său, încă pulsând, îl lăsă fără putere şi imobil.

— Mă vei asculta, rosti tărăgănat Adam, fixând privirea lui Jeff, ca un demon cu ochii albaştri.

Jeff reuşi să îndepărteze de pe reverul hainei sale mâinile puternice ale fratelui său, dar mai mult nu putu face, iar respiraţia îi era grea, ca şi cum ar fi alergat o bună bucată de drum.

— Du-te dracu', spuse el.

— Şi eu te iubesc, Jeff, răspunse Adam. Apoi oftă din nou şi vorbi fără sarcasmul atât de caracteristic firii sale: Te rog, nu pleca. Nu aşa.

Şi, deodată, se întâmplă. Suspinele pe care Jeff le ţinuse în el o bună bucată de vreme se revărsară, pornind din adâncul pieptului, înăbuşite şi aspre.

— Naiba săi te ia, izbucni el. Să te ia dracu', Adam, nu mai pot să stau.

Adam îşi trase fratele aproape, îl ţinu lângă el o clipă şi apoi se dădu înapoi. Vocea lui era răguşită când spuse:

— Ştii că n-aş fi vrut să te rănesc cu ceva pentru nimic în lume?

Jeff scutură din cap.

— Ştiu.

Repede, Adam îl atinse pe Jeff pe umăr. Apoi, fără un alt cuvânt, se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre casa unde aştepta Banner, cu părul ca de scorţişoară şi ochii verzi, verzi.

Jeff, atât de nerăbdător să lase clipele să zboare, stătu în picioare, nemişcat un timp, privind în sus la forma mare de piatră care fusese căminul lui dintotdeauna, după toate călătoriile sale. La noapte se părea că acesta îi va lipsi.

După o clipă, Jeff Corbin trase zăvorul, deschise poarta şi păşi în afară. Uitând de frig şi de ninsoarea ce îi bătea în faţă, îşi croi drum spre oraş, pe colina abruptă, apoi spre port.

Ajungând pe cheiul lung, unde era ancorată Doamna Mării, trase adânc aer în piept, sperând că pe chipul său nu se citea nici cea mai vagă urmă de durere, şi înainta spre rampa de schimbare, lăsând urme pe zăpadă.

Oamenii săi îl salutară cu o veselie grosolană, aşa cum procedau de obicei; le făcu cu mâna şi păşi spre cabina sa, cu capul aplecat. Whisky! Ceea ce simţea nevoia acum era să aibă whisky.

Prima izbitură zgudui vaporul tocmai când el ajunse la scările care duceau sub punte, azvârlindu-l în tovarăşii de drum. Auzi ţipete, apoi altă explozie avu loc, părând că desface vaporul în bucăţi. Ameţit, se târî pe scări în sus, spre puntea ce dansa diabolic. Văzu oamenii

sărind peste bord, cu hainele şi părul în flăcări. Strigătele lor pline de groază şi durere erau în contrast cu adierea ce aducea zăpada din cerul ascuns.

Căldura era de nesuportat şi, pe când pornea în larg, spre întuneric şi spre uitarea care îl aştepta, Jeff crezu că aude diavolul râzând.

Capitolul 1

Wenatchee, Washington, 12 mai 1888

Iepurele nu ieşea din pălărie.

Fancy putea să simtă vietatea cu mâna dreaptă; se ghemui în geanta de catifea neagră, tremurând înăuntrul ei cu îndărătnicie. Mulţimea de copii, adunaţi în faţă, se împingea mai aproape, cu feţele lor pistruiate şi mânjite de îngheţată de căpşuni, ochii lor fixând vârful pălăriei folosite.

— Nu poate să-l facă să iasă de-acolo! se la mentă unul din băieţi. Aia nu arată a pălărie de doamnă nici pe departe.

— Poate că nici nu e doamnă! remarcă demonul desculţ. Transpiraţia şiroia în sânul lui Fancy şi pe umeri, în jos. Trase cu putere de iepure, fiind conştientă de privirea rece, plină de avertisment, a domnului Ephraim Shibble. Dincolo de trupul voluminos, florile de măr roze

şi albe, din livadă, păreau să se schimbe şi să lucească în ceaţă. Fancy observă, distrată, ca undiţele colorate, duzina de baloane strălucitoare şi chiar cadourile atârnau de ramurile unui copac.

— Nu-mi face una ca asta, Hershel, se rugă ea.

O adiere înmiresmată de flori şi iarbă închisă la culoare şi de mâncare pentru picnic îi răcori obrajii aprinşi.

— Ţi-am spus că nu poate s-o facă! urlă micul uzurpator care vorbise primul, uitându-se saşiu la Fancy, provocând-o ostil.

Înţepată din nou, Fancy îl smuci pe Hershel şi, iată-l, ieşi din pălărie, în cele din urmă; geanta neagră care îl ascunsese îi atârna de picioarele din spate, ca un steag neîndurător al învingătorilor.

Adulţii care se adunaseră să privească dădeau din cap şi se întorceau, unii mormăind, alţii râzând pe înfundate, alţii compătimind-o pe tânăra femeie care stătea ţeapănă, în rochia ei ridicolă, cu stele pe ea, încă ţinând iepurele în sus.

Cum şi copiii se împrăştiau, Fancy se aplecă şi îl vârî pe Hershel cei neascultător în cuşca ascunsă sub măsuţa pliantă. Când se întindea, întâlni privirea plină de reproşuri a domnului Ephraim Shibble, patronul ei.

Omul greoi, suferind în costumul lui strâmt, se

aplecă să ridice pancarta uzată, care stătea în faţa mesei, şi o citi cu un dispreţ calm.

— Fancy Jordan, citi el, cu o intonaţie ironică. Ea cântă. Ea dansează. Ea face iluzionism.

Fancy ţipă şi îşi împreună mâinile la spate.

— Domnule Shibble, eu…

Shibble o întrerupse scuturând tăbliţa; nişte picături, ce străluceau şters, căzură de pe literele mari şi desenate cu grijă.

— Eşti o impostoare, o acuză el pe un ton jignitor. Stânjeneşti pe toată lumea! Şi eşti concediată!

Acesta era lucrul de care se temea Fancy cel mai tare, însă îşi păstră aparenţa stăpânirii de sine şi întâlni ochii mici şi umezi.

— Nu poţi să mă laşi aici, spuse ea, cu un ton care nu trăda niciun semn isteric. N-am nimic de lucru, niciun ban…

Shibble îi împinse firma cu violentă, punându-i-o în mână.

— Îţi sugerez să cânţi şi să dansezi, de vreme ce nu eşti capabilă de scamatorii. Nu vei mai face niciun pas, domnişoară Jordan, cu compania mea, de acum încolo!

— Dar…

— Nu! M-ai umilit destul ultima oară!

După ce spuse aceste cuvinte, domnul Shibble se întoarse şi se năpusti să supravegheze pe unul din ceilalţi membri ai micului spectacol

ambulant. Pentru o clipă şi Fancy îl urmări cu privirea pe Marele Splendini, care se învârtea sus, pe „sârma înaltă” ce de abia se zărea la un metru şi jumătate depărtare de pământul moale.

Când fu sigură că nimeni nu o vede, Fancy se lăsă pe genunchi şi se aşeză pe trepte, rezemându-şi capul de balustrada albă, proaspăt spălată. Un oftat de descurajare îi scăpă.

— N-ai fost chiar atât de rea, remarcă o voce blândă, masculină.

Fancy, pe punctul de a izbucni în lacrimi, îşi ridică privirea să-l vadă pe bărbatul înalt care stătea în picioare înaintea ei, cu braţele încrucişate, ochii lui albaştri dezvăluind amuzament şi compătimire deopotrivă. El purta pantaloni închişi la culoare, o vestă peste o cămaşă albă, originală, şi un guler clerical.

— Am fost destul de proastă ca să mă concedieze, spuse ea.

El se aplecă, ridică firma de unde o aruncase domnul Shibble şi o citi gânditor, ca şi cum ar fi fost cine ştie ce tratat nobil.

— Chiar poţi să faci scamatorii? întrebă el, după câteva clipe.

Fancy roşi. Deşi nu se va şti niciodată cum se desfăşurase numărul ei în după-amiaza aceea, era, aşa cum s-a întâmplat, un magician desăvârşit. Putea să scoată monede de după ureche, de exemplu, şi putea să scoată flăcări

scăpărând din degete. Odată, într-o noapte deosebit de frumoasă, chiar tăiase în două o femeie, cu ferăstrăul, apoi o pusese la loc. Era greu de găsit voluntari pentru acea şmecherie, deşi chiar proptelele fuseseră împrumutate de la un alt magician.

— Da, spuse ea, cu demnitate, pot face şi scamatorii..

— Am putea folosi unele de pe aici, spuse tânărul preot.

Fancy se uită în jur, văzând împrejurimile pentru prima oară de la venirea ei în acea zi. De atunci, ea, ca şi restul trupei, fusese ocupată cu pregătirea reprezentaţiei de la amiază, neputând să le acorde prea mare atenţie.

Acum văzu o casă de piatră, masivă şi primitoare, suprafaţa cu merii înfloriţi recent, care o înconjurau, râul de un verde-cenuşiu, care curgea peste pajiştea din faţă, aflată în pantă, grădinile cu tufele de trandafiri înmuguriţi şi băncile de marmură.

— Aici locuieşti? îndrăzni ea să întrebe, considerând o adevărată minune faptul că un om, îmbrăcat astfel, ar putea fi atât de prosper.

— Da, răspunse preotul, cu o plecăciune uşoară a capului şi cu o strâmbătură caraghioasă a buzelor lui frumoase. Pământul aparţine familiei mele, de fapt eu îl îngrijesc." Fancy era impresionată. Încă o dată privirea ei cuprinse

mărul deosebit, unde atârnau baloane, funde şi cadouri de ramurile lui. Era sigură că niciodată nu văzuse o astfel de privelişte festivă.

— Este ziua de naştere a cuiva? întrebă ea.

Preotul râse uşor.

— Nu, familia mea obişnuieşte să sărbătorească înflorirea pomilor din livadă. Este invitată toată lumea şi fiecare copil încearcă să ia un cadou din pom. Se opri şi se încruntă gânditor. Sună cam păgân, nu-i aşa? Ca o ceremonie a primăverii sau aşa ceva.

În ciuda senzaţiilor pe care le încerca, Fancy zâmbi.

— E o idee minunată, răspunse ea.

— Mi-e foame, domnişoară Jordan, anunţă, deodată, bărbatul. Tu ce zici?

Fancy era hămesită. Nu avusese timp să mănânce în dimineaţa aceea, după plecarea trenului din Wenatchee, o aşezare mică dar prosperă, situată de-a lungul aceluiaşi râu verzui care curgea pe lângă casă.

— Am un iepure pe care l-am putea prăji, îi sugeră ea, glumind pe jumătate.

Preotul zâmbi şi îi întinse mâna pentru a o ajuta să se dea jos de unde era cocoţată.

— Asta ar dura cam mult, nu-i aşa? spuse el.

Înainte de a-i da mâna, Fancy privi la fustele ei uzate, ce făceau parte din uniforma ei de spectacol. Una din stelele de argint, pe care o

lipise, se desprinse şi ea încercă, în zadar, să o pună la loc, cu degetul ei slab.

— Nici nu ştiu cum te cheamă, zise ea.

— Keith, spuse el. Keith Corbin.

Corbin! Numele îi produse un gol în stomac, iar senzaţia o simţi peste tot. Doamne Dumnezeule, cu siguranţă familia acestui bărbat nu putea fi clanul din Portul Hastings.

Reverendul Corbin se ghemui să o privească pe Fancy, care era palidă, mâna ei odihnindu-se încă într-a lui.

— Ce este?

— Nu-i nimic, minţi ea. În mintea ei, imagini vii, fulgerătoare, se izbeau una de alta: explozia de pe vaporul ancorat în Port Hastings; Temple Royce şi patronul ei, pretendentul avid, râzând pe când ridica paharul să închine în cinstea luării în arendă a vasului căpitanului.

— Dacă mâncăm, poate e mai bine, speculă momentul pastorul, ridicându-se şi trăgând-o cu o singură mişcare.

După ce şi-au umplut farfuriile, Fancy şi preotul s-au întors la scara unde au stat împreună şi mâncară în tăcere. Fancy era recunoscătoare pentru masa cu şuncă, dulciuri, cartofi, fasole verde şi crutoane de pâine – numai Dumnezeu ştia când va mai avea ocazia să mai mănânce din nou, acum că fusese concediată.

— Vei avea nevoie de o nouă slujbă, remarcă

reverendul Corbin, ca şi cum ar fi citit gândurile.

Tristă, Fancy dădu din cap. Din ceea ce văzuse la Wenatchee, îşi dăduse seama că era o localitate mică şi că posibilităţile ar fi reduse, într-adevăr. Poate puţini dintre locuitorii acestuia îşi permiteau să angajeze servitori, şi unde ar putea spăla vase sau să servească mese până ar reuşi să-şi cumpere un bilet de tren?

— Ştiu, spuse ea.

— Aş putea să-ţi dau bani, îndrăzni să spună preotul.

Fancy dădu din cap, ca un refuz imediat. Datoria era o povară pe care o evitase cu grijă, amintindu-şi ce durere a produs părinţilor ei.

— Trebuie să mă întreţin singură, spuse ea, bărbia înălţându-i-se, iar farfuria hâţânându-i-se pe genunchi.

— Atunci munceşte pentru mine, aici. Mă tem că nu prea există chemare spre magie, în Wenatchee.

Venind din partea altui om, o ofertă ca aceasta ar fi făcut-o mai atentă pe Fancy. La urma urmelor, se descurcase cum putuse, singură, trei ani, deşi avea doar nouăsprezece ani şi aflase că trebuie să se ferească de bunătatea nemărginită a „domnilor”. Dar acest om era diferit de majoritatea celorlalţi, ştia ea, şi asta numai datorită gulerului pe care îl purta.

— Ce-aş putea face, reverend Corbin?

El zâmbi.

— Te rog, spune-mi Keith, ca să pot să-ţi spun, la rândul meu, Fancy.

Din nou acest fel de a pune problema; de obicei Fancy nu-l admitea, era prudentă la familiarismele adresate sexului opus.

— Bine, Keith, răpuse ea. Apoi, simţindu-se teribil de încrezătoare şi plină de speranţă, în ciuda tulburării ce i se simţi rostindu-i numele, îl întrebă din nou: Ce muncă aş putea face aici? Merii mici nu s-au copt încă pentru a fi culeşi.

Keith îi luă farfuria goală de pe genunchi, o aşează peste a lui şi le puse deoparte.

— Nu, merele, nu vor fi bune până nu. Cad. Dar există o slujbă pentru tine aici, Fancy, una care, mă tem, nu va avea nevoie nici de cea mai mică scamatorie.

Fancy aştepta, uitând de mulţimea adunată, de copiii care făceau glume, de pregătirile făcute pentru plecare, de domnul Shibble, proprietarul companie de teatru.

— În ultimul Ajun de Crăciun, vaporul fratelui meu, Doamna Mării, era ancorat în rada Portului Hastings. Inima lui Fancy începu să bată cu atâta putere, încât părea să-i iasă din piept şi nu alta, şi apoi că loveşte şi ajunge până la creier. O Doamne, se gândi ea. Doamne, nu! Aceasta este aceeaşi familie!

Keith se opri, fixând-o pe Fancy cu ochii lui

albaştri, bântuiţi de amintiri.

— Ştii unde se află Port Hastings? întrebă el. Este lângă Puget Sound, pe strâmtoarea Juan de Fuca.

Fancy dădu din cap, incapabilă să vorbească. Râsul lui Temple Royce, îi răsună în urechi din nou.

— Oricum, Jeff – acesta e fratele meu – a fost ars rău de tot. El încă mai are cicatrice pe spate şi pe unul din braţe, dar cele mai multe urme sunt în el, bineînţeles. Fancy îşi închise ochii, simţind că i se face rău. Naiba să te ia, se gândi ea, delirând.

— Dar nu a murit, spuse ea, mulţumindu-se cu atât.

— Nu, nu chiar. Ca şi ceilalţi, a fost forţat să sară în apă. Apa era mai rece decât de obicei şi a durat ceva până l-au adus la ţărm. A făcut pneumonie şi aproape era să moară, adăugă Keith, privind gânditor la mărul împodobit, unde copii veseli săreau şi se întindeau după cadouri şi baloane. Jeff este aici, odată ce s-a făcut bine nu a mai vrut să stea în Port Hastings. Ceva îi despărţea pe cei doi, dar niciunul din ei nu vorbea despre asta şi apoi nu era cazul. De fapt, Jeff este pe moarte, Fancy, deşi ar trebui să treacă peste efectele fizice a ceea ce s-a întâmplat.

Fancy tremura.

— Nu înţeleg cum crezi că l-aş putea ajuta, reuşi ea să spună. Eu nu sunt infirmieră.

— Jeff nu are nevoie de o infirmieră, ci de un tovarăş, de cineva cu care să-şi petreacă timpul şi care să-l scoată din lumea aceea interioară, unde se ascunde. Ocupându-mă de livezi şi parohie, nu pot să-l ajut cum ar trebui, dar îmi iubesc fratele, Fancy, şi nu vreau să-l pierd.

— Să-mi petrec timpul cu el? La ce ar putea ajuta asta?

— Sper că vei putea să-i stârneşti vreo emoţie, ceva, orice. Să-l faci să râdă, ori să plângă, să-l înnebuneşti, nu prea îmi pasă.,

Fancy înghiţi în sec şi se uită la fustele ei. În fiecare fibră a fiinţei ei se simţea durerea combinată cu ruşinea, pentru ceea ce Temple Royce îi făcuse lui Jeff Corbin şi familiei sale; să nu pomenim şi de echipajul care nu supravieţuise exploziei de pe Doamna Mării.

Nu era răspunzătoare pentru atac, desigur, doar pentru faptul că ştia cine era vinovat. Nu spusese autorităţilor ceea ce ştia de fapt; chiar plecase din oraş ca să încerce să uite.

Acum studia faţa cinstită a lui Keith Corbin şi se întreba ce i s-ar întâmpla dacă i-ar spune că, de fapt, Temple Royce fusese cel care ordonase ca dinamita să fie încărcata pe vas şi aşezată pe puntea acestuia. În cele din urmă, hotărî că nu putea să-i spună.

Dar alte probleme şi griji aveau să vină. Lucrase ca dansatoare în Port Hastings pe vasul Umbra Argintie, vas transformat în salon. În cazul în care căpitanul Jeff Corbin ar fi văzut-o acolo, ar fi recunoscut-o acum? Mai rău, să presupunem că atunci ar fi plănuit să se căsătorească cu Temple Royce, un bărbat pe care, fără îndoială, îl socotea duşmanul lui de moarte?

Instinctul îi spusese să fugă de acolo, să-şi lase familia şi oraşul, înainte ca unul dintre membri echipajului să-şi amintească de ea. Dar acum nu avea niciun mijloc de salvare; îşi pierduse slujba şi, în plus, o mică parte din ea tânjea să-l pedepsească pe Temple pentru ceea ce făcuse.

— Nu sunt sigură că te pot ajuta, murmură ea, culegând o stea de pe fustă, cu degetele nervoase. Dar voi încerca.

— Mulţumesc, spuse pastorul, iar mâna lui mare şi cu bătături o atinse pe a lui Fancy, încurajator şi cu căldură.

Jeff. Privea de la un geam de sus pe când musafirii începură să se retragă în „vagoanele” lor asortate – trăsuri trase de mai mulţi sau de un singur cal. Micuţul circ jerpelit, construit spre amuzamentul deosebit al copiilor, dispăruse de o vreme şi niciunul dintre actori nu mai rămase, doar acea zână care purta stele pe rochie.

El oftă, nefiind în stare să se întoarcă cu faţa

de la fereastră. Ea vorbea serios cu Keith, după cum putea să vadă. Nu se despărţiseră niciodată prea mult unul de altul, toată ziua. Cine era femeia asta şi de ce nu plecase cu toţi ceilalţi?

Chipul lui Jeff se încruntă. Apropo de asta, de ce l-ar interesa pe Keith o femeie chipeşă, când, de fapt, era să se căsătorească cu Amelie Rogers, în mai puţin de o lună? încetă să-şi mai pună această întrebare când spiriduşul întrerupse deodată conversaţia cu Keith şi privi în sus, la fereastra unde stătea ei. Ea nu-l putu vedea, era imposibil şi totuşi părea să-l invite.

Deoarece ceva din interiorul lui îl îndemna să o asculte, el se întoarse repede de la fereastră.. Fără cămaşă, merse şi se aşeză în faţa oglinzii de deasupra biroului. Se întoarse pe o parte, îndeajuns ca să-şi vadă cicatricea roşie şi zbârcită de pe spate.

Era o cicatrice mare, pornea de la mijloc, în partea dreaptă şi ajungea până la umărul stâng, în sus. Acea cicatrice, asemănătoare celei de pe braţ, se adâncise, ajungând dincolo de muşchi şi os. Închise ochii şi încercă să şi-o imagineze în minte pe Banner, acum soţia fratelui său. În loc de asta, văzu o femeie cu părul blond şi stele multe pe rochie.

Prin uşa întredeschisă, Jeff auzi paşi pe scară. El blestemă şi îşi luă cea mai apropiată cămaşă, care atârna de una din marginile patului. Se

încheia la primul nasture când Keith bătu la uşă.

— Aş vrea să cunoşti pe cineva, îl anunţă pastorul, cu un amestec ciudat de tandreţe şi hotărâre de care numai el era în stare.

Jeff se uită ta fratele lui şi mormăi o înjurătură. Poate din respect faţă de omul care fusese înainte să-şi piardă tatăl, pe Banner şi vasul său, dintr-un foc, îşi trecu degetele prin păr.

— Bună, spuse spiriduşul, ieşind din umbră şi venind în prag. Numele meu este Fancy.

Diplomat, Keith se întoarse şi se îndepărtă, cizmele lui, roase la tocuri, făcând zgomot pe scări.

— Ce nume mai e şi ăsta, Fancy? izbucni Jeff, tot timpul fiind atent la părul ondulat, colorat de soare, din jurul unei feţe obraznice. Ochii ei erau de un violet-închis.

— Este o poreclă şi vine de la Frances, răspunse spiriduşul, ignorându-i nepoliteţea.

Avea o gropiţă în bărbie, una mică de tot.

— De unde ţi-ai luat rochia asta trăsnită?

Gropiţa din bărbie se ridică, ochii violeţi scânteiară, dar Fancy se ţinu tare.

— Mi-am făcut-o eu însămi. O port când mă aflu pe scenă. Deşi el stătea în mijlocul camerei, se simţi trimis la colţ. Ignoră faptul că senzaţia nu era deloc plăcută. Punându-şi mâinile în şolduri, făcu un efort să nu prevestească ceva rău.

— Dacă n-ai de gând să dansezi sau să faci ceva asemănător, de ce dracu’ nu ieşi din dormitorul meu? Ai putea să mă bagi la idei, gândeşte-te.

— Cred că eşti plin de idei greşite, îi zise femeia, complet detaşată. Strâmbă din nasul ei cârn, dezaprobator. Doamne, ce miros de râncezeală e aici! adăugă ea şi, după ce îşi potoli amărăciunea, se îndreptă către perete şi deschise larg mai întâi o fereastră, apoi alta. După asta, se duse că aducă cămăşile şi pantalonii aruncaţi pe podea şi le strânse sub braţ. Jeff se uită la ea, amuzat şi furios.

— Ce dracu’ crezi că faci?

Ochii ei violeţi îi priveau drept pe ai lui.

— Te ajut, desigur, pentru asta m-a angajat fratele tău.

— La naiba cu angajatul lui. Nu vreau niciun ajutor de la nimeni!

— Asta e problema ta, mi-am imaginat. Asta şi faptul că te porţi ca un băieţel răsfăţat, mai degrabă decât ca un adult. Incredibil, ea se îndreptă spre prag şi aruncă în hol hainele pe care le adunase. Apoi se duse către pat, dând la o parte păturile şi cearceafurile şi dezvelind feţele de pernă. E timpul să te dezmorţeşti, să nu mai stai îmbufnat, ci să te comporţi conform vârstei tale, Jeff Corbin..

Jeff se sperie pentru o clipă, dar, dintr-o dată,

realiză comicul situaţiei şi începu să râdă. Ce privelişte ridicolă şi delicioasă era Fancy în acel moment! Părul ei sălbatic se desprinse de agrafe şi stelele argintii îi căzură de pe rochie. Pe când se aplecă să adune cearceafurile, Jeff simţi o tulburare pe care nu o mai avusese.

Ea se opri şi se uită la el, nesigură.

— Ce este atât de nostim?

— Rochia aceea. Numele tău. Totul.

Trupul micuţ al lui Fancy se întţepeni şi bărbia aceea perfectă se ridică cu o mândrie sălbatică.

— Mă bucur că te amuzi, spuse ea. Poate ăsta este un pas înainte.

Din nou, Jeff îşi trecu mâna prin păr şi, cu o privire iute, aruncată în oglindă, văzu că degetele ei coborâră pe urechea dreaptă.

— Şi ce ţi-a spus fratele meu? Că sunt un fel de pustnic, că am nevoie de cineva ca să mă salvez?

— Cam aşa ceva, da.

Jeff era furios.

— Am iubit femeia pe care n-o pot avea, spuse el. De fapt, este soţia fratelui meu.

— Viaţa este dură, spuse Fancy scuturând din umeri.

— Mi-am pierdut nava.

— Oamenii îşi pierd lucruri în fiecare zi. Ea se opri, privind în camera spaţioasă şi frumos mobilată. Din câte am văzut, tu ai mult mai mult decât orice om obişnuit.

— Nu înţelegi.

Fancy dădu drumul la cearceafuri şi se aşează în faţa lui privindu-l drept în ochi.

— Cred că te înţeleg foarte bine. Şi eu am fost rănită. Eşti furios. Şi acum doar îţi verşi amarul.

— Amarul?! Furia îl încolţi şi îi trecu prin vene; pentru prima oară în viaţă simţi că trăieşte deplin. Cum îndrăzneşti să spui asta?

— Uite aşa, spuse ea pe acelaşi ton.

Jeff rămase mut. O privi pe Fancy cu o furie tăcută „în timp ce ea se întoarse cu spatele, împachetă cearceafurile şi se uită către uşă. Ce avea de gând să mai facă în următoarea clipă? Să tragă perdelele? Să strângă pătura?

— Sunt blestemat, murmură el.

— Voi veni înapoi cu aşternuturi curate, în câteva minute, strigă ea, fără măcar să se sinchisească să se uite în urmă.

Jeff nu era obişnuit ca oamenii, îndeosebi femeile, să se comporte astfel cu el. Copilaşul ăsta era de-a dreptul respingător, asta era de fapt!

— Stai puţin! răcni el.

Ea se opri, se uită peste un aşternut, privind peste umăr.

— Ce doreşti?

— Nu vreau să mă ajuţi, înţelegi? Nu vreau să-mi strângi rufele şi nici să-mi schimbi aşternutul…

— Cineva trebuie să o facă, totuşi veni răspunsul obraznic, înainte ca femeia să dispară de tot.

Jeff se duse la uşă, apucând tocul cu mâinile.

— Dar nu tu, dracu' să te ia mugi el.

Fancy desfăşură un cearceaf pe podeaua din hol, iar după aceea înfăşură rufele în el.

— De ce nu eu? întrebă ea, fără o emoţie deosebită.

— Pentru că…

— Da? îl îmboldi drăcuşorul, legănându-şi grămada mare pe spate, la fel ca o femeie din Saint Nicholas.

Din nou Jeff Corbin, cel bun de gură, se împotmoli în a da un răspuns. Să fie el al dracului, dacă mai întâlnise vreodată vreo femeie mai plictisitoare, în toată viaţa lui!

Până să se întoarcă, de data asta cărând o grămadă de cearceafuri curate, împăturite, el avu timp să-şi încarce muniţia. Întinzându-se comod într-un scaun, lângă fereastră, el privea la ea cum începe să facă patul din nou.

— Nu m-aş fi aşteptat la una ca asta din partea fratelui meu cel pios, spuse el. Dar poate că e terapia de care am nevoie.

Ea întindea cearceaful ca o expertă; mirosul de rufe proaspete inundă camera.

— Ce fel de terapie? întrebă ea, fără prea mare interes.

— Nu-mi spune că, cu un nume ca Fancy, nu ştii.

Cearceaful pluti uşor spre saltea şi ea se întoarse să-l vadă pe bărbat.

— Adică ce vrei să spui?

Triumful îl învălui pe Jeff; răspunse zâmbind:

— Vreau să spun că vei împărţi acel pat cu mine, nu-i aşa? Asta m-ar vindeca mai repede ca orice.

O explozie injectă ochii mari şi violeţi, dar, spre dezamăgirea lui Jeff, dispăru odată cu roşeaţa ce îi învălui obrajii.

— Ştii foarte bine că nu voi împărţi patul cu tine, căpitane Corbin, spuse ea.

O altă emoţie lungă, latentă, îl mişcă pe Jeff. Ce dulce provocare! Acesta era un joc pe care îl stăpânise.

— Îmi subapreciezi farmecul, Fancy, spuse el calm.

— Dimpotrivă, îl găsesc fără rost, replică ea.

— Te-ai culcat vreodată cu vreun bărbat?

— Asta chiar că nu e treaba ta, dar de vreme ce ai întrebat, îţi spun că nu. Nu am făcut-o. Se întoarse să aranjeze patul şi lui Jeff i se oferi o privelişte a ceea ce se cheamă un fund uşor bombat Hotărârea sa fusese întărită.

— Bine, zise el. Întotdeauna îmi place să fiu primul.

Ea îşi termină treaba fără un alt cuvânt şi se

strecură afară din cameră, ţinându-şi capul sus, cu mândrie.

Jeff râse pentru sine, deşi nu putea spune de ce. Se ridică din scaun şi se duse către birou să-şi aranjeze părul de culoarea spicului copt.

Fancy stătea în capul scărilor, fără să fie văzută, şi tremura de furie. Niciodată, în toată viaţa ei, nu întâlnise un om mai imposibil! Dar niciunul mai atrăgător, recunoscu ea pentru sine. Dorind să termine cu slujba asta ciudată, neţinând seama de urmări, trase adânc aer în piept şi coborî în bucătărie.

Acolo, bucătăreasa şi câteva ajutoare se îngrămădeau să încălzească apa şi să cureţe farfuriile, care soseau una peste alta.

Keith intră în timp ce Fancy pregătea tava pentru fratele său urâcios, ducând o farfurie uriaşă cu felii de şuncă.

— Cum a fost? întrebă el, cu speranţa că supărarea lui Fancy se mai domolise.

— Nu va fi uşor, spuse ea, luând una din feliile de şuncă pentru Jeff. Îi voi duce cina şi apoi voi coborî şi voi da o mână de ajutor la bucătărie.

Bucătăreasa, o femeie slabă, prezentată ca Alva Thompkins, îi aruncă lui Fancy un zâmbet plin de recunoştinţă. Perspectiva de a avea un prieten îi ridică moralul lui Fancy.

— Nu va mânca, spuse Keith, îngrijorat, punând farfuria cu şuncă jos; apoi porni din nou

spre uşă.

— Ba va mânca, spuse Fancy, cu încredere.

Keith zâmbi cu înţelegere şi o părăsi, ca să ducă gunoiul ce se strânsese. Era o muncă ce îi va lua probabil jumătate din noapte, chiar şi cu toată lumea la treabă.

Exasperarea o învălui pe Fancy pe când punea cartofii dulci şi reci şi îi amesteca tu salata în farfuria pe care urma s-o ducă sus, lui Jeff. Ajutorul lui ar însemna mult acum, dar poate n-ar binevoi să i-l dea, intenţia sa fiind să se adâncească într-o stare de autocompătimire.

Balansând tava grea, se avântă pe trepte îţi sus. Şi toate lucrurile acelea pe care i le spusese! Deci numele ei era nostim, hainele ei, nostime, şi să împartă patul cu el?

Când Fancy ajunse în camera lui Jeff, furia îi trecea prin vene. La naiba cu toate, chiar dacă ar sfârşi să doarmă pe câmp şi să-l prăjească pe umflatul de Hershel la un foc măre, ca să nu moară de foame, tot nu se putea împăca cu acest fel de tratament!

Jeff zâmbi plăcut pe când ea se apropie de el, ca şi cum n-ar fi spus toate lucrurile acelea de neiertat.

Cu o încântare sălbatică, Fancy stătu în fata scaunului lui Jeff, îi întoarse zâmbetul şi îi răsturnă tava în poală.

Capitolul 2

Zăngănitul vaselor chinezeşti şi puterea furiei lui Jeff se puteau auzi chiar de pe pajişte. În amurgul ce se lăsa, Keith Corbin ridică un vas cu fasole prăjită şi zâmbi.

— Mulţumesc, Doamne Dumnezeule, care eşti în ceruri şi care eşti alături de mine mereu, şopti el.

Când Keith ajunse la bucătărie, buzele i se lăţiră într-un zâmbet: Fancy era acolo. Stele mai strălucitoare decât cele de pe rochia ei luceau în adâncul ochilor ei roşii, iar obrajii îi ardeau din cauza mâniei.

— Voi plăti, vasele sparte din salariul meu, spuse ea, furioasă.

— Nu este nevoie, spuse Keith, schimbând o privire triumfătoare cu doamna Thompkins, bucătăreasa. Amândoi încercaseră să-l scoată din inerţie pe Jeff, luni de zile, şi acest mic plan le reuşise într-o singură seară.

Fancy îşi suflecă mânecile rochiei pe care o îmbrăca tot timpul şi se apucă de treabă.

— După ce voi termina aici, te voi ajuta să aduci mâncarea, zise ea. Şi se dovedi a fi un om harnic, deşi poate elanul ei era hrănit tocmai de ura pe care o nutrea.

După ce au debarasat şi noaptea s-a lăsat blândă şi întunecată peste valea Wenatchee,

Keith o îndemnă pe Fancy să se retragă în camera ei, ştiind că în ziua următoare va fi greu pentru ea.

Ochii ei de culoarea ametistului se măriră.

— Merci, spuse Fancy respirând adânc şi punându-şi o mână pe gât. L-am uitat pe Hershel.

Iepurele! Keith râse.

— Cred că îi este foame.

Doamna Thompkins pregăti un vas cu salată verde, rămasă de la picnic.

— Vezi să nu între creatura aia în grădina mea de legume, o preveni ea, dar încercarea ei de a fi aspră nu păcăli pe nimeni.

— Îl putem pune în hambar, la noapte, spuse Keith. Mâine îi voi face o cuşcă.

Fancy zâmbi cu un fel ciudat de uşurare, iar Keith era tulburat. Îl iubea pe iepuraşul acela nefolositor, cu toată supărarea ei de dinainte.

— Mulţumesc, spuse ea.

Camera lui Fancy, ca şi locuinţa doamnei Thompkins, era foarte spaţioasă. De cum intră, deschise fereastra şi parfumul dulce al nenumăraţilor meri înfloriţi pătrunse şi o calmă. Susurul râului Columbia îi învălui urechile şi, într-un fel, îi aduse alinare.

Dădu jos rochia presată cu steluţe şi îşi puse cămaşa de noapte, flanelată, care zăcea pe pat. Era drăguţă, modestă, dantelată pe la mâneci şi

guler, brodată cu porumbei la pieptar. În tăcere, o binecuvântă pe doamna Thopkins că i-a dăruit-o.

Desculţă acum, Fancy îşi despleti părul greu şi parfumat cu mireasma de afară şi-l lăsă să cadă până în talie. Apoi îşi goli geanta de pânză, care conţinea tot ceea ce îi aparţinea, fără Hershel, desigur, şi câteva lucruri pe care le folosea la numărul ei, după care se gândi cât de mare nevoie avea de o rochie nouă. Pe lângă rochia ce-o purta pentru spectacol, mai avea una de percal, aspră, şi una cenuşie, de lână grea.

Muşcându-şi buza de jos, îşi înăbuşi dorinţa mai veche de a avea rochii frumoase şi mătăsuri, precum şi o pajişte. Astfel de lucruri erau pentru femeile înstărite, nu pentru una ca ea.

Tocmai atunci bătu cineva în uşă şi Fancy tresări, alungând gândurile care o duceau spre auto-compătimire.

— Da, spuse ea alarmată, chiar dacă ştia că era în siguranţă în casa aceea primitoare.

— Sunt Alva, strigă bucătăreasa.

Fancy înghiţi în sec – o parte din ea se aşteptase să fie respingătorul de căpitan Corbin – şi se îndreptă spre uşă.

Alva Thompkins stătea în holul umbrit, braţele fiindu-i împovărate de veşminte în toate culorile. Fancy observă o rochie drăguţă de pânză albă pentru dimineaţă, un capot roz şi o rochie de

catifea de un auriu strălucitor.

— Vezi dacă astea îţi vin bine, spuse femeia, serioasă.

Fancy se dădu un pas înapoi, plină de uimire, cu mâna pe gât.

— Eu… ce… se bâlbâi ea.

Alva zâmbi şi se îndreptă spre pat, apoi puse frumoasele veşminte în şifonier.

— Aceste lucruri au aparţinut domnişoarei Melissa, o informă femeia, sora mai mică a reverendului. De câte ori pleca, după vizite lăsa lucruri pe care nu le mai voia. De obicei, eu şi reverendul le donam bisericii, dar, ei bine, m-am gândit că le-am putea folosi, domnişoară Fancy.

Fancy era copleşită de-a binelea. Părea incredibil că cineva se putea gândi la ceva ce-i lipsea şi apoi să umple acest gol imediat; aşa ceva nu i se mai întâmplase.

— Ia încearc-o pe asta, o îndemnă Alva, ţinând în mână o rochie de zi, din bumbac, de culoarea levănţică, care se asorta cu ochii lui Fancy. Cred că ai putea avea şi un decolteu, putem să-l facem uşor.

Fancy apucă frumoasa rochie, din mâinile muncite ale Alvei, ochii ei mărindu-se la perspectiva ivită, aceea de a îmbrăca o asemenea splendoare.

Alva chicoti depărtându-se spre uşă.

— Vino la bucătărie după ce îmbraci asta,

spuse ea. Să văd de ce mai am nevoie şi vom servi împreună o ceaşcă cu ciocolată.

Inima ei simţindu-se caldă şi plină, Fancy dădu repede din cap. În momentul în care rămase singură, îşi scoase cămaşa de noapte – poate că şi aceasta aparţinuse fericitei Melissa, reflectă ea – şi îmbrăcă rochia de culoarea levănţicăi.

Aşa cum prevăzuse Alva, era prea mică la pieptar, deşi îi venea bine în rest. Bumbacul creponat foşni în timp ce Fancy se mişcă spre oglindă, unde văzu o altă persoană.

Acum, se opri să se admire şi se grăbi în bucătărie, unde aştepta bucătăreasa.

— Chiar că arată bine, spuse femeia ridicându-se de pe scaun pentru a se uita mai atent.

Fancy fu cuprinsă de o disperare bruscă.

— Nasturii abia se ţin, se lamenta ea arătând pieptarul, cu o mână agitată.

Niciodată în viaţa ei nu purtase şi nu-şi făcuse o astfel de rochie. Dacă nu putea să o poarte, dezamăgirea era mare.

— Pot s-o aranjez, îi spuse Alva, cu încredere. Du-te, dezbracă-te şi adu-o înapoi.

Plină de speranţă din nou, Fancy se grăbi să o asculte. Când se întoarse, câteva minute mai târziu, aducând rochia şi purtând capotul subţire, cel roz, Alva adusese deja coşul cu aţe şi aprinsese câteva lumini.,

Cele două femei obosite stăteau la masă,

savurând ciocolata caldă şi sporovăind. Alva se oprea doar pentru a sorbi din ceaşcă din când în când, în rest degetele ei puternice lucrau fără încetare la rochia din poala ei.

— Cum se face că o fată ca tine să călătorească cu unul de teapa lui Shibble? întrebă bucătăreasa, dezaprobând legătura. Nu se cuvine.

Fancy ridică din umeri. Dacă ar fi fost altcineva, ar fi bătut în retragere, dar ea ştia că Alva era doar curioasă.

— Era o slujbă şi asta, dădu ea un răspuns.

— Cineva putea să creadă că eşti căsătorită, spuse femeia în vârstă, acul ei argintiu prinzând şi aruncând frânturi de lumină pe când intra şi ieşea din pânza rochiei.

— Drăguţ lucru, ca şi tine, zise Fancy, oftând. Oftatul ei păru să vină din adâncul sufletului. M-aş fi putut mărita, cred, dacă aş fi vrut să stau în Newcastle. Şi să fiu cu mama, adăugă o voce din sinea ei.

— Undeva, în Newcastle? întrebă Alva. Nu cred că am auzit de locul ăsta.

— E la nord de Seattle, spuse Fancy, întorcând leneş ceaşca de porţelan pe farfuria delicată. Acolo este şi o mină de cărbuni.

Alva dădu din cap, neluându-şi ochii de la lucru.

— Grea şi munca asta, cred eu, să sapi după

cărbuni.

Acum veni rândul lui Fancy să dea din cap. Şi deşi corpul ei stătea cu Alva în bucătăria comodă, mintea îi rătăcea înapoi spre sărăcia şi descurajarea din viaţa de dinainte, în Newcastle. Dumnezeu ştia că era încă săracă, dar era liberă, aşa cum mama ei şi alţii ca ea nu au putut fi niciodată

— Săraci ai tăi, nu-i aşa? o îndemnă Alva la un răspuns, plescăind pe când sorbea din ceaşcă.

— Da, spuse Fancy, direct. Deşi era departe de Newcastle şi nu avea nicio dorinţă să se întoarcă, încă mai jelea după familia ei. Erau prinşi în plasa datornicilor şi a bolilor, definitiv.

— Tata este bolnav, dar continuă totuşi să muncească la mină.

— Nu cred că are altceva de făcut, opină Alva. Mai trebuie să şi mănânce.

— Cu greu reuşeşte să o facă, se lamentă Fancy, privind în gol. Proprietarul minei plăteşte muncitorii cu ceea ce are în portofel, sumă ce poate fi cheltuită la magazinul său, desigur. Oamenii râvnesc la mai multe bunuri decât pot spera vreodată să aibă.

— Dar vorbeşti ca o adevărată lady, observă Alva, după ce rupse aţa cu dinţii ei puternici. Cum vine asta? Şi cum ai reuşit să faci scamatorii?

Fancy zâmbi.

— De îndată ce am plecat, mi-am luat o slujbă ca fată în casă, în Seattle. Am ascultat-o pe doamna Evnstone şi am citit cărţi când nu lucram şi curând am ajuns să vorbesc la fel ca ea. Fiul ei studia magia – un fel de ocupaţie – şi m-a învăţat cât a putut de mult.

Amintindu-şi de Tim Evanstone, Fancy zâmbi oarecum amar. El voia să o înveţe mai mult decât magie, de fapt asta intenţiona. În cele din urmă, din cauza lui îşi părăsise slujba şi pornise să se descurce pe cont propriu, doar cu un iepure prins în pădurea din spatele casei lui Evanston – un semn optimist de a-şi încerca talentul – plus o pălărie veche pe care domnul Evanston o ignora.

— Şi ai trimis cam tot ce aveai alor tăi, nu-i aşa? ghici Alva dintr-o dată, cu o precizie neprefăcută.

.

— Cum de ţi-ai dat seama? întrebă Fancy, surprinsă în mod vădit.

— Simplu. O fată frumoasă ca tine va cheltui, de obicei, ultimul bănuţ, pe care îl are, pe funde şi rochii frumoase. Dar tu nu ai nimic altceva decât iepurele acela gras şi ceea ce ţii în sacoşă.

Fancy roşi, stânjenită. Nu era adevărat că n-ar fi vrut să aibă lucruri drăguţe, Dumnezeu ştia. Chiar o durea uneori că nu le avea, dar n-ar fi fost nicio bucurie să cheltuiască banii de care era aşa mare nevoie acasă.

— Aşa cum ai spus, oamenii trebuie să mănânce.

— Şi acum ei nu mănâncă? spuse Alva, întinzându-i rochia minunată pe care tocmai o ajustase.

Fancy mulţumi şi cele două femei se despărţiră, amândouă obosite, dar şi pline de bucurie că au găsit un partener în persoana celeilalte.

— Ai de gând să-ți verşi focul pe mine, ori trebuie sa mănânc de data asta? întrebă Jeff Corbin, cu amărăciune. Apoi ochii lui albaştri ca cerneala se umplură de furia rămasă de la întâlnirea precedentă.

Fancy stătea mândră în rochia ei cea nouă, cu bărbia sus, cu părui aranjat, cu tava ce o ţinea ferm, cu amândouă mâinile.

— După părerea mea, căpitane, spuse ea, n-ar trebui să fi se aducă tăvile la nas, deloc. Nu eşti invalid, ştii bine.

— Atunci de ce ai adus-o până aici? întrebă bărbatul cu chip de arhanghel, nederanjându-se să se ridice de pe scaunul de lângă fereastră.

— Pentru că ştiam că Alva va trebui să o facă, dacă n-aş face-o eu, răspunse Fancy, aşezând tava pe o măsuţă, la îndemâna lui. Are destulă treabă fără să aştepte să vadă unul ca tine.

Un zâmbet alungă încruntarea de pe chipul lui Jeff, chiar dacă el se împotrivea.

— Să vadă unul ca mine, aşa deci? Chiar crezi că sunt atât de îngrozitor, Frances?

— Nu-mi spune Frances! îi ordonă ea. Îmi displace.

Zâmbetul lui deveni prefăcut şi Fancy realiză că făcuse o greşeală mare în a-i arăta aversiunea pentru acest nume. Acest bărbat ar aplica orice metodă ca s-o enerveze.

— Preferi să fim oficiali? Aş putea să-ţi spun „Domnişoara Jordan”. Dar nici ăsta nu este numele tău adevărat, aşa-i?

Fancy se înroşi, plină de furie şi de o emoţie pe care n-o putea defini.

— Nu, recunoscu ea, fără a şti de ce. Numele meu este Gordon.

El râse, nefericitul, pe când descoperea farfuriile de pe tavă, apoi începu să mănânce ouă prăjite, slănină şi cartofi cu orez, cu o poftă de necrezut. Frances Gordon. Îmi place! se gândi el.

Se opri din mestecat, iar ochii lui indigo fremătau de viaţă, de bucurie şi de provocare.

— E trist, în cele din urmă, spuse el, dar cel puţin nu te face să arăţi ca o femeie întreţinută.

— O femeie întreţinută? ţipă Fancy, gata să se năpustească asupra „pacientului” ei şi să-i rupă urechile.

— Ai răbdare cu mine, o îndemnă el, vorbind în timp ce muşca din pâinea prăjită, unsă cu miere. La urma urmelor, sunt un invalid.

— Eşti mai sănătos ca mine, strigă Fancy, căzând uşor în capcana întinsă. Ochii albaştri dansau.

— Sunt sănătos, ei bine. Într-una din aceste zile, sau nopţi, îţi voi dovedi, spre satisfacţia ta. Da? Hai să nu-i spunem fratelui meu, bine? S-ar putea să te determine să pleci şi dacă se întâmplă aşa ceva, ţi-o garantez, nu voi putea fi salvat.

Fancy păstra distanţa, dar nu fu în stare să părăsească camera. Sau mai precis, să-l părăsească pe bărbatul acesta.

La naiba cu asta! Ce o atrăgea la el, când simţea de fapt repulsie? se gândi.

— Eşti deja pierdut, replică ea. Cum a putut un om cum e Keith să aibă un frate ca tine, nu pot să pricep!

Fără să vrea, ea îl prinse în plasă. Îi aruncă o privire rapidă şi atentă, şi îi împinse farfuria pe care el o golise cu lăcomie puţin mai înainte.

— Keith, da? S-ar părea că sunteţi apropiaţi voi doi, nu?

— Noi suntem prieteni, spuse Fancy, înţelegând mesajul, dar dorind să nu-i prindă. Keith Corbin fusese, de fapt, primul bărbat pe care îl întâlnise de la tatăl său încoace, care o plăcea pentru ceea ce este, iar ea aprecia acest lucru.

— Ar fi o partidă bună, reflectă Jeff. Mulţi bani,

tot pământul pe care îl posedă. Şi are o poziţie socială bună în societate, păcat că aparţine altcuiva. Fancy era aşa de furioasă, că nu putu să vorbească. Eu, pe de altă parte, sunt chiar liber. Şi nu sunt nici sărac, adăugă Jeff.

— Şi nu ai o poziţie bună, pun pariu, bolborosi Fancy, posedată din nou de ideea de a-l pocni pe acest bărbat prost.

Jeff râse, frecându-şi cu o mână bărbia puternică, bărbierită de curând.

— Din nefericire, ai dreptate. Dar nici tu nu eşti o persoană respectabilă, nu-i aşa?

Fancy se simţi jignită şi mai tare, fiind sigură că el îşi aminteşte de ea de ia Port Hastings.

— Ce... ce te face să spui asta? întrebă ea.

— E doar o bănuială, spuse el, evitându-i privirea.

— Nu, nu-i chiar aşa. Ştii asta, aşa-i?

— Ar trebui să ştiu?

Fancy îşi muşcă buza, nefiind în stare să răspundă.

Jeff se aşează pe scaun la loc, trăgându-şi picioarele lungi sub el, chipul lui rămânând dus pe gânduri.

— Fancy Jordan, zise el frecându-şi din nou bărbia. Cântă. Dansează. Face scamatorii.

Fancy nu putu nu numai să rostească vreun cuvânt, ci nici măcar să se mişte. Ea aştepta cu groază, cu mâinile strânse una în alta, cuprinsă

de ceva care o supunea.

— Hai să auzim cum cânţi, spuse Jeff, zăpăcind-o din nou. Mai bine acum, de ce nu cânţi şi dansezi?

— A… aici?

— De ce nu?

— N-aş putea. N-o voi face.

— De ce nu? întrebă el din nou.

— N-am fost angajată să fac asta.

— Şi ce trebuie să faci exact?

— Cum ce? Să am grijă de tine.

— Atunci ai grijă de mine. Chiar acum, un cântec, un dans sau puţină magie par să fie cruciale însănătoşirii mele.

Fancy tremura, sigură fiind că el o recunoscuse şi totuşi incapabilă de a crede că s-ar fi putut întâmpla. Ea ar fi putut să cânte dacă viaţa ei ar fi depins de asta, dar să mai şi danseze ar fi fost de-a dreptul ridicol. Încă tremurând, se apropie de Jeff. Îl atinse şi scoase cincizeci de cenţi de după urechea dreaptă.

— O şmecherie ieftină, zise el ironic, ochii lui albaştri fixând-o.

Lacrimi ardeau ochii lui Fancy, ameninţând-o să se reverse.

— Ce vrei de fapt de la mine? şopti ea.

— Vreau să ieşi afară, zise el cu o cruzime iremediabilă. Lasă-mă în pace acum!

Teribil de confuză, în plus şi rănită, Fancy se

întoarse cu demnitate şi ieşi din cameră, închizând uşa în urmă. Şi totuşi, pe hol, se rezemă de perete şi plânse, copleşită de ranchiuna lui şi de posibilitatea groaznică că o cunoştea, că şi-a amintit-o.

Soţia lui Temple Royce. Mii de draci, era doar norocul lui! Cu o mişcare bruscă a braţului, Jeff trânti tava, cu tot ce avea, pe podea.

Uşa camerei sale se deschise din nou, aproape, brusc, şi îşi ridică capul, aşteptând-o pe Fancy, gata de a rosti o invectivă dură. Dar în loc de „dădaca” lui dădu peste privirea furioasă a fratelui său mai tânăr.

— Ce dracu’ i-ai spus lui Fancy? îi ceru Keith un răspuns, pe un ton rămas de pe vremea în care era ministru metodist.

Jeff ardea de dorinţa de a se certa, dar, datorită înclinaţiei fratelui său de a-i întoarce spatele, nu prea părea să aibă ceva şanse, numai dacă Adam ar fi în preajmă! Jeff îşi încleşta şi îşi desfăcea pumnii.

— Fancy? strigă cu dispreţ.

— Da, Fancy, i-o trânti Keith. Tocmai am auzit-o cum aproape îşi dădea sufletul de atâta plâns.

— O imposibilitate fizică. Femeile murdare n-au inimă.

Efortul lui Keith de a se controla era vizibil. Poate exista speranţa de o ceartă bună, la urma urmelor.

— Să nu-i mai spui aşa niciodată, Jeff, îi ordonă printre dinţi. Fancy e o tânără drăguţă care încearcă să supravieţuiască, ca toţi ceilalţi. Dacă e să te iei după doamna Thompkins, ea trimite fiecare centimă câştigată familiei ei…

— Ce nobil! îi răspunse în răspăr Jeff. Şi şi-o imagină pe Fancy întinsă, îmbietoare şi proaspătă, în patul lui Temple Royce. Imaginea îi făcu rău.

— Vreau ca târfa asta să plece din casa asta acum, Keith.

Keith îşi împreună mâinile pe piept şi-şi aplecă capul într-o parte.

— Această casă este a mea, îi reaminti fratelui său, pe un ton duşmănos şi chiar periculos. Fancy va rămâne. Oricum, frate mai mare, dacă tu crezi că poţi să încâlci hotărârea mea, fă-o! Jeff se ridică uşor în picioare.

— Este cumva asta o provocare, frățioare?

— Este ceea ce vrei să fie. Fancy are nevoie de slujba asta şi va rămâne aici.

— Hai să discutăm afară, sugeră Jeff, cuprinzându-l o stare de euforie la perspectiva unei bătăi.

— Hai să o facem. De vreme ce mama nu e aici să ne despartă cu biciul ei mic, poate vom clarifica totul, replică Keith, arătând spre uşa întredeschisă. După tine.

Cei doi fraţi coborâră pe scări, amândoi negri

de furie, în bucătărie; doamna Thompkins zâmbea, privind surprinsă şi mulţumită în acelaşi timp.

— La te uită, începu ea, dar tăcu atunci când Keith împinse uşa din spate, lovind-o cu palma dreaptă şi păşi pe poteca pavată.

Jeff îl urmă, pregătit pentru ce avea să urmeze, savurând momentul. Soarele şi aerul proaspăt după lungul său exil şi cântecul râului aveau un efect plăcut în sufletul său. Niciunul din aceste lucruri nu diminua nevoia sa de bătaie, corp la corp, cu mâinile goale.

Într-o parte a curţii, Keith se opri deodată şi arătă în sus cu mâna. Pentru o clipă, Jeff crezu că are de gând să cheme un tunet sau cam aşa ceva.

— Vezi ăsta? spuse el.

Jeff se uită, uimit.

— Este cerul, răspunse el.

— Mă bucur că îţi aminteşti. Ai stat ascuns în camera ta atât de mult, încât credeam că ai uitat.

Ruşinea îl înveli pe Jeff, în ciuda sa, dar nu mult timp. Li era frică de moarte. Îşi pierduse nava şi unica femeie pe care o dorise ca soţie. Dacă cineva avea dreptul să se retragă din viaţă, el putea s-o facă.

— Şi ce dacă mi-am amintit? strigă el. Cine naiba are nevoie de cerul ăsta blestemat?

Keith stătea drept şi înalt, dar nu aşa de înalt ca Jeff, şi dădea din cap.

— Ai nevoie, Jeff. Cu toţii avem nevoie de cer şi de vânt, şi de copaci şi de pământ. Avem nevoie de Dumnezeu şi avem nevoie şi de alţi oameni.

— Cum dracu' reuşeşti să transformi fiecare conversaţie într-o predică?

Keith ridică din umeri.

— E o a doua chemare, cred.

— Vreau să ne batem.

— Ştiu, răspunse pastorul, fiind mulţumit şi netulburat de perspectivă.

Jeff înaintă către fratele lui, având de gând să-l lovească, deşi conştiinţa lui îl mustra ca dracu'.

Doar că Fancy Jordan se aruncă deodată la gâtul lui. Impactul cu ea îl zdruncină iute, dulce şi puternic.

— Opriţi-vă, ţipă ea.

Jeff o prinse de umeri şi chiar acest contact, născut din furie, îi produse un amestec ciudat de bucurie şi alarmă.

— Cen…

— Fereşte-te din calea lui, Fancy, interveni liniştit Keith.

Spatele drept şi mic al lui Fancy se îndreptă şi ea îl privi pe Jeff în faţă, cu ochii aceia violeţi şi mari, îndrăznind să-i facă Dumnezeu ştie ce.

— Nu, rosti ea clar.

Mai mult ca să facă o glumă cam nesărată, Jeff

o ridică pe Fancy şi o puse deoparte, ca şi cum era o păpuşă.

Ea se întoarse imediat, dar de data asta lacrimi îi străpungeau genele.

— Te rog, spuse ea, voi face orice, voi pleca, dar, te rog, nu face asta.

Jeff plecă privirea spre ea, cu uimire, mişcat de lacrimile ei şi furios că putea să fie înşelat de unul din cele mai vechi trucuri muiereşti. Dorinţa de a se bate dispăru, înlocuită fiind de un alt fel de nevoie…

— Vei întârzia la biserică, spuse ea răspicat, privind peste umăr la Keith. Keith zâmbi şi ridică din umeri.

— Îmi pare rău, Jeff, dar doamna are dreptate. Mai vine cineva?

Jeff scoase un sunet urât pe nas, însă ochii lui se uitau în spate, la faţa lui Fancy; n-avea importanţă cât rezista. Ce scamatorie făcea?

Rămaseră aşa, într-o linişte chinuitoare, câteva clipe, apoi vraja se rupse atunci când Keith şi Alva ieşiră din casă şi urcară într-o trăsurică trasă de un cal, îndreptându-se spre serviciu.

— De ce ai făcut asta? întrebă Jeff.

Una din sprâncene se arcui şi lacrimile care îl impresionară se evaporau în lumina soarelui. O adiere uşoară îi cârlionţă părul ce dansa.

— Ce am făcut? rosti ea. Jeff era înnebunit.

— De ce ai întrerupt lupta înainte de a începe

măcar?

Ea ridică din umeri şi se întoarse să plece.

— Keith întârzie la biserică, spuse ea. Jeff o prinse de umeri şi o luă pe sus, ca s-o poată privi în fată.

— La naiba, Frances, să nu îndrăzneşti să mă părăseşti!

— Nu răspund la acest nume, spuse ea mândră şi apoi simţi trufia de a se întoarce din nou.

Jeff înjură tare, se întoarse cu fata şi, spre surprinderea ei totală, o sărută. Buzele ei moi, pline, avură rezistenta unui zid, mai întâi, dar apoi se umeziră şi se oferiră, lui. El profită de asta din plin, gândindu-se tot timpul că Temple o antrenase bine.

Părând că ştie ce-i trece prin minte, se întoarse, cu ochii curioşi, obrajii ei împurpurându-se.

— Să nu mai faci asta niciodată, zise ea înăbuşindu-şi strigătul din piept.

— Intenţionez să fac mai mult de atât, spuse Jeff.

— Încearcă numai şi îţi voi sfâşia buzele, replică ea, năpustindu-se spre hambar, mergând cu paşi prea mari pentru picioarele ei lungi şi slăbănoage.

Jeff stătu liniştit o clipă, în mijlocul pajiştei, jignit, furios din cauza ei, dar dorind-o mai mult decât şi-a dorit vreodată vreo femeie. Apoi, fără

să aibă o altă alternativă, se duse după ea. La naiba, nicio altă femeie decât Banner O'Brien nu l-a respins şi nu va mai tolera, aşa ceva.

Ajunse în pragul hambarului deschis şi se opri, suflând ca şi cum alergase tot drumul din oraş până aici. Obişnuindu-şi ochii cu întunericul, mirosul dulce de fân îl asaltă, ademenindu-l.

— Frances!

Linişte: Jeff oftă cu exasperare.

— Fancy?

Atunci o auzi. Plângea uşor, fără speranţă. Sunetul îl izbi pe Jeff ca un val venit din maree.

— Fancy, repetă el numele, intrând în hambar.

— Pleacă, zise ea, indignată. Pleacă şi lasă-mă în pace.

Jeff se apropie de ea. Era ghemuită pe o căpiţă de fân de anul trecut, sprijinită de peretele hambarului.

— De ce plângi? întrebă el mai domol.

— Aşa vreau eu! spuse ea.

El se căţăra pe căpiţă lângă ea şi o trase în poală, punându-i capul pe umărul lui, mângâindu-i părul auriu. Acolo, sub umbrele reci ale hambarului, îşi permise să o ţină în braţe, relaxându-se puţin câte puţin; când îi ridică bărbia să o sărute din nou, ea nu putu rezista. Pasiunea pe care o stârnea în Jeff Corbin era mai mult decât putea suporta.

El îşi strecură cu îndemânare mâna să alunece

în sus, de la curba taliei ei spre rotunjimea plină a pieptului generos. Se înţepeni locului şi apoi, scâncind, începu să-i mângâie sfârcul ascuns, cu o parte a degetului său.

El simţi sfârcul tare, precum şi nevoia acestei femei de a se tăvăli cu el, chinuitoare şi arzândă.

— Doamne din ceruri! murmură el.

Nu prea nimerise cuvintele. Fancy se ridică, iar roşeaţa ei era vizibilă în întunericul acela relativ.

— Încetează!

Jeff găsi interesant faptul că ea nu încerca să plece din poala lui.

Obraznic, bazându-se pe instinctele bine formate, îşi plecă faţa spre pieptul ei generos şi muşcă uşor vârful sânului drept. Ea tremura şi striga, dar el îi descheia, îndemânatic, primul nasture de la rochie, apoi al doilea şi al treilea. Nu mai savurase acest fel de hrană de luni de zile şi râvnea acum după asta.

— Nu, şopti ea, deşi îşi trase cămaşa să se vadă un sân roz, drept, plăcut vederii sale.

Jeff se avântă la bucăţică cu degetele şi râvni cu buzele, fiind încântat de răsuflarea ei uşoară, de modul în care îşi cuprinsese sânul în mână şi îl ridicase pentru a-l oferi.

— Delicios, murmură el.

Ea replică ceva sugrumat, fără sens, iar Jeff jubila. El ştia că ea împărţise patul cu Temple Royce, ştia că îl delectase pe cel mai înverşunat

duşman al lui, la fel, dar nu-i păsa deloc.

Fancy era ameţită, plină de uimire şi confuzie. Gura lui Jeff, caldă, care pusese stăpânire pe sânul ei, era un amestec ciudat de Rai şi Iad, plăcerea trecând prin fiecare fibră a ei, cerându-i trupului să facă ceea ce niciodată nu-i ceruse vreodată.

Fără să vrea, îşi arcui spatele, permiţându-i şi mai mare acces. El era lacom şi totuşi blând, iar când o ridică în picioare înaintea lui, ea tresări şi apoi îşi pierdu echilibrul. Ea se rezemă puţin, iar el o prinse, oprind-o, cu mâinile puternice pe şoldurile ei.

Ştiind foarte bine că era la cheremul lui, Fancy rămase cuminte, aşteptând. Ştia că ar trebui să fugă, ori cel puţin să reziste, dar nu putu să se adune să le facă pe amândouă.

Convingerea ei deplină era că Jeff Corbin n-ar forţa-o dacă ar protesta, şi asta n-ar fi bine deloc.

În linişte, Jeff se uită la ea şi ea văzu uimire pe chipul lui. Mâinile lui începură să-i ridice uşor poalele rochiei de culoarea levănţică şi Fancy fu cuprinsă de o răcoare ciudată. Încercă să protesteze, dar rămase acolo, fără glas.

Capitolul 3

Îi ridicase fusta până la talie şi rămăsese numai în chiloţi, neavând niciun jupon pe dedesubt. El

se aplecă înainte, foarte încet, şi mângâie centrul cald al feminităţii ei.

Fancy scăpă un geamăt, laolaltă cu un strigăt strangulat, fără sens.

— Ce ai tu… O, Doamne…

Degetele lui abile desfăcură legăturile de la chiloţi, lăsându-i să cadă. Acum ea i se arăta toată şi tremura cu o neputinţă încântătoare; niciodată nu mai permisese unui bărbat o astfel de libertate. Pe de altă parte, chiar dacă îl dispreţuia, Jeff Corbin nu era orice bărbat.

Numai cu două degete, el o descoperi. Ce va face acum? Voia oare să o facă să sufere? Mintea lui Fancy vâjâia de întrebări fără răspuns şi de dorinţe nerostite, cea mai importantă dintre ele îndeplinind-o imediat.

Limba lui Jeff o atinse în acel loc vulnerabil şi Fancy simţi o învăluire caldă în partea aceea, topindu-se cu totul. Îşi dădu capul pe spate, fără să vrea, şi un suspin uşor de cedare îi scăpă.

El începu să o sărute, să o savureze, ca şi cum era cea mai delicioasă bucată, iar ea îi murmura numele, încleştându-şi frenetic mâinile în părul lui de culoarea untului de alune. Ea însă nu ştia ce vrajă îi oferea el, dar era gata să-l implore să i-o dăruiască. Fără ştiinţă, îşi depărta picioarele ca să-i facă plăcere mai mare şi el râse obraznic pe când o gusta şi o savura cu limba. În cele din urmă, se avântă şi mai tare, iar atunci Fancy

scoase un strigăt de triumf. Căldura îi pătrunse înăuntru, totul venind de acolo de unde gura lui a mângâiat-o o dată şi a pedepsit-o. Ea se cutremură de bucuria finală, iar mâinile lui puternice îi apucară fundul gol, ţinând-o aproape, nelăsând să-i scape plăcerea dureroasă.

— Oooo, strigă ea şi era un tremur mare, brutal, înăuntrul ei, pe când această nevoie neştiută era deplină, în sfârşit, întâlnită. Când ultima explozie tandră s-a evaporat, Jeff stătea în picioare, apoi calm îi întinse lui Fancy rochia cea nouă, chiloţii, cămaşa.

— Ce ai… reuşi ea să strige. Eu n-am mai fost niciodată…

— O, sigur că nu, fu de acord Jeff, în timp ce o dădea jos să se cureţe de paiele ce le adunase de pe jos. Apoi îşi luă propriile haine şi Fancy se gândi, distrată, ce extraordinar era. Muşchii lui tari îi produseră şoc un când se întinse peste ea.

— Jeff, trebuie să mă asculţi… eu…

Capul lui alunecă pe unul din sânii ei goi şi generoşi, distrăgându-i atenţia. Fancy era pierdută, deoarece aceeaşi nevoie mistică, oarbă, pe care o simţise înainte, care dicta acţiunile trupului ei, îi domolea protestele raţiunii. Cu un genunchi, Jeff îi forţă uşor picioarele să se depărteze.

Intră repede, prea repede, deoarece era o durere cruntă în timp ce himenul se rupea.

Fancy înţepeni şi gâfâi tare.

Jeff îşi ridică capul să o privească.

— Fancy? întrebă el cu o voce răguşită, chinuită.

Durerea dispăru şi Fancy era din nou conştientă de îndemnurile sălbatice ce proveneau din interiorul ei şi care totuşi nu puteau fi cuprinse de un trup aşa de mic… Ea îi apucă muşchii spatelui, disperată că nu îi reuşise planul.

— Virgină! mormăi el tulburat, dar din nou se mişcă deasupra ei, uşor, liniştit. Era ca şi cum ar fi vrut să se oprească, dar nu putea.

Fancy începu să se ridice şi să alunece sub el, permiţându-i, instinctiv, să fie condusă. Şi totuşi el gemu, de parcă ea era cea care preluase comanda.

Cum penetrările lui erau tot mai insistente şi dorinţa lui Fancy se accentua.

Aproape că delira, prinzându-i fesele, conducându-l din ce în ce mai adânc. Trupurile lor se contopiră, într-unul singur, greoaie de efortul făcut, strălucind de transpiraţie.

Fancy simţi că îi vine să treacă prin acoperişul hambarului, învârtindu-se. Ea ÎI prinse pe Jeff cu un fel de groază încântătoare, dar strigătele şi penetrările lui bărbăteşti, neîncetate, o urcară în slăvi. Era sigură că, dacă ar putea doar să-şi întoarcă capul, s-ar afla undeva sus, pe casă,

privind în jos la râu şi la livada cu meri.

Deodată, trupul lui mare înţepeni şi el îi rosti numele pe când sămânţa sa se răspândea în adâncurile ei, iar şi iar. Ea vorbea uşor şi îi mângâia spatele lat cu mâinile, în timp ce el se înfiora deasupra ei.

În cele din urmă, Jeff se cufundă în ea, cu respiraţia grea, cu trupul tremurând. Încă, cu forţa lui brutală determinată de eliberare.

— Doamne, Fancy… O, Doamne Dumnezeule…

Fancy reveni la realitate în acel moment. Ea îşi dădu seama de ceea ce făcuse, de ceea ce de fapt făcuseră împreună, şi, luptându-se sub trupul nemişcat, un suspin înăbuşit îi ieşi din gâtlej.

— Lasă-mă să mă ridic!

Jeff se dădu la o parte, încă răsuflând precipitat, ochii lui luceau şi erau tulburi. El urmărea, în mod aparent fără emoţie, pe când Fancy îşi lua hainele, se ridica şi se îmbrăca.

— Ai fost virgină, zise el cu o voce ştearsă, în timp ce ea se lupta cu lenjeria de corp.

— Am încercat să-ţi spun asta! izbucni ea, lacrimi inundându-i chipul.

Un umăr puternic, arzător, se ridică.

— Nu te-am crezut, replică el, ca şi cum asta schimba totul. Obişnuiai sa lucrezi pe vasul Umbra Argintie, în Port Hastings. Îmi aduc aminte de tine.

— Asta însemna că sunt curvă? şuieră Fancy printre dinţi, încurcându-se în poalele rochiei; aproape că era să cadă în paie din nou.

Leneş, Jeff ajunse la pantalonii şi cămaşa lui. Aproape că se îmbrăcase înainte de a răspunde.

— Desigur că nu te face o persoană respectabilă. Locul este un bordel, la urma urmelor.

Fancy vru să-l lovească, dar ştia că el s-ar feri uşor, poate chiar ar râde de ea.

Şi atunci n-ar fi putut să suporte asta.

— Tatăl meu lucrează într-o mină de cărbuni! strigă ea, fără sens, pe când se lupta cu nasturii pe care Jeff reuşise să-i descheie aşa de uşor. Moare de aprindere la plămâni! Mama spală hainele altor oameni, iar ei încă mai sunt datornici! De aceea, căpitane Corbin, bogat şi răsfăţat, voi munci oriunde, atâta vreme cât primesc un salariu bun!

El încetă să se mai încheie la cămaşă şi o privi.

— Ca să-l trimiţi lor? întrebă el.

— Da!

Jeff râse tare din gât.

— Chiar îţi meriţi salariul, infirmieră Jordan.

Asta le întrecea pe toate. Fancy se năpusti spre el, doar pe jumătate îmbrăcată, scoţând sunete ascuţite, ca un animal furios. Dădu cu pumnii în pieptul lui tare, ca să-l rănească, să-l facă să sângereze.

Ei o prinse de talie şi, spre surprinderea ei, o trase aproape. O cuprinse în braţe, palmele lui mari apucând-o de fund, frământând carnea moale până la supunerea ce o subjuga pe Fancy, în întregime.

— Îmi pare rău, spuse el, supărat. Eu doar te necăjeam.

Fancy era hotărâtă să nu cadă în capcana întinsă de el din nou.

— Am venit până aici să fac o cuşcă, de iepuri! strigă ea.

Jeff îşi dădu capul pe spate şi râse zgomotos. Când se opri, în cele din urmă, o privi în faţă şi spuse:

— Doamne, femeie, felul în care construieşti cuşti de iepuri poate trimite un bărbat în mormânt.

— Ticălosule!

El se aplecă şi îi sărută vârful nasului mic şi obraznic.

— Mai bine te-ai duce înăuntru, doamnă Jordan, şi te-ai aranja. Acum arăţi ca şi cum ai fost deflorată pe podeaua unui hambar.

Fancy scăpă din mâinile lui şi porni spre casă. Numai după ce ajunse în camera ei şi se forţă să se privească în oglindă, realiză câtă dreptate avusese Jeff. Părul era plin de paie care cădeau pe umeri, rochia era mototolită şi încheiată aiurea. Obrajii erau roşii ca piersica coaptă, iar

ochii, la fel de strălucitori ca înălţimile însorite unde se ridicase când făcuse dragoste. Tremurând, luă ulciorul de pe chiuvetă, se opri la bucătărie, pompă apa în lighean şi îşi dăţi faţa până căldura dispăru şi inima îşi reveni la pulsul normal.

După asta, îşi despleti părul şi îl perie, făcându-l să-i izbească faţa. Se schimbă de rochia de culoarea levănţicăi, cu rochia ei gri de lână, aşa nepotrivită cum era cu vremea caldă de afară, apoi îşi strânse buclele groase într-o coroniţă serioasă, la spate. Poate nu mai era inocenta de altădată, dar cu, siguranţă ştia rolul şi asta conta acum. Dacă Keith sau doamna Thompkins ar fi văzut-o în starea de mai înainte, ar fi fost uimiţi.

Jeff era, în bucătărie când Fancy îndrăzni să se întoarcă acolo. Îşi lepădase cămaşa de pe el şi se spăla cu sârguinţă şi zgomotos, apa din chiuvetă; împrăştiindu-se în toate direcţiile.

Desigur, Fancy observă cicatricea lungă ce se întindea pe spatele lui lat şi supărarea i se stinse, pe moment, transformându-se în tandreţe. Ardea de nerăbdare să păşească în cameră şi să-i atingă semnul cu degetele, făcând o cărare de la umeri la şold.

Se întoarse să-l vadă, stând nemişcată acolo, în uşă, cu faţa şi părul şiroind de apă, după baie. Bucuria îi dansa în ochii-i albaştri.

— Ce ţanţoşă şi cumsecade te-ai făcut, domnişoară Jordan. Te plăceam mai mult cu firul în păr.

Fancy roşi, dar nu-şi feri privirea, cu toate că dorea să o facă. Acest lucru îi punea la încercare ambiţia şi, chiar dacă nu putea să câştige, nu avea nici intenţia să se descurajeze.

— Îţi mulţumesc că nu te referi la acea… acea indiscreţie din nou.

O sprinceană blondă se arcui spre amuzament. Muşchii de la pieptul lui Jeff se încordară pe când îşi lua prosopul, ca să se şteargă.

— Chiar aşa să fi fost, Frances? O indiscreţie?

Obrajii lui Fancy o dureau şi ardeau.

— Da!

— E păcat să simţi aşa. Deoarece intenţionez să te mai am din nou, cu prima ocazie ivită. El se opri chipul lui tulburător şi frumos era răutăcios, apoi adăugă: Cred că data viitoare va fi în trăsură…

Fancy se legănă şi bâjbâi după un scaun de la masă, aşezându-se recunoscătoare.

— Trăsura, rosti, încremenind la îndrăzneala sa.

El dădu din cap.

— Eşti o bucăţică bună, spuse el, ignorând noua culoare din obrajii lui Fancy şi tremurul mâinilor. Mi-ar plăcea să te aşez pe scaunul din trăsură şi…

— Încetează, zise Fancy, umilită.

— Ar fi delicios, continuă el, atât pentru tine, cât şi pentru mine:

— Nimic nu va fi „delicios”, căpitane Corbin, i-o tăie Fancy. Intenţionez să plec de aici imediat.

Se apropie de ea confuz, cu prosopul în mână. Inima lui Fancy bătea cu putere, gândind că el o va sufoca.

Ca şi cum asta o aştepta, puse prosopul ud pe spate şi o trase până ajunse în faţa lui, la câţiva paşi de trupul cuceritor. Dar Jeff nu o strânse de gât, ci pur şi simplu o sărută. Buzele lui erau umede, reci, de la spălat, mirosind a apă de primăvară.

— Nu mă părăsi, mormăi el.

Fancy se depărtă de el, dar cu greu. Mai era înconjurată încă de prosopul pe care-l ţinea Jeff în juru-i.

— N-am fost angajată să-ţi servesc instinctele primare, Jeff Corbin, reuşi ea să spună.

El se aplecă, îi muşcă buza de jos uşor, apoi o trase spre el. O nevoie reînnoită o zgudui pe Fancy.

— Nu pleca, repetă el cu o voce sugrumată. Promite-mi că nu o vei face; jur că te voi duce sus şi îţi voi arăta fiecare motiv în parte pentru care îmi aparţii întru totul, Fancy Jordan.

— Eu n-nu.:, nu-ţi aparţin.

Dădu drumul la prosop şi se aplecă de parcă ar

fi vrut să o ia pe sus. În timp ce Fancy ştia că nu trebuia să-i permită aşa ceva, o parte din ea dorea ca Jeff să-şi pună în practică ameninţarea.

— O, nu pleca.

— Voi rămâne, izbucni ea.

Mâinile lui se apropiară, fără jenă, de pieptul ei.

— Îmi promiţi?

— Eu pr-promit…

— Bine. El îi apucă, cu curaj, sfârcurile acoperite de rochia de lână. Acum, hai să încercăm să arătăm ca şi cum am fost cuminţi, de pastorul a lipsit, vrei?

— C-cum?

Neţinând seama de propriile cuvinte, Jeff o descheie pe Fancy la pieptarul rochiei.

— Vom face o cuşcă de iepuri, spuse el, dar mai întâi vreau să te gust o dată. Hrăneşte-mă, Fancy!

Fancy se hotărî să-şi ridice mâinile şi să oprească zvârcolirile sânilor, dar aceştia nu voiau.

— Nu vrei să spui…

— Vreau un sân, spuse el, aplecându-şi capul şi închizând gura deasupra unui sfârc acoperit de cămaşă, lăsând în urmă umezeala, spre a cuceri comoara de mai jos. Nimic mai mult, dar nici mai puţin.

Vocea lui era somnoroasă şi Fancy ardea de

nerăbdare să-i îndeplinească dorinţa.

— N-nu aici, protestă ea cu o voce gâtuită.

Jeff zâmbi şi o prinse de mână; prosopul încă atârna de umeri şi îl aranjă să-şi acopere astfel pieptul gol. El o conduse într-o mică cămăruţă din apropierea bucătăriei, o aşează pe o Canapea lungă şi se puse pe o parte, lângă ea. Şi Fancy îşi dezgoli un sân plin, ca să-l hrănească, savurând fiecare atingere cu limba, fiecare apucătură uşoară cu dinţii, fiecare supt lacom. În acelaşi timp îl ura pe Jeff Corbin pentru că o determina să facă un astfel de lucru scandalos, cu bună ştiinţă.

În cele din urmă, după ce el ejaculă, îi trase calm cămaşa udă şi o încheie la rochie.

Fancy era atât uşurată, cât şi dezamăgită. Cum ar fi fost o imprudenţă din partea ei să-i permită să o ia din nou, întreaga ei fiinţă suferea.

Înnebunit, el ştia exact ceea ce gândea şi simţea. O mângâie pe obraz, într-un fel arogant, şi mormăi:

— Vei fi tandră o vreme!

Fancy se înroşi tare, dar nu spuse nimic. Cămaşa transparentă i se mula bine pe trup, însă materialul de lână o provoca să se scarpine cu frenezie şi nu prea frumos.

Jeff se ridică, privind-o de sus, încruntându-se uşor.

— De ce n-a făcut Temple dragoste cu tine?

Asta era prea de tot! Fancy se simţi ruşinată de ceea ce făcuse cu acest bărbat, de ceea ce îi permisese să-i facă. Sări în picioare şi îi privi chipul aspru şi aristocratic.

— Spre deosebire de tine, Temple Royce este un gentleman, strigă ea; şi faptul că minţea, rostind aceste cuvinte, dinţi n-avea nicio importanţă.

Spre surprinderea ei, Jeff îşi lăsă capul pe spate şi râse tare, un râs ca un răget de fiară.

— Royce, un gentleman!

— Ce găseşti de râs în asta? A vrut să mă salveze de la o căsătorie.

Jeff continuă să râdă.

Fancy sări într-un picior.

— Ei bine, m-a ajutat!

În cele din urmă, Jeff încetă să mai râdă. Acum se vedea un dispreţ în ochii lui albaştri.

— E mai mult decât posibil că te-a salvat pentru una din camerele lui de pe vasul Umbra Argintie, Fancy, şi amândoi ştim asta.

Fără să poată rosti un singur cuvânt, cu o furie neputincioasă, Fancy se gândi să-l preseze puţin pe Jeff Corbin.

Îşi va aduce lucrurile, îl va lua pe Hershel şi va părăsi acest loc blestemat şi frumos, înainte ca cineva să o facă să se răzgândească.

Dar Jeff o apucă de braţ şi o trase înapoi.

— Îmi pare rău, spuse el cu o voce joasă.

Ea se agăţă de imaginea pe care i-o oferea râul Columbia, îl privi, fără să poată vorbi din cauza torentului de emoţii confuze ce le simţea. Îl dispreţuia pe acest bărbat şi totuşi îi era atât de necesar. Poate chiar îl iubea. Se cutremură la gândul acesta.

El o trase aproape; din nou îi simţi pieptul şi coapsele, şi căldura cărnii goale.

— Ţi-e frig? şopti. Pune-ţi cămaşa pe tine!

El râse înăbuşit şi, de necrezut, făcu cum i se spusese. Apoi părăsiră încăperea. Între timp Keith şi Alva se înapoiară de la biserică, cu femeia brunetă, încântătoare, care luase loc între ei; Fancy şi Jeff stăteau în genunchi, într-o parte a curţii, făcând cu grijă cuşca de iepuri.

Keith era şi mulţumit, dar şi nesigur de transformarea fratelui său. Nu era un miracol că Jeff ieşise din camera lui, făcând ceva folositor, dar parcă era ceva înşelător în felul lui de a fi, ca şi al lui Fancy, de altfel, care părea a fi bolnavă.

Cu blânda Amelie, care îi stătea alături, era firesc ca el, Keith, să creadă că exista cea mai mică posibilitate ca Jeff, cu felul lui binecunoscut de a se comporta cu femeile, să nu o fi sedus pe Fancy.

Trase trăsura la uşa hambarului, se dădu jos şi o ajută pe Amelie să coboare. Ca să-şi întoarcă gândurile spre alt făgaş, se întrebă dacă mai avea o lună întreagă până la nuntă.

Zgomotul ciocanului, mânuit de Jeff, încetă. Atât el, cât şi Fancy erau în genunchi, pe iarbă, fiecare pe o parte a construcţiei; apoi se ridicară împreună, cu chipurile la pândă, precauţi.

— O, nu, zise Keith cu o disperare reală.

Ochii lui Jeff îi întâlniră pe ai fratelui său, ţintuindu-l, deşi cuvintele fură adresase lui Amelie:

— Avem un musafir, spuse el, fără rost.

Keith se amuză de cuvântul „musafir”, referitor la femeia iubită. Se uită la ea şi o văzu punându-şi mănuşa albă care se mula întinzându-se pe braţ. Era o apariţie pe cinste, cu ochii ei verzi, strălucitori, cu părul negru, lucitor.

— E bine să te văd afară, căpitane, spuse ea dulce, privirea căzându-i un pic asupra lui Fancy, după care o îndepărtă de la ea. Sper din toată inima că te simţi mai bine.

Jeff aruncă o privire spre Fancy, o privire cunoscută lui Keith, la fel de bine ca şi psalmul 23, apoi răspunse:

— Mult mai bine.

Roşeaţa de pe chipul lui Fancy îi spuse lui Keith tot ceea avea nevoie să ştie.

— Aş vrea să vorbim înăuntru, îi spuse fratelui său cu o voce controlată. Jeff fu de acord prin o scuturare a capului, şi lăsă ciocanul jos.

— Cum spui tu, replică el, cu un umor usturător.

Fancy stătea nervoasă, luând contact cu frumuseţea femeii pe care Keith o abandonase pe pajişte. Era o minune. Cârlionţii ei închişi la culoare străluceau în soare, pielea îi era fără defect, dinţii ei erau mici, albi şi regulaţi.

— Ăsta e Keith zise Amelie, pe când Alva, aruncând o privire scurtă în jur, se îndrepta spre casă. N-a fost prea frumos din partea lui să nu ne prezinte. Îşi întinse mâna înmănuşată, de un alb imaculat, şi păşi spre Fancy. Numele meu este Amelie Rogers.

— Frances Gordon, replică Fancy, acceptând mâna întinsă, hotărât.

Fruntea lui Amelie se încreţi, îngândurată.

— Am crezut că Fancy… Aşa îţi spune Keith.

Fancy roşi.

— Asta e porecla mea.

— Este într-adevăr atât de colorată!

Fancy nu ştia dacă să-i mulţumească femeii, sau să se simtă jignită. Datorită acestei dileme, nu spuse absolut nimic.

Amelie o luă de braţ şi se îndreptară spre casă. Deşi zâmbetul ei nu dispăruse, parcă exista o provocare sigură în licărirea lui.

— Sper că noi două vom fi prietene, Fancy, dar…

— Dar ce? o întrebă Fancy, oprindu-se din drum. Amelie avu bunul-simt să pară jenată.

— Ei bine, tu locuieşti aici, cu doi oameni

necăsătoriţi, şi se aud... ei bine se aud ceva zvonuri. Ai fost actriţă...

Datorită celor întâmplate în hambar şi apoi pe canapeaua din cămăruţă, reuşi cu greu să nu-şi arate indignarea.

— Nu sunt actriţă. Şi apoi mai e şi doamna Thompkins care stă aici!

Amelie îşi muşcă buza de jos, privind chipul roşu al tui Fancy.

— Cred că am cam încurcat lucrurile, murmură ea după câteva minute de tăcere. O roşeaţă îi învălui pometii obrajilor. De fapt, nu e mare lucru. Va trebui să spun doar ce-mi trece prin cap! Eu îl iubesc pe Keith Corbin foarte mult şi ne vom căsători luna următoare şi e sigur că te place... Fancy era şi supărată, dar şi liniştită.

— Nu mă interesează intenţiile dumitale, domnişoară Rogers. Viitorul cumnat, adăugă ea în linişte, tristă, este, din nefericire, o altă problemă.

Amelie răsuflă uşurată şi nu pentru prima dată Fancy se întrebă de ce femeile o vedeau mereu ca pe o ameninţare pentru interesele lor romantice.

Nu mai mult de azi-dimineaţă, ea însăşi se comportase ca una care se putea numi o femeie uşoară.

— Atunci vom fi prietene, foarte bune prietene. Spune-mi, ai întâlnit vreodată familia Corbin?

Fancy ridică din umeri. Jeff nu mai vorbea cu Temple Royce, dar asta nu însemna că familia lui nu mai menţinea relaţia. Ajunşi aici, poate că n-ar accepta-o în niciun caz, poate i-ar oferi o slujbă în branşa spectacolului.

— Nu, n-am întâlnit-o, spuse ea, neadăugând că nici nu spera să aibă vreodată prilejul.

— Vor fi aici cu toţii pentru nuntă, spuse Amelie, inocentă, pe când intra în casă prin veranda cu perdele în spate. Mărturisesc că sunt atât de emoţionată, că aş putea murii Doamna Corbin este o femeie importantă.

— Fără îndoială, spuse Fancy, simţindu-se şi ea emoţionată. Ce proastă fusese că nu anticipase asta, adică să nu-şi dea seama că restul familii Corbin va veni la nunta lui Keith. Cum Dumnezeu va da ochii cu ei?

Apoi se gândi cum ea şi Amelia o depăşiseră pe Alva în drumul spre cameră, reieşind clar că aceasta din urmă nu era o simplă servitoare în casă. Ea nu va trebui să sufere din pricina prezentărilor oficiale, sau că nu va putea să ia parte la vreo sărbătoare.

Amelie se aşează pe un scaun, lângă şemineul masiv şi alb, şi, absentă, îşi dădu jos mănuşile şi boneta de sărbătoare.

— Voi muri-dacă nu mă vor îndrăgi, spuse ea.

Fancy fu deodată cuprinsă de un sentiment de compătimire pentru viitoarea mireasă; îşi putu

da seama ce simţea Amelie.

La urma urmelor, familia Corbin era un grup impunător.

— Nu văd de ce n-ar face-o, spuse ea, cinstit, aşezându-se vizavi de domnişoara Rogers şi punându-şi mâinile în poală.

Ecoul îndepărtat de voci masculine, supărate, ajunse la măsuţă, întrerupse şirul gândurilor lui Fancy. Amelie părea preocupată.

— De ce crezi că se ceartă?

Fancy se temu că ştia – fusese o supărare, îl cunoştea pe Keith după ochi şi văzu supărarea atunci când sosise. Un gând nou îi trecu prin minte: acela că reverendul, cuprins de o furie îndreptăţită, ar goni-o. Era uimită cât de tare îşi dorea să rămână aici.

Ea îşi ridică bărbia şi încercă să pară netulburată.

— Cred că se ceartă cam de mult, spuse ea, Amelie îşi ridică sprâncenele, nişte sprâncene foarte negre.

— Poate ai dreptate.

În acel moment Fancy, râvnea după singurătate, mai mult decât ar fi avut vreodată în viaţa ei.

Gândurile i se roteau şi simţea nevoia să fie singură cu ele. Nu ştia dacă e bine să rămână sau să plece şi cel mai rău era că avea o bănuială obsedantă, cum că ar putea să se îndrăgostească

de Jeff Corbin. Asta, în ciuda celor întâmplate între ei, ar fi dezastruos.

Mai mult, cum va da ochii cu Keith, zi de zi? Cum va trăi sub acelaşi acoperiş cu Jeff şi va evita repetarea evenimentelor din acea dimineaţă?

Ea oftă. Keith şi Amelie se vor căsători şi ea îi va încurca atunci. Deci, de aceea şi Jeff le va sta în drum.

— Ce crezi? întrebă Amelie. Pari atât de tristă!

Fancy era într-adevăr tristă. Tristă, deoarece nu mai putea să scoată iepuri din pălării. Tristă, deoarece îşi pierduse virginitatea pentru totdeauna. Tristă, pentru că era o atât de mare diferenţă între viitorul Ameliei şi al ei.

— Sunt doar obosită, minţi ea.

Viitoarea doamnă Keith Corbin – era clar – nu o credea, dar nu insistă. Când Keith intră în cameră, chipul lui Amelie se înseninã şi păreau a fi singurii oameni din lume.

Fancy se strecură afară, neobservată şi părăsi camera pe uşa din faţă. Merse într-o parte a curţii, apropiindu-se de locul unde fusese atât de umilită doar cu o zi înainte. Pierzându-se cu firea, se îndreptă spre scări.

Pământul nu avea nici măcar o urmă a sărbătorii, cu excepţia uneia: undiţele, care acum arătau mizerabile, tremurând în adierea uşoară de primăvară, uitate pe crenguţele

merilor care fuseseră superbe în timpul petrecerii.

Deodată, Fancy se simţi goală, ca şi copacul, şi îşi aplecă fruntea lipind-o de genunchii ridicaţi, fiind cuprinsă de o disperare totală.

Capitolul 4

Fancy îngenunche dinaintea cuştii lui Hershel şi îi întinse un vas cu apă proaspătă, prin uşa micuţă, alături de o mână de salată verde. Încerca să nu se gândească la ce se întâmplase în acest hambar, numai cu câteva ore înainte, dar efortul era zadarnic. Niciodată nu conta încotro se îndrepta, ce făcea, sau cât de mult îmbătrânea, sau că uita scamatoriile pe care le ştia.

O lacrimă îi alunecă pe obraz şi o şterse supărată, forţându-se să stea dreaptă şi ridicându-şi bărbia. Ea greşise tare de tot, dar, plângând aiurea, tot n-ar schimba nimic. Nu, singurul lucru pe care îl putea face acum era să plece înainte ca situaţia să se înrăutăţească.

Cu un suspin, încuie cuşca lui Hershel şi se ridică în picioare, scuturându-şi de paie poalele rochiei cenuşii. Când se întoarse să plece din hambar, se întâlni faţă în faţă cu Jeff Corbin.

Deşi era absentă, inima lui Fancy începu să bată cu putere, părând că-i iese din piept şi că îi

revine apoi la loc, învârtindu-se. Ea îl privea pe Jeff cu o furie disperată. De ce nu o lăsa în pace? Dacă ar face-o, ea ar putea să rămână. Dar greşea să-l învinovăţească tot timpul şi ea ştia prea bine lucrul acesta. Ea fusese la fel de egoistă şi iresponsabilă ca şi el.

— Ce crezi despre Amelie? o întrebă el, trecându-şi mâinile peste pieptul său lat, sprijinindu-se fără jenă de poarta de lângă un gard apropiat.

Umerii lui Fancy se ridicară cu nonşalanţă.

— Contează părerea mea atât de tare?

Jeff rânji.

— Cred că nu. Cu toate astea, aş vrea să ştiu care este.

— Îmi place Amelie, spuse Fancy, sinceră, încercând să evite acei ochi indigo pe care îi ştia atât de bine.

— Şi mie.

— Dar? îl provocă Fancy, deşi răspunsul nu conta prea mult pentru ea.

Acum se simţea ciudat şi se compătimea pe sine.

— Nu cred că e potrivită pentru Keith, spuse Jeff.

Se pieptănase şi se schimbase pentru cină prima masa pe care o servea în afara camerei lui, de luni de zile, potrivit părerii lui Alva – şi arăta atât de bine, încât Fancy ardea să-l atingă.

— Desigur. De cât „spirit” are nevoie o femeie de preot? replică ea, puţin supărată.

— Nu prea am idee, răspunse Jeff, dar ştii de cât spirit are nevoia soţia lui Jeff Corbin.

— Keith e diferit de tine.

Jeff tuşi, recunoscător.

— Eşti naivă. El e bărbat, nu sfânt.

— Dar e şi preot.

— Asta îi va aduce linişte în patul conjugal. Aş dori să aştepte vreo furtună să-i tulbure viaţa, aşa cum a apărut Banner în viaţa lui Adam. El se opri, dar, continuând, vocea lui deveni blândă: Aşa cum ai apărut în viaţa mea.

Obrajii lui Fancy se împurpurară. Stătea nemişcată, inima din piept bătându-i tare ca o tobă uriaşă. Jeff se apropie mai mult, trecându-şi degetul arătător printr-o buclă de pe fruntea ei.

Fancy se dădu înapoi, de parcă atingerea lui o arse.

— Nu, te rog, nu pot să suport…

Ea oftă şi mâinile alunecară pe talia ei, uşor, pentru a se odihni acolo.

— Fancy, îmi pare rău. Nu pentru c-am făcut dragoste cu tine. Nu pot spune că regret asta. Dar îmi cer scuze pentru ceea ce simţi acum.

Bărbia lui Fancy se ridică; mândria era singura armă de apărare pe care o mai avea.

— Şi cum să fac asta?

— Să te obişnuieşti, cred. Poţi uşor să profiţi.

— Uşor? Fiecare muşchi de pe trupul mic al lui Fancy păru că se cabrează. Uşor? Spune-mi, când? Iar dacă mă voi mărita, ce-i voi spune soţului meu? Că, pierzând fecioria, mi-am făcut meseria?

— Fancy…

— La dracu', să nu îndrăzneşti să încerci să mă linişteşti! Eşti bogat, obişnuit să obţii ceea ce vrei şi nimic nu contează pentru tine, chiar şi efectul pe care îl au toate acestea în viaţa mea!

Mâinile lui se aşezară pe umerii ei, apucându-i cu blândeţe..

— Vrei să mă asculţi? întrebă el pe un ton serios, încât era să o păcălească pe Fancy; aproape că o făcea să-l creadă că avea cele mai bune intenţii în minte. Încerc să-ţi spun că…

— Nu-mi spune nimic! Nu mă interesează că mă contrazici.

— Crezi că sunt genul pompos, arogant?

— Da!

Falca i se crispă, apoi se linişti.

— Fancy, nu putem rămâne aici, continuă el. Nu după cele întâmplate.

Fancy deja ajunsese la această concluzie, dar era surprinzător să o audă de la Jeff.

— Sunt de acord, spuse ea, aspru, dorind să aibă curajul şi puterea să se elibereze din strânsoarea sa şi să plece.

— Bine. Atunci poate vei fi de acord cu faptul

că există un fel de vrajă între noi, care n-are de-a face cu iepuraşii pe care îi scoţi din pălărie.

Fancy îl fixă cu ochii mari.

— Vrajă?

— Nu am simţit niciodată ceea ce simt pentru tine, Fancy. Niciodată. El oftă şi strânsoarea se mai slăbi. Vrei să mergi cu mine?

Ideea avu mai mult efect decât putea Fancy să recunoască.

— Şi ce să facem acum?

— Să-mi fii amantă.

Orice vis, care ar fi putut să prindă viaţă, dispăru.

Desigur că acum nu putea sădea ochii cu Amelie sau Keith, sau cu Alva cea înţelegătoare. Fancy evită casa şi se duse în livadă. Răsuflarea ei era furioasă, uscată de suspinele care îi ieşeau din gât pe când fugea.

— Frances! strigă Jeff, şi îl auzi în spate, ajungând-o din urmă.

Ea încercă să fugă mai tare, dar se împiedică de poale şi căzu pe pământul moale, acoperit de flori.

Jeff o ajunse din urmă, o întoarse cu faţa spre el şi se aşeză deasupra ei, cu trupul lui încântător.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? o întrebă el, arătând a fi furios în crepusculul ce se lăsa.

Fancy nu putu să spună niciun cuvânt; plângea

de durere, încerca să se elibereze, suspinele continuau să o înăbuşe.

Jeff îi prinse faţa cu amândouă mâinile şi îi opri mişcarea capului, deşi trupul încă se mal zbătea sub al lui.

— Încetează odată! şuieră el.

Ceva în tonul vocii lui ajunse până la Fancy şi ea se opri, deşi lacrimi îi curgeau şi îşi simţea pieptul greoi.

— Dă-te la o parte de pe-mine, strigă ea.

— Nu vreau, până nu mă asculţi, la naiba! N-am vrut să te jignesc când te-am rugat să-mi fii iubită!

— Ei bine, e o cinste de care mă pot lipsi! zise Fancy.

— Ce dracu' vrei de la mine? îi răspunse el, furios. Să mă însor cu tine?

— Nu m-aş căsători cu tine!

Una din sprâncenele lui se arcui ca semn de neîncredere dispreţuitoare.

— O, nu?

— Nu!

El părea că se gândeşte adânc, acum. Chiar foarte adânc.

— Ar rezolva câteva probleme, spuse el.

— Pentru mine, nu!

Jeff o ţinu ferm pe Fancy sub el, înăbuşind orice posibilitate de luptă.

— Chiar n-ar rezolva nimic? Gândeşte-te,

Fancy. N-ar mai trebui să cari rozătorul ăla după tine, dintr-un oraş în altul. Şi, desigur, lucrurile ar fi altele pentru familia ta…

Ochii lui Fancy se măriră şi, deşi Jeff îi întinse mâinile sub cap şi le apăsă pe pământul moale, nu putu rezista:

— Ce vrei să spui? Fancy îndrăzni să şi-i imagineze pe mama şi pe tatăl ei, eliberaţi de truda neîncetată a vieţii lor, şi gâtul i se contractă. V-vei avea grijă de ei?

— Da. Şi de tine, spuse el. Şi chiar de iepurele tău gras şi idiot.

Încheieturile mâinilor lui Fancy fuseseră prinse de mâinile lui Jeff doar din mânie şi totuşi ea nu se zbătea.

— Da' tu? Tu ce vei primi?

Jeff râse şi Fancy îi simţi degetele umblând pe pieptul ei. O emoţie delicioasă, de groază şi nevoie, îi străbătu trupul.

— Ce voi primi? o ironiză el, ajungând să cuprindă în palmă un sân de. Sub cămaşă.

Fancy gemea pe când el îi mângâia sfârcul, făcându-l să stea ridicat.

— Nu trebuie să te însori ca să obţii asta! protestă ea.

— Trebuie, dacă vreau totul pentru mine, replică el. Mărită-te cu mine, Fancy. Şi arată-mi toate scamatoriile tale în patul meu.

— Dar tu nu… nu eşti îndrăgostit!

— Destul de adevărat. Dar nu pot să am femeia pe care o iubesc, niciodată. Tu deja ai făcut minuni, poate mă poţi ajuta să o uit pe Banner.

Fancy nu fusese niciodată mai rănită. Îşi închise ochii, dorind să moară.

— Lasă-mă, Jeff Corbin. Chiar acum!

Mâna lui, care mai înainte îi chinuia, dulce, sânul drept, acum îi ridică poalele rochiei, alunecând spre coapse, desfăcând legăturile de la chiloţi. O apucă hotărât de talie şi gura îi era deja la sânul pe care se pregătea să-l cucerească atât de abil. El încercui sfârcul încordat cu vârful limbii şi alunecă cu mâna spre abdomen, în pantaloni. Fancy se ar cui, ca răspuns nedorit, pe când degetele lui găsiră cuibul de cârlionţi de la împreunarea coapselor şi trecu dincolo, spre a mângâia comoara mică, umflată, care se ascundea acolo.

— Ai spus xioo… ai spus că voi fi prea tandră…

Se afundă în sânul ei, lovind cu limba sfârcul ce se zbătea.

— Nu pentru asta, spuse el, apoi degetele apucară bucăţica umedă care păzea feminitatea ei, provocându-i lui Fancy durere şi determinând-o să-şi depărteze picioarele încât el să aibă acces deplin. Răsplata ei era o mângâiere în cerc, care îi iuţea răsuflarea şi îi făcea şoldurile să danseze.

— Jeff, o, Doamne, Jeff, Jeff!

Scâncetul uşor al lui Fancy îl făcu să geamă; îi dezgoli şi celălalt sân şi îi ridică sfârcul cu dinţii, foarte îndrăzneţ. Dar în loc să-l sugă, el îi vorbi, cu o voce joasă, aspră, promiţându-i cele mai scandaloase plăceri erotice, descriindu-le în detaliu.

Fancy era copleşită de nevoile pe care el era hotărât să le sporească, dar nu să le recunoască. Cumva, îşi lăsă mâinile libere, care se apropiară de pantaloni, în faţă, luptându-se puţin cu catarama şi nasturii de-acolo.

Înfierbântată, apucă penisul gol şi cald în mâini. Jeff se sufocă şi tremură, acum el fiind prizonierul ei. Un geamăt îi ieşi pe buze în timp ce ea strângea mai tare bărbăţia lui.

Conştientă de o nouă putere, se aşeză în genunchi, chiar în faţa lui, mângâindu-l prelung, ceea ce îl făcu să se cutremure într-un fel de cedare insolită. Suportă plăcerea cât putu şi o împinse pe Fancy pe la spate, pe iarba moale din livadă, ridicându-i poalele şi dându-i chiloţii jos, cu o iuţeală disperată. Prinzându-i fundul cu ambele mâini, o ridică şi pătrunse în ea, istovit.

Fancy scoase un scâncet, dorindu-l atât de mult, încât imediat corpul ei se eliberă. Acest triumf timpuriu îi permise o altă nouă bucurie, urmărind pasiunea sălbatică de pe chipul lui Jeff, simţind că interpretează un fel de simfonie în trupul lui.

Îşi vârî mâinile pe sub cămaşa lui, simţind căldura muşchilor lui puternici de la spate. Uşor, răutăcioasă, îl provocă la nesfârşit, până izbucni pe un ton de dezolare şi victorie, intrând mai adânc în ea şi tremurând pe când primea fructul pasiunii lui şi se legăna în ea.

Era târziu şi drumul era întunecat. Luna, ridicându-se pe cer, era palidă, o parte din ea fiind mânjită parcă de un deget celest.

La auzul unei trăsuri ce se apropia, Fancy se dădu într-o parte a drumului, cu valiza într-o mână şi cuşca lui Hershel în cealaltă, chircindu-se în şanţ.

O urmă de lumină bătea deasupra perechii de cai şi a trăsurii şi vocea unui bărbat răsuna răguşită. Fancy îşi închise ochii şi se rugă să nu fie văzută, dar fornăitul cailor şi frâna o avertizară că Dumnezeu nu auzise plăcerile de femeie uşoară cape se cupla în hambare şi livezi cu bărbaţi care nu le erau soţi.

— Hei! răsună o voce prietenoasă şi necunoscută. Ce faci aici?

Fancy se îndreptă şi ieşi afară din şanţ, aproape pierzându-şi echilibrul, pe Hershel şi valiza, pe când înainta.

— Mă plimbam, minţi ea.

Replica ruşinoasă îl determină pe bărbatul din trăsură să râdă. Lumina palidă a felinarului atârnat pe o parte a vehiculului, împodobit cu

prost gust, îl înfăţişă ca fiind unul din genul curioşilor inofensivi, cu părul roşu acoperit cu o pălărie de pai, ca o strachină. Costumul lui era o pătură respingătoare, iar el, un tip mărunţel, chiar mai scund decât Fancy.

— Zici că doar te. Plimbi, aşa-i? Şi n-ai vrea să te plimbi cu trăsura puţin?

Fancy se opri, studiind omul, ascultându-şi instinctele bine dezvoltate de cei trei ani de călătorie pe care îi suportase.

— Nu ştiu cum te cheamă, spuse ea.

— Nici eu, după cum se vede.

Fancy zâmbi, în ciuda oboselii şi a durerii istovitoare pe care le avea.

— Fancy Jordan.

El îşi scoase pălăria cu o mişcare comică.

— Eu sunt Phineas T. Pryor, replică el.

Fancy se uită pieziş la o parte a trăsurii lui împodobite şi văzu că el părea a fi un om care putea să zboare, dar şi să vindece o mulţime de nenorociri. Ea presupuse că nu era mai scandalos decât pretenţia ei de a cânta, dansa şi de a face scamatorii.

— Sunteţi un gentleman, domnule Pryor!

— O, pe cinstea mea. Sunteţi o lady, domnişoară Jordan?

Fancy se gândi la episodul din livadă, din acea seară, şi se gândi că era în avantajul ei să mintă:

— Da, spuse ea.

Phineas T. Pryor se dădu jos din trăsură şi, după ce se aplecă încă o dată, îşi înlocui pălăria. El luă valiza lui Fancy şi cuşca lui Hershel şi le puse cu multă grijă în spate, laolaltă cu firma uzată care arăta talentele tovarăşei lui. După asta, el porni la drum, de parcă era hotărât să demonstreze că era cu adevărat gentleman, să-şi ajute pasagera să urce.

Era deja pe drum, când spuse serios:

— Vei fi în siguranţă.

Fancy ştia asta mai mult intuitiv.

— Da, ştiu, spuse ea.

— Ştii într-adevăr să cânţi, să dansezi şi să faci scamatorii? o întrebă el, cu ochii înainte, la drum. Evident că citise firma.

— Tu poţi cu adevărat să zbori şi să vindeci bolile? contracară Fancy.

Pierderea lui Jeff Corbin îi provoca o durere mare în piept, dar nu putea să-şi permită să se gândească la el sau la propunerea lui, sau la faptul că făcuseră dragoste. La urma urmelor, nu se potrivea cu el, aşa cum Amelie se potrivea cu Keith.

— Pot să zbor, spuse Phineas, cu un zâmbet strâmb: Cu ajutorul balonului meu.

Fancy se uită pieziş.

— Balon?

— Da, doamnă. E un veteran de război acest balon.

Fancy era tare uşurată că domnul Pryor nu se credea în stare să zboare prin propria forţă.

— Mi-ar plăcea să-l văd odată, spuse ea, cu un interes firesc.

— Este o privelişte pe care nu o vei uita, domnişoară Jordan, îşi permise să afirme, cu mândrie, Phineas. O privelişte ce n-o vei uita niciodată.

O lacrimă neaşteptată alunecă pe obrazul lui Fancy şi se întoarse să o ascundă. Erau alte lucruri pe care nu le va uita curând, iar balonul era ultimul dintre ele.

Fancy căscă şi se întinse, aşteptându-se să se trezească în dormitorul curat şi primitor, de lângă bucătăria lui Jeff Corbin. În loc de asta, se găsi în mijlocul unui carnaval. Un cort era ridicat, O portocală incredibilă şi un balon alb se invitau pe cerul albastru de vară.

— Bună dimineaţa, îi cântă Phirfeas, întinzând braţele să o ajute să coboare din trăsura ţipătoare.

Doar o clipă, Fancy îl fixă pe noul ei prieten, zăpăcită. Şi apoi totul fu clar: Jeff, plecarea în grabă din casa fratelui lui, virtutea pierdută. Ar fi plâns dacă Phineas n-ar fi fost acaparator să o solicite.

— Vino acum şi serveşte micul dejun. Păstrăv proaspăt, prins chiar de mine în râu.

Mirosul de peşte ajunse la Fancy dintr-o tabără

alăturată şi o ancoră, ca şi apetitul stârnit. O inimă frântă, n-avea nimic cu stomacul.

Stând încovoiată şi ameţită la rădăcina unui pin, mâncă peştele prăjit pe care i-l înmânase Phineas şi bău cafeaua tare, dintr-o cană emailată. După ce îşi astâmpără foamea, se uită să vadă împrejurimile.

Deşi trupa domnului Shibble nu era colo, după cum putea vedea şi Fancy, exista un fel de distracţii, care includeau o doamnă uriaşă şi balonul alb, plutitor, care se mişca pe cerul strălucitor, încordându-se la sforile şi cablul care îl ţineau la pământ.

Fancy trase iute aer în piept, încât îşi dădu cafea în poală.

— Este al tău? îl întrebă pe Phineas, deşi ochii ei nu priveau decât balonul.

Era o înviorare în voce.

— Desigur că este, domnişoară Jordan.

Fancy era vrăjită.

— Ce îl face să zboare?

— Interiorul balonului este încălzit cu gaz. Deoarece hidrogenul este mult mai uşor decât aerul, este firesc să se ridice în văzduh.

— Şi cum îl manevrezi? se interesă Fancy, încă urmărind balonul minunat care putea înfrunta cerul.

Phineas râse.

— Nu-l conduci, micuţa mea. El este luat de

curenţi, mergând unde îl poartă vântul.

— Curenţi?

— Da, vezi tu, Fancy, curentul din jurul nostru este cam ca acela oceanic, curge şi se duce asemeni apei.

În cele din urmă, Fancy îşi întoarse privirea de la balonul extraordinar.

— Cât ceri? Pentru o călătorie cu vasul tău plutitor, vreau să spun.

Phineas râse.

— Zece cenţi, draga mea. O monedă de zece cenţi. Dar pentru tine – un zâmbet.

Fancy cunoscu o emoţie dulce. La fel de fascinată ca şi perspectiva de a zbura, ea nu crezu că are curajul să părăsească pământul în acest mod. Şi dacă balonul se dezumflă, aşa cum fac baloanele, de obicei? Sau dacă s-ar rătăci departe?

Din nou, Fancy se simţi deprimată. Nu prea conta unde ar muri, nu-i aşa? Nimeni n-o aştepta nicăieri.

— Ce este, copilă? Phineas întrebă direct, blând, turnându-i mai multă cafea lui Fancy. Ce e cu durerea aceea din ochii tăi?

Fancy tremură şi luă încă o sorbitură din cafeaua amară. Cât de tare ar fi dorit să se poată încrede în Phineas; evident era un om blând din fire, dar n-avea nimic de câştigat dacă îl lăsa să afle ce femeie uşoară se dovedea a fi.:

— Eu… Pe mine m-a părăsit norocul, îi spuse.

— El va veni, o să vezi.

— Cine? întrebă mirată Fancy.

— Bărbatul pe care l-ai părăsit, replică Phineas, încrezător.

Şi după asta, se îndepărtă să vorbească cu un bărbat care ducea o maimuţă pe umăr.

După ce îşi reveni, Fancy îşi termină micul dejun şi plecă să exploreze necunoscutul. Dădu peste un râu limpede, lângă locul carnavalului. Se întoarse şi reveni la râu cu farfuria şi ceaşca, precum şi cu cele ale lui Phineas, să le spele. După asta, îşi spălă faţa şi mâinile, întorcându-se în tabără. Adunând păpădii, le dădu lui Hershel, odată cu o farfurie de tablă, plină cu apă. Îşi perie părul şi îl prinse din nou; înainte de a se întoarce Phineas, flecărind cu un bărbat înalt, musculos, îmbrăcat într-un costum ieftin şi purtând o pălărie ca o strachină. Rochia ei cenuşie de lână era mototolită din mai multe motive, la care Fancy nu îndrăznea să se gândească, şi încercă în zadar să o netezească.

— Îi spuneam domnului Stroble despre spectacolul tău, îi zise Phineas. El a realizat acest mare spectacol.

Fancy zâmbi; gândindu-se că Phineas Pryor urma să fie un adevărat prieten. Asta era şansa ei de a câştiga bani suficienţi, până să găsească ceva permanent.

— Bună ziua! domnule Stroble.

Stroble mormăi nedesluşit şi era evident că nu prea o plăcea pe Fancy. Foarte posibil, el era mai degrabă fermier sau om de afaceri decât performer în lumea circului, şi tocmai de aceea era înclinat să privească oamenii de sus, în mod deosebit femeile care îşi câştigau existenta atât de diferit.

— Pryor îmi spune că dansezi şi cânţi.

Fancy nu cânta şi nici nu. Dansa, dacă nu era nevoie şi putea să evite. Vocea ei suna sincer, dar cam piţigăiată, iar dansul îi era stângaci.

— Prefer să fac iluzionism, spuse ea.

— Bine, spuse domnul Stroble. Oamenii de la ţară nu prea se dau în vânt după cântat, cu excepţia cântecelor bisericeşti. Pune-ţi cortul, dacă ai, şi vei primi doi dolari pe zi.

Doi dolari era o mică avere pentru o zi întreagă de lucru şi Fancy ştia că, dacă va ieşi bine spectacolul, va câştiga suma aceea de bani în fiecare zi a târgului.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Ai cort? întrebă Phineas, în timp ce Stroble se îndepărtase.

Fancy era neîncrezătoare. Dacă Hershel va da greş din nou? Oare să folosească aceleaşi trucuri pe care le ştia?

— Desigur că nu, îngăimă tare, regretând tonul aspru, pe loc. Phineas nu era jignit, părea că

înţelege.

— Am o măsuţă în căruţă, spuse el calm. Şi un baldachin; poţi să le foloseşti.

— N-ai nevoie de baldachin? îl provocă Fancy.

— Îl folosesc doar când plouă, spuse el. Ţi-l voi da ţie.

În timp ce Phineas scotea masa şi baldachinul afară din trăsură, Fancy observă cum pielea lui capătă o paloare cadaverică alarmantă, iar gura, o nuanţă vineţie. Fără să se gândească, îi prinse cotul în mână şi strigă la el:

— Phineas, eşti bolnav?

El oftă, îşi puse mâna pe piept şi îi zâmbi cam tremurând.

— Într-o zi atât de importantă? Niciodată.

Fancy nu era convinsă, dar ştia să nu avea rost să continue cu întrebări.

— Ai fost atât de bun cu mine, spuse ea. Nu ştiu ce-aş fi făcut.

Phineas zâmbi din nou şi o bătu uşor pe braţ.

— Te-ai fi descurcat chiar bine, Fancy. Bine.

Faptul că-i spusese pe nume, o făcu să se simtă bine şi protejată, ca şi cum îi aparţinea. Plecă fredonând ceva pe când îşi făcea loc printre nişte brazi, pentru a se schimba acolo, în rochia ei cu steluţe.

— Deci, a plecat?! întrebă Keith Corbin urmărindu-şi fratele care se agita de colo-colo, cu un amestec de compătimire şi încântare.

Jeff îşi trecu mâna prin părul blond.

— Da, la naiba, cu iepurele şi totul!

— E numai vina ta, îi răspunse Keith, privind peste marginea ceştii de cafea. Stând la chiuvetă, Alva îi aruncă o privire mânioasă, în timp ce Jeff se opri să-l privească.

— Ştiu asta, zise el, coborând vocea.

— Şi ce ai de gând să faci?

Răspunsul la această întrebare era o altă problemă. Jeff ieşi în grabă din bucătărie şi trânti uşa cu paravan, de la verandă.

— O iubeşte pe Fancy, zise bucătăreasa, umblând cu o tigaie.

— Da, confirmă Keith. Apoi goli ceaşca de cafea, o aşează alături, cu un zăngănit, şi plecă la biroul său să pregătească ceremonia pentru săptămâna următoare.

Numărul lui Fancy mergea foarte, foarte bine. Spectatorii care se adunară să o vadă pe măsuţa împrumutată – erau foarte mulţi – oftau şi suspinau cu admiraţie, în timp ce ea interpreta dansul focului, în vârful degetelor, apoi aplaudau cu încântare când din baghetă făcea să iasă flori colorate, de mătase.

Încrezătoare, se adună puţin şi, cu o fluturare, scoase o monedă împrumutată de la Phineas, de după urechea lui dreaptă. Publicul se înveseli şi era atât de furată de succes încât îndrăzni să joace numărul pălăriei de sub masă.

— Aveţi înaintea dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, spuse ea, o pălărie obişnuită. După cum vedeţi, această pălărie este complet goală.

Ridică pălăria, iar spectatorii se uitară în ea, murmurând. Curajoasă, Fancy îşi vârî mâna în pălărie.

— Nu uita, Hershel, şopti ea, cu răsuflarea tăiată, poţi fi înlocuit oricând.

Pentru prima oară, de săptămâni în şir, Hershel ieşi din sacoşa neagră care îl ascundea, fără incident. Spectatorii erau înmărmuriţi de asemenea ispravă, şi nu numai că se amuzau, dar îi aruncau bani preţioşi, în aclamaţii frenetice.

La amiază, Fancy era cu douăzeci de centi mai bogată şi zbura mai sus de balonul lui Phineas.

Din nou se părea că ea şi Hershel nu puteau greşi. Dintr-o dată, un mare noroc se abătu asupra lor. Dar în adâncurile inimii, totul mergea prost. Fancy îşi întinse pălăria – poate a zecea oară în ziua aceea – distrându-i pe spectatori şi punându-i să se convingă ei înşişi că nu era nimic înăuntru. Nimic acolo, nu, domnule. Apoi Hershel ieşi din ascunzătoare şi intră în mulţime, târşâind geanta neagră în spatele lui, înainte de a o întinde pe iarbă.

Două doamne leşinară şi un bărbat în salopetă mormăi că e curată înşelătorie.

— Hershel, ţipă Fancy alergând după el, dar se

izbi de un piept tare ca piatra.

Ea se îndreptă, o presimţire ciudată trecându-i prin stomac, şi văzu ceea ce spera dar se temea să vadă.

Jeff Corbin stătea dinaintea ei, îmbrăcat cu pantaloni maro şi cu un fel de cămaşă, deschisă la gât, tipică unui căpitan pe mare, ţinând cu amândouă mâinile un Hershel agitat. Un zâmbet îi apăru într-o parte a gurii.

— Dacă eram în locul tău, spuse el, aş fi început să cânt.

Capitolul 5

O durere dulce-amăruie o încercă pe Fancy pe când vru, tremurând uşor, să apuce iepurele rătăcitor din mâinile lui Jeff. Dori din răsputeri să-i evite privirea, cu toate astea fu cuprinsă de bucurie pentru că el o găsise.

— Ce faci aici? se repezi ea, în timp ce oamenii care o priviseră se risipeau.

Ochii lui nu spuneau nimic, păreau învăluiţi în ceaţă. Dacă Fancy sperase vreo declaraţie de dragoste, avea să fie dezamăgită.

— Am văzut balonul, spuse el, arătând spre cer. Acum era sus, dansând în bătaia vântului, legat de pământ de patru frânghii diferite.

— O! exclamă Fancy, muşcându-şi buza de jos.

Privirea lui o ţintui în faţă şi Jeff îşi puse

mâinile în şolduri.

— Crezi că am venit să-ţi jur credinţă veşnică?

— Desigur că nu! spuse ea apărându-se.

Dar încă se mai punea întrebarea de ce venise, Iar inima şi capul lui Fancy păreau să se despice în mai multe părţi, ca un foc de artificii. El părea jignit.

— Nu mă crezi în stare de o asemenea emoţie nobilă?

Fancy era lovită, deoarece îl iubea pe acest bărbat, definitiv, şi nu-şi plănuise dinainte să simtă ceea ce simţea.

— Nu pot să-mi imaginez că tu ai putea să juri „credinţă veşnică” cuiva, în toată viaţa ta. Poate poftă carnală veşnică, asta e cu totul altceva!

Jeff râse şi Fancy simţi nevoia de a-i pocni şi de a-l lua în braţe.

— Asta recunosc, spuse el. Dar partea asta din urmă te priveşte cel mai puţin.

Mai mult pentru efectul teatral, Fancy se învârti şi se duse spre masă, unde băgă iepurele la loc, în cuşcă, trântind uşa. Masculii ăştia! Toţi erau la fel – încăpăţânaţi şi egoişti, lipsiţi de ajutor! De ce când totul merge bine, ne bizuim pe bărbaţi, ca aceştia să dea totul peste cap?!

După ce Fancy îl puse pe Hershel sub masă, îşi ridică privirea spre Jeff, încă o dată, fiind nerăbdătoare să vadă dacă el nu acordase nici cea mai mică atenţie vorbelor ei jignitoare. La

naiba, urmărea balonul lui Phineas cu interesul manifestat parcă de un băieţel.

— Întoarce-te la Wenatchee! şopti ea, furioasă. Nu te vreau aici.

Acum, din nou, el se întoarse spre ea. Degetul mare şi celelalte două de la mâna dreaptă şi le duse la gură, şi ea ştia al naibii de bine că voia să-i amintească de lucruri la care nici nu îndrăznea să se gândească.

— Nu vii şi tu? o provocă el, cu o voce ce suna mai mult decât a şoaptă.

— Te urăsc, nemernicule!

— Aş putea spune că da, spuse el încet.

— Dacă crezi, dacă speri doar o clipă, Jeff Corbin, că vei… că eu voi…

Fără a se supăra, el îi întoarse spatele, lăsând-o în acelaşi loc, stând sub baldachinul împrumutat, privind năucită în urmă.

Ea se uită după Jeff, o clipă, apoi îşi ridică bagheta înşelătoare, cumpărată pentru zile mai bune, şi o aruncă în spatele lui lat şi nepăsător. Îl lovi în umăr, bagheta desfăcându-se într-un evantai şi căzând pe iarbă.

Jeff se întoarse uşor, cu o sprinceană ridicată.

— Să nu mai faci asta, o avertiză el. Dacă o mai faci, uit de buna-cuviinţă şi de principii şi te pun în genunchi.

— Aş fi putut să jur că n-ai niciun principiu, murmură Fancy, furioasă dar prea fricoasă să-l

mai zgândărească.

Dacă ar auzi-o, tot nu i-ar răspunde. Balonul lui Phineas era la pământ, legănându-se în coborâre, iar Jeff se îndreptă spre el.

Fancy se duse spre locul unde aruncase bagheta cu flori şi o ridică cu mâna tremurândă. Culorile vii din buchet păreau înceţoşate. La dracu' cu măgarul ăsta nesuferit, cine are nevoie de el?

Tu ai, o ironiză o voce din mintea lui Fancy.

Phineas stătea pe un buştean, lângă căruţă, sorbind din cafea. Ochii săi erau răutăcioşi pe când o privea pe Fancy în faţă, spunându-i clar:

— Ţi-am zis că va Veni.

Fancy riscă încă o privire spre Jeff, care era cocoţat pe trăsură, lângă ea, cu pălăria în poală şi cu fruntea încruntată.

— Ai nevoie ori de o pălărie mai mare, ori de un iepure mai mic, zise el, scoţându-l pe bietul Hershel afară şi apoi băgându-l la loc. S-a făcut ca porcul!

Încăpăţânată, Fancy refuză să comenteze. De ce nu putea Jeff Corbin să se întoarcă de unde a venit şi să o lase în pace? Furioasă, ea se ridică, îşi împreună mâinile pe piept şi se duse să-şi ia valiza din spate. După ce scoase o bucată de săpun şi o perie, porni spre râul pe care-l descoperise mai devreme.

Apa era rece ca gheaţa, dar Fancy se dezbrăcă

până la cămaşă şi chiloţi şi intră până la glezne, hotărâtă. În depărtare, putea auzi zgomotele din tabără, râsete, schelălăitul animalelor, focul trosnind în aer liber. O tristeţe o învălui… dorul de a avea un acoperiş.

Cu dinţii clănţănind, se aplecă să bage săpunul în apă. Ca să nu se mai gândească, începu să viseze. Cu siguranţă că va avea o cadă în casă, plină cu apă caldă şi frumos mirositoare. Vor fi paturi cu cearceafuri şi pături şi, cel mai bine, vor fi oameni. „O, iat-o pe Fancy”, îşi vor spune ei, dacă s-ar întâmpla să vină târziu de la serviciu. Şi chiar dacă n-ar veni, ei tot o vor căuta.

Fancy intră mai mult în apă, fundul clar al râului simţindu-l rece la picioare, amorţindu-i genunchii. Când râul îi ajunse la burtă, ea îşi dădu chiloţii jos, se dezbrăcă de cămaşă şi le aruncă la mal, afundându-se în apă. Cu o hotărâre născută din frigul aproape de nesuportat, îşi spălă părul, apoi restul trupului şi porni spre mal.

— Eşti nebună? o întrebă o voce de bărbat.

Fancy se împiedică, mergând cu spatele, înfiorându-se. Lumina lunii dădea la iveală chipul puternic al lui Jeff Corbin, lungimea umerilor, forţa coapselor.

— Nu atât de nebună că să ies din apă şi tu să stai acolo unde eşti, izbucni ea furioasă. Pleacă

de-aici!

— Ţi-am adus o pătură, îi răspunse el. Necăjind-o. Nu o vrei, Frances?

— Las-o pe mal!

Jeff îşi dădu capul pe spate şi râsul lui sparse liniştea nopţii, potolind cântecele greierilor şi orăcăitul broaştelor.

— Visătoare-o!

Lacrimi invadară faţa lui Fancy, iar pielea i se crispă. Picioarele îi erau amorţite, încât nici nu le mai simţea pe fundul apei.

— Ticălosule! şopti ea şi ieşi din apă, înfruntându-l pe Jeff.

El râdea pe înfundate, în timp ce o înfăşură în pătură. Era blândeţe în atingerea caldă a mâinilor lui. Lăsând-o să tremure în pătură, el se aplecă să-i adune lucrurile. Cu îndemânarea unei gospodine cu experienţă, el le scutură vioi şi le atârnă de un tufiş din apropiere.

— Nu pot să le las aici, protestă Fancy.

— Preferi să le atârni în pomul lui Phineas? întrebă Jeff, cu un sarcasm tandru.

— Ei bine, nu…

— Nu prea ţi-a priit baia, aşa-i?

Nu mai era necesară vreo discuţie contradictorie. Fancy dorise să fie curată şi nu se gândise la asta. Dacă ar fi făcut-o şi-ar fi lăsat lucrurile pe mal, sau şi-ar fi adus altele uscate.

— Nu-mi imaginam că te voi vedea aici! spuse

ea.

El se aşează pe un bolovan mare de la marginea râului, îşi trase genunchii aproape şi îi cuprinse în mâini.

— Sunt sigur că nu ţi-ai imaginat, spuse el.

Fancy era încurcată. Dorea să se îmbrace cu rochia şi să plece spre tabăra lui Phineas – Dumnezeu ştia ce bine ar fi să-i fie cald – dar ceva o ţinea acolo, lângă râu.

— Trebuia să ştiu că nu eşti un adevărat gentleman ca să mă laşi să mă scald în linişte!

Jeff râse.

— Da, aşa este. Vino aici, Fancy!

— Spune păianjenul către muscă.

Chipul lui deveni serios.

— Ţi-am promis că nu mă ating de tine, spuse el, mângâind suprafaţa netedă a unei pietre.

Fancy îl crezu, deşi nu putea să spună de ce. Se apropie de bolovan şi se aşează, punând pătura mai bine în jurul ei.

— De ce n-a făcut-o Temple Royce cu tine? Jeff o întrebă după câteva secunde de linişte meditativă.

Întrebarea, nepotrivită cum era, ar fi trebuit să cadă ca o surpriză jignitoare pentru Fancy, dar nu a fost aşa.

— Nu i-aş fi dat voie, spuse ea, trăgându-şi genunchii aproape şi proptindu-şi bărbia de ei.

— L-ai iubit?

— Credeam că îl iubesc, spuse Fancy, amintindu-şi de satisfacţia lui Temple pentru ceea ce îi făcuse lui Jeff Corbin şi ruşinându-se. Nu-l ştiam prea bine cum era. Nu-l cunosc mai bine decât pe tine, adăugă ea. Jeff nu comentă, iar ea continuă: De ce m-ai urmărit, Jeff? De ce nu m-ai lăsat să plec? Ar fi fost mult mai bine pentru amândoi.

— Îmi imaginez că ar fi putut fi mai bine pentru tine, spuse el răsuflând greu, pe când se sprijinea de piatră, cuprinzându-şi capul în mâini. Pentru mine ar fi fost sfârşitul.

Fancy trase aer pe nas şi ar fi dorit ca apa de râu să-i fi amorţit inima, aşa cum făcuse, cu degetele de la picioare.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

El îşi schimbă poziţia, ca s-o poată privi în faţă, cu capul sprijinit într-o mână.

— Ai schimbat totul, Fancy. Eu n-am vrut, dar tu ai insistat.

— Îmi pare rău, spuse ea, confuză, tremurând în briza răcoroasă care dansa peste râul susurând.

— Îţi pare rău? M-ai readus la viaţă! M-ai făcut să râd, m-ai băgat în draci, m-ai…

Fancy se înroşi şi îşi acoperi capul cu pătura, ca pretext că o foloseşte pentru a-şi şterge părul încâlcit.

— M-ai făcut să simt din nou, Fancy.

Fancy sări în picioare deodată, cât pe ce să-şi piardă pătura.

— Bravo mie! strigă ea sugrumată de suspin.

El îi luă mâna într-a lui, apropiind-o de el, nerespectându-şi promisiunea de a n-o atinge.

— Mărită-te cu mine, spuse el.

Din nou acelaşi lucru: aceeaşi durere o cuprinse pe Fancy, deoarece ştia bine motivele cererii în căsătorie, fără să le discute. El voia să o folosească.

— Să te ia naiba, reuşi ea să spună, de ce nu-ţi găseşti o prostituată şi să mă laşi pe mine în pace?

Îi simţi mâna puternică pe bărbie, obligând-o să-i privească. Atingerea lui îi făcu inima să bată cu putere, ca o piatră aruncată peste o stâncă abruptă.

— Eu nu vreau o prostituată, Frances. Eu te vreau pe tine.

O lacrimă i se prelinse lui Fancy pe obraz, lucind ca o bijuterie pe degetul lui mare.

— De ce, Jeff? Ca s-o poţi uita pe Banner? Sau să poţi lua ceva ce vrea şi Temple Royce?

Mâna îi strânse bărbia, cu furie, în loc de tandreţe.

— Ce vrei să spui cu asta? o întrebă pe un ton tăios.

Fancy nu voise să spună ceea ce spusese, nici măcar nu era conştientă că se gândise la aşa

ceva.

— Ei bine, vreau să spun…

— Spune-mi!

Nu avea niciun rost să-l evite, pentru că nu avea de gând să o lase, era clar.

— Temple mă caută, şopti ea.

— Ce? Jeff sări în picioare şi, plin de milă, mâna îi alunecă pe obrazul ei. Ochii lui erau demonici în lumina lunii, iar frigul se lăsase, pătrunzând în oasele lui Fancy.

Ea îşi coborî capul, ruşinată şi nefericită, şi acum, pentru că îşi permisese să se gândească, era speriată.

— C-când eram la domnul Shibble, trebuia să mă ascund, uneori. Se întâmpla să apară oameni din senin, să întrebe de mine.

Mâinile lui Jeff îi cuprinseseră umerii care o dureau.

— Ai plecat fără să-i spui lui Temple?

Fancy dădu din cap. Era mai mult decât asta, desigur, Temple voia să o facă să tacă, aşa că nu putea să meargă la autorităţi şi să le spună cine ordonase explozia de la bordul vasului Doamna Mării, dar nu putea să-i explice asta lui Jeff foarte clar. Nu, deoarece el fusese căpitanul acelui vas, chiar ţinta atacului.

— P-poate s-a plictisit să mă caute… poate a şi uitat…

Jeff râdea, dar de data asta sunetul era amar,

lipsit de umor şi de căldură..

— Temple? Femeie, te va urmări până în pânzele albe! Şi sper că te va găsi!

Fancy păli.

— Ce?

Replica lui fu un strigăt de triumf:

— De fapt, intenţionez să mă asigur că te găseşte!

— Nu, strigă Fancy, îngrozită de perspectivă. Temple nu era exact genul care să fie păcălit, şi mai degrabă ar da ochii cu diavolul decât cu bărbatul acela.

Jeff părea că nu o asculta; el era în picioare, smucind-o pe Fancy să se ridice.

— Ne căsătorim în seara asta, o anunţă el.

— Cu siguranţă că nu! bolborosi Fancy, tremurând în pătură, în ciuda căldurii ciudate provocate de această idee.

Apoi Jeff apucă pătura cu mâinile şi o dădu la o parte. Aceasta îi căzu la picioare, lăsându-i umerii dezgoliţi.

Neastâmpărat, îi apucă sânii cu palmele, frecându-i sfârcurile până când aceştia răspunseră vibrând.

Fancy gemu, neputincioasă, mintea fiindu-i răvăşită.

— Îmi aparţii cu totul, îi reaminti Jeff cu o voce uşoară, dar fermă, care părea să-i adâncească transa în care se găsea. Şi vei fi acolo diseară şi

în fiecare noapte de-acum încolo, ca soţie sau amantă, alegerea îţi aparţine.

O urmă de demnitate o făcu pe Fancy să şoptească:

— Dar noi nu ne iubim… unul pe celălalt…

— Poate avem altceva mai bun, spuse el, dar acum degetele lui mângâiau sfârcurile lui Fancy; ca efect, acestea se ridicară.

Fancy nu se gândise vreodată că este posibil să simţi deopotrivă o stare de nefericire dar şi o bucurie nepăsătoare; iată că asta trăia acum. Cu toate acestea ripostă:

— Nu… nu există nimic mai bun ca i… iubirea…

El se împotrivi, cu o înclinare a capului sorbind licoarea sânului ei drept.

— Îhî… atât de adevărat, aprobă el pe când plăcerea, în valuri, cuprindea fiecare parte a trupului lui Fancy.

— Cât putu de bine, se gândi la situaţia grea în care se afla. Nu putea să-i reziste acestui om şi n-avea rost să se prefacă; Ea îl iubea. Dacă s-ar căsători cu el, exista cel puţin o şansă că s-ar putea s-o iubească şi el, într-o bună zi. Şi dacă ar fi gravidă? Să presupunem că chiar acum sămânţa lui creştea în ea. Dacă ar fi de acord să-i poarte numele, chiar şi copilul lor l-ar primi, iar copilul lui Corbin n-ar duce lipsă de nimic.

Jeff îi lăsă pieptul pentru a se îndrepta din nou,

deşi mâna lui purta încă pecetea unei bătălii blânde în care câştiga. El părea că îi urmărea şirul gândurilor cu o exactitate stranie.

— Gândeşte-te la ai tăi, Frances, o îmboldi el. Tatăl tău nu va mai trebui să muncească, iar mama ta ar putea avea haine drăguţe, mâncare bună…

— Încetează! strigă Fancy. Nu e drept! De când am plecat de-acasă, am tot dat şi am dat…

El o strânse la piept şi zâmbi, fapt care o zgudui.

— Nu a sosit vremea ca cineva să-ți dea ce-ţi aparţine, Fancy? Eu am multe de dăruit.

Fancy roşi şi îşi lăsă mâna pe mâna lui, dar nu o îndepărtă de la piept… o ţinu ca să o mângâie, îndemnând-o s-o atingă.

— Jeff, protestă ea, cu un geamăt.

— Ai putea să ai totul, Fancy. Totul.

Fancy reveni la realitate, de parcă a fost lovită. Temple Royce spusese acelaşi lucru şi din aceleaşi motive el nu o iubise, nu mai mult ca Jeff. El o dorise în patul lui.

Ea se aplecă, luă pătura în mâini şi o înfăşură în jurul ei, ca un scut de lână.

— Nu, n-aş putea! strigă ea. N-aş putea avea un soţ care nu m-ar iubi!

Jeff nu era tulburat. O apucă, luă pătura şi o aruncă pe iarbă.

— Bine, spuse ea, aeriană, fie cum vrei tu.

— Întinde-te, iubito, te vreau. Acum şi aici.

— Nu.

El îşi ridică o sprinceană şi îşi împreună braţele la piept.

— Nu?

Fancy se uită la lucrurile care erau reci şi lipicioase şi ude, dar trebuia să le pună pe ea din nou. Nu ajungea la rochie şi dacă s-ar mişca să o aducă, Jeff ar ajunge acolo primul. Tremurând şi cuprinzându-se cu braţele, spuse:

— Te urăsc, Jeff Corbin!

. El continua să arate spre pătură.

— Şi dacă ţip? îndrăzni Fancy să spună, gândindu-se ia altceva.

Jeff râse înăbuşit.

— Top ar da buzna să te ajute şi te vor găsi complet goală, răspunse el vesel.

Fancy îşi muşcă buza de jos, care, ca şi restul, corpului, era vânătă de frig.

— D… dacă aş fi de acord cu asta, cu această propunere vreau să zic, unde vom locui?

Jeff ridică din umeri ca şi cum conversaţia era perfect normală.

— Avem o casă în Spokane. Ne-am putea duce acolo până ne hotărâm pentru ceva permanent.

Era atât de temperat, de calm. Ca şi cum ar forţa o femeie îngheţată, goală, să aleagă între căsătoria cu el sau siluirea ei pe malul unui râu, Fancy voia să-i scoată ochii din cap.

— Nu te voi ierta niciodată pentru asta, Jeff Corbin.

— Mai vedem noi, spuse el, cu un scepticism fericit. Cred că ai ales deja, nu?

Fancy dădu din cap.

— Mă voi mărita cu tine, spuse ea, cu un fel de beţie înfrântă.;

— Îmi promiţi? Nu vei fugi undeva, în noapte?

7

Din nou, Fancy scutură capul. Şi, douăzeci de minute mai târziu, purtând rochia cu stele, fără să aibă ceva pe dedesubt, ea era condusă spre a-l lua de bărbat pe Jeff Corbin; o conduse om care purtase şerpi după gât în timpul zilei. Ceremonia a costat un dolar, iar mirele şi mireasa au fost asistaţi de Phineas T. Pryor, mulţumit că fusese totul legal.

Aşa a fost soarta, se, gândi Fancy, în timp ce buzele soţului le pecetluiră într-un sărut pe ale ei, ca omul cu şerpi să fie cel ce aduce liniştea în această unire.

Şi-au făcut patul nupţial pe malul râului, cu pături împrumutate de la Phineas. Şi, în ciuda unei dureri resimţite în adâncurile umbrite ale inimii, Fancy era fericită. Stând pe patul improvizat, lumina stelelor adevărate cădea pe cele de pe rochia ei; ea îi dădu capul într-o parte şi îl admiră pe acest om extraordinar, care acum era soţul ei.

— Va trebui să te speli dacă vrei să te culci cu mine, îl anunţă ea, răutăcioasă, pe când el îşi scotea cămaşa cu o grabă amuzantă.

— Apa asta e destul de rece, protestă Jeff, retrăgându-se.

Fancy dădu din cap, apoi ridică din umeri.

— Toate laolaltă…

Jeff se descheie la pantaloni şi-i dădu jos, în mişcările lui iuţi citindu-se iritarea. El arăta atât de minunat în lumina lunii, cu muşchii încordaţi pe sub pielea întinsă, cu părul auriu, încât Fancy se înmuie toată.

El îi aruncă o privire ce o implora, bărbăţia sa crescând uşor, devenind puternică.

— Sunt curat, să ştii, spuse el.

Fancy ridică iarăşi din umeri, părând îndurerată pe când se dezbrăca de rochie.

— Să fiu al dracului, şuieră Jeff, vârându-se în apă şi înjurând din nou din cauza apei reci care îl înconjura. Se bălăci, bombănind, cam un minut, apoi se năpusti spre Fancy, care era pe mal.

Pe chipul lui se citea un zâmbet răutăcios, ce deranja.

— O, nu! strigă Fancy, înţelegând deodată, dar era prea târziu. El îşi trânti trupul rece ca gheata, plin de picături de apă, peste trupul ei cald. Părul lui ud şi moale o lovi peste faţă şi peste sâni.

Ea se supuse, gângurind, şi, pentru un timp,

păreau nişte copii care aveau voie să se joace pe întuneric, afară. Se tăvăleau pe pătură şi pe iarbă şi apoi reveneau pe pătură.

Deodată – deşi Jeff nu se uita la ea, îngenunchind între soldurile ei – ea putu vedea chiar pe întuneric privirea mirată de pe faţa lui.

— Eşti atât de frumoasă, se minună el, alergând cu degetele pe umerii ei, pe gât şi pe sâni.

Pofta de joacă, pe care Fancy o cunoscuse, fu înlocuită cu o pasiune atât de puternică, încât îi depăşea orice simt. Ce avea acest bărbat care stârnea astfel de nevoi în ea, numai cu un cuvânt, o privire, o atingere?

El se aşează pe spate, lângă ea, uşor.

— Atinge-mă, Fancy, spuse el liniştit.

Ea se ridică şi se simţi subjugată de toată frumuseţea lui masculină. Ea îi atinse sfârcurile, încercuite de o aureolă aurie, şi dădu la iveală un geamăt. Doar ca un simplu test, se aplecă şi îi gustă unul cu vârful limbii. El gâfâia şi îi prinse părul încă ud, apucându-l în mâini, şi o ţinu strâns, iar ea simţi un fel de victorie; se simţea câştigătoare. Ea îi supse mai întâi unul din sfârcuri şi apoi pe celălalt. Era o bucurie sinceră să ştie că putea să-i facă plăcere, la fel cum şi ea simţise când el îi mângâiase sânii. Şi pentru că îşi aduse aminte, Fancy începu să-l sărute uşor pe abdomenul puternic.

El îi rosti, gâtuit, numele pe când ea ajunse la scopul încordat al călătoriei sale şi îl lovi uşor cu limba. Odată cu această lovitură, umflătura deveni mai mare şi ea, mai lacomă. Spatele ei se arcui şi gemu răguşit.

Ea îl muşcă pe Jeff cu dinţii şi se bucură la gemetele lui.

— Doamne… Fancy… Fancy! Nu mai…

— Nu? şopti Fancy, muşcându-l în continuare.

El se arcui, gemând ca în delir.

— Nu… te opri… Doamne!

— Immm, se lăudă Fancy, iar Jeff râse de îndrăzneala ei.

— Vei plăti pentru asta, zise el, furios. Vei plăti.

Ea nu înceta să-l chinuie.

— V… vrăjitoareo! gemu el, după câteva încercări de a pronunţa cuvântul.

Fancy era vrăjitoare în acele momente sălbatice.:. Era tot ceea ce însemna vrajă, putere, victorie. Şi strigătul lui tremurător, de învins, îi răsuna în adâncul inimii şi ea deveni o parte din el.

Totuşi, Jeff îi promisese răzbunare şi o purtă pe Fancy pe aripile freneziei, înainte de a reveni pe pământ, din ameţeală.

În cele din urmă, o împlini, terminând călătoria plină de emoţii, în braţele ei.

Fancy stătea ameţită când totul se sfârşise, răsuflarea ei era urmată de mici gâfâieli, ochii

încercând să fixeze luna şi stelele, ramurile schimbătoare ale copacilor care făceau bolta pentru ei. Scoţând un sunet încet, un fel de mârâit liniştit, din adâncul citului, Jeff se cufundă în pieptul ei, umezeala cărnii lui contopindu-se cu a ei.

Ascultară o vreme cântecul în noapte al bufniţei, cântecul şoptit al râului, sunetele îndepărtate, liniştite, din tabăra de carnaval.

— Crezi că ne-au auzit? întrebă Fancy, neliniştită, când putu să vorbească din nou.

— Cine?

— Phineas... omul cu şarpele... doamna cea grasă...

Jeff râse pe pieptul ei şi îi supse, ca s-o necăjească, forma rotundă, cu vârful limbii.

— Ce nuntă pe cinste! spuse el.

Fancy desluşi ironia; deodată, se gândi la Amelie şi la Keith, la nunta lor minunată, elegantă: Amelie va purta o rochie lungă, albă, va avea un alai mare, un buchet de flori pe care să-l arunce, va fi şi un tort etajat...

— Fancy?

Ea îşi întoarse capul într-o parte, nedorind ca el să-i vadă lacrimile. Dar efortul ei fu în zadar, pentru că el o prinse de bărbie şi o determină să se uite la el.

— Ce este? zise el uşor, foarte uşor, aşa ca un soţ care nu-şi iubea soţia.

Fancy se lăsă dusă de imaginaţie, închipuindu-şi ce va spune familia înstărită a acestui bărbat, când va afla că s-a căsătorit cu cineva atât de sărac, şi groaza o cuprinse.

— Îţi va fi ruşine de mine! spuse ea.

El o sărută uşor, tandru.

— Fancy, eu…

Inima ei bătu mai tare – aproape că se opri însă propoziţia lui Jeff se topi neterminată, iar cuvintele care ar fi adus pace nu aveau a se mai rosti vreodată.

Liniştea era de nesuportat – un gol dureros luă locul acelei dorinţe puternice pe care o trăise doar cu câteva clipe mai înainte. Fancy începu să plângă uşor, nefericită.

— Nu face asta, mormăi Jeff, dar ea începu să plângă şi mai tare deoarece el folosise acel cuvânt atât de diferit de momentele lor de amor. Te rog, nu plânge.

Fancy se opri, încercând să se liniştească într-un fel.

Nu se întâmpla prea des ca ea să-şi dezvăluie trăirile aşa, dar evenimentele din trecut îi reveneau în minte şi nu putea să mai fie puternică.

Pe neaşteptate, cu o privire tandră, Jeff se ridică şi o trase pe Fancy după el. O lovi pe spate şi o luă spre apă. Fancy se lăsă pe călcâie.

— Nu! protestă ea.

Jeff o strângea tare de mână, răsucind-o înspre râul rece. Ea ţipă ripostând, căutând să-i insulte trupul arzând de pasiune, şi se zbătu să se elibereze din strânsoarea soţului ei, încercând să se reîntoarcă la mal.

Dar Jeff o ţinea strâns. El o sărută şi începu să o spele, mâinile făcând cercuri mici, tandre, pe spinarea, pe sânii şi pe coapsele ei. Curând, frigul nu mai avea nicio importantă.

Capitolul 6

Păsări ciripeau vesele în copaci şi râul susura pe când el îşi continua drumul, fericit.

Chiar înainte de a deschide ochii, Fancy ştiuse că Jeff plecase. Ea stătea pe o pătură mototolită, sub aşternutul acoperit cu iarbă, şi zâmbea în timp ce îşi lua chiloţii şi cămaşa, acum uscate, care fuseseră cu grijă aruncate la picioare. Se îmbrăcă, punându-şi rochia cu stele.

Peria ei era acolo unde şi-o lăsase, o ridică şi începu truda de a despleti părul încâlcit azi-noapte.

Phineas, era singur în tabără când Fancy se apropie. Era atentă să ţină capul sus, deşi nu putea face mare lucru cu roşeaţa din obraji.

El îi întinse o ceaşcă cu cafea şi îi zâmbi uşor.

— Bună dimineaţa, doamnă Corbin, o salută el, ridicându-se de pe locul său, care era de fapt un

buştean, apoi aşezându-se la loc.

Fancy îşi permise, pentru o clipă, o fericire afişată când el folosise noul nume, dar îndoiala îi cuprinse mintea pe când se aşeza să-şi savureze cafeaua. O privire întâmplătoare în jurul taberei dădu la iveală faptul că Jeff nu era nicăieri prin preajmă.

— S-a dus în oraş, îi explică Phineas urmărindu-i privirea şi citindu-i teama pe chip. M-a rugat să-ţi spun că se va întoarce înainte de apusul soarelui.

Înainte de apusul soarelui! Fancy se simţi rănită. Era ceva obişnuit ca mirele să-şi părăsească mireasa aşa de repede? Oare Jeff intenţiona să se mai întoarcă? Era foarte posibil ca el să se fi răzgândit.

Deodată, Phineas îi strecură lui Fancy un vas cu orz, făcând-o să tresară.

— Nu mai cobi acum, o îndemnă, blând. Jeff te iubeşte, Fancy. Se va întoarce, deoarece nu are încotro.

N-avea niciun rost să-l facă pe Phineas să priceapă că, de fapt, Jeff n-o iubea… El ar fi vrut să afle de ce se căsătorise cu el, iar Fancy ar fi fost prea stânjenită să recunoască. Mai mult, ca să anuleze o căsătorie, asistată de un om cu şerpi, ar fi probabil ceva uşor pentru unul cu banii şi influenţa lui Jeff.

— Cunosc o cântăreaţă în Port Angeles, care a

luat un marinar, zise ea, după o bucată de vreme. El s-a dus să găsească o casă unde putea să stea şi nu s-a mai întors.

Phineas aprinse din nou focul de" dimineaţă şi se aşează. Paloarea cadaverică pe care ea o văzuse, cu o zi înainte, îi apăru din nou pe faţă, iar buzele căpătară aceeaşi tentă albăstruie.

— Nu cred că avem de-a face cu acelaşi gen de bărbat, o linişti el.

Fancy uită de toate problemele ei, preocupându-se de starea prietenului ei.

— Phineas, arăţi răscolit. Eşti bolnav, nu-i aşa?

— Doar obosit, suspină el. Ca să-ți spun drept, Fancy, câteva săptămâni de odihnă în casa surorii mele îmi sună din ce în ce mai bine.

Fancy mai luă o sorbitură din ceaşca metalică, urmărindu-l pe Phineas peste marginea ceştii, apoi începu să mănânce din orz.

— Locuieşte prin apropiere?

— Destul de aproape, spuse Phineas. Predă la un internat din Spokane.

Fancy privi, în jos; ia orz şi la cafea şi îşi aduse aminte de datoria pe care o avea la Phineas T. Pryor. Dacă n-ar fi fost el, ar fi fost posibil să mai rătăcească şi acum pe coclauri.

— Vreau să-ți plătesc pentru tot ceea ce mi-ai oferit, de îndată ce domnul Stroble mă va plăti la rândul lui.

— Prostii, spuse Phineas şi roşi pe sub paloarea

pielii. Dacă un călător nu poate ajuta pe un altul, înseamnă că lumea e într-o stare jalnică.

— Unii spun că aşa este, remarcă Fancy. Un preot mi-a spus, odată, că Dumnezeu are de gând să ne omoare, cu excepţia celor credincioşi, desigur. El a spus că acest lucru se va întâmpla înainte ca această generaţie să dispară.

Phineas ripostă:

— Fiecare generaţie de la Hristos încoace a crezut că va fi ultima. Cred că, de fapt, e un fel de vanitate… întotdeauna vor exista oameni, vezi tu, care nu-şi pot imagina că lumea nu poate să se descurce fără ei. Există şi alţii care se gândesc la asta, deoarece sunt prea leneşi sau prea speriaţi să trăiască… se tem cel mai tare să nu dea greş.

Fancy se gândi la toate eşecurile din viaţa ei şi se încruntă.

— Eu mă pricep atât de bine la asta, zise ea, fără să se auto-compătimească.

Phineas zâmbi.

— Mai degrabă sunt pentru un eşec mare decât pentru un singur succes mărunt, într-o singură viaţă.

Fancy fu complet stupefiată de remarca sa. În orice caz, trebuia să-i dea de mâncare lui Hershel, să-i cureţe cuşca şi să se pregătească pentru următorul ei spectacol de magie.

După ce spălă vasele – atâta lucru putea să

facă, de vreme ce Phineas făcea rost de mâncare – îşi văzu de treabă şi încercă să nu se uite la mulţimea de spectatori care soseau. Jeff însă nu era acolo.

Dimineaţa se desfăşură bine, fără nicio împotrivire din partea lui Hershel, iar la amiază domnul Stroble veni, strecurându-se printre spectatorii adunaţi, ca să-i plătească lui Fancy doi dolari. Ochii lui îi fixau pe ai ei în timp ce el îi întindea banii, dar ea nu luă în considerare felul lui curios de a plăti, deoarece încă se mai adunau oameni pentru a urmări cea de-a doua reprezentaţie. Târziu – trecuse de amiază – un bărbat tânăr, înalt, lat în umeri, indică firma cu degetul, oprindu-se în faţa mesei lui Fancy.

— Asta spune că dansezi şi cânţi. Cum se face că nu cânţi şi nu dansezi?

Inima lui Fancy se micşoră; dacă mai era un lucru pe care ea îl învăţase să-l recunoască în voiajul ei, acela era necazul. Ea zâmbi şi îşi continuă numărul. Dar tânărul fermier se voia a fi insistent:

— Vreau să te aud cântând, strigă el peste marea de bonete şi pălării de paie.

— Dă-i pace doamnei, Rafe, se auzi o voce de bărbat, din faţă. Se descurcă foarte bine.

— Asta se cheamă şarlatanie, asta este, se răţoi Rafe, făcându-şi loc spre masa cu baldachin. Roşeaţa de pe faţa lui rotundă, cu trăsături

regulate, arăta că băuse.

Fancy ridică voalul mic, cuprins în mână şi uşor de palmat, reuşind să scoată flăcări din degete. Mulţimea, în general, era încântată, dar Rafe nu stătea liniştit.

— Eu spun să cânte şi să facă un dans sau două, mârâi el.

Pe loc, Phineas răsări ca din pământ din iarbă verde, afabil şi arătând a şmecher în costumul lui cu carouri şi cu pălăria ca o strachină. Se apropie de ţăranul înalt, fără nici cea mai mică ezitare, cu mâinile în buzunare, cu un zâmbet pe buze.

— Care e problema? întrebă el.

Rafe se întoarse spre el cu o mişcare iute, fapt care o făcu pe Fancy să simtă o răceală până la oase.

— Spun că e o minciună această firmă. Am plătit nişte bani ca să văd spectacolul ăsta, iar această doamnă n-a cântat nici măcar o notă!

Phineas nu era nervos, privirea fixând-o pe Fancy, care era enervată.

— Vrei să cânţi draga mea? întrebă el, politicos.

Fancy era îngrozită şi dădu din cap că nu.

— Lată ce ţi s-a răspuns, zise Phineas, încă zâmbindu-i. Micuţa doamnă preferă să nu cânte astăzi.

Rafe aruncă spre Fancy o privire periculoasă şi

iritată.

— Ea va cânta, spuse el.

Fancy tocmai deschidea gura ca să se conformeze când Rafe, deodată, îşi ridică mâinile cărnoase şi îl lovi pe Phineas, culcându-l pe iarba murdară şi călcată în picioare. Phineas se repezi şi îl prinse de piept cu o mână.

— Phineas! strigă Fancy, înconjurând masa ca să-l prindă pe prietenul ei. Phineas, eşti bine?

Phineas nu se simţea bine deloc; grimasa lui dureroasă spunea multe, însoţită fiind de paloare.

— Voi fi… chiar bine…

Fancy îşi ridică privirea spre Rafe, al cărui trup, îmbrăcat în salopetă, stătea în soare.

— Cum îndrăzneşti? şopti ea, furioasă, fără să mai gândească. Ea se ridică şi înaintă, iar Rafe se dădu un pas înapoi.

— Cere-ţi scuze pe loc, animal mare ce eşti!

Rafe se opri. Faptul că o femeie măruntă de statură îl oprise, în faţa tuturor prietenilor, îl făcu să se schimbe la faţă. Roşi şi ochii lui mici se îngustară..

— Nicio curvă blestemată şi ambulantă nu-mi ordonă mie ce să fac! strigă el.

— Rafe… îndrăzni o voce împăciuitoare din mulţimea adunată:

Fancy nu fusese niciodată mai înfricoşată, dar era pregătită de luptă, dacă trebuia. Îşi strânse

mâinile la piept şi aştepta. Rafe se aplecă spre ea, iar ea îi simţi răsuflarea în faţă. El o mirosi, chiar o gustă. Stomacul ei se strânse, dar rămase pe poziţie.

— Ce altceva mai faci pentru un penny? rosti, tărăgănat, bruta, zâmbind cu prefăcătorie. Orice ar fi, poate vei face ceva şi pentru mine, acolo în tufiş. Fancy se retrase ca să-l lovească cu piciorul; distanta dintre ei îi permitea să lovească nu numai în fluierul piciorului. Înainte de a face ceva, Rafe se răsuci, o expresie de surpriză trecându-i pe chip.

Privind în jur, Fancy îl văzu pe Jeff, iar privirea furioasă din ochii lui o sperie mai mult decât ar fi putut să o facă Rafe.

— Vrei să mai spui o dată? întrebă Jeff tărăgănat, cu o voce rece.

Un muşchi i se încordă în falcă şi apoi îşi reveni într-un rictus.

Rafe avu un moment, ca să-şi revină, şi îşi aduse umerii puternici în faţă, gata de luptă. Totuşi, era un tremur în voce când îl răspunse:

— Eu doar voiam ca ea să cânte.

Phineas se ridică în picioare şi o apucă pe Fancy de braţe cu ambele mâini şi o trase înapoi, plin de furie. Mulţimea, acum tăcută, se trase înapoi, încercuindu-i pe cei doi.

Sângele îi pulsa în urechi lui Fancy şi inima i se cuibări în gât, aproape sufocând-o,

nepermiţându-i nici să respire. Doamne din ceruri, Jeff chiar voia să se bată cu monstrul ăsta de om? Cu uriaşul acesta?

Chiar voia. Plictisit de atâta aşteptat, îşi plasă pumnul în trupul lui Rafe, la plex. Urmă lovitura şi răsuflarea ţăranului dădu drumul la nişte oftaturi. Cu mişcările unui urs antrenat, Rafe îşi plasă mâna uriaşă în capul lui Jeff. În ciuda mărimii sale impresionante, Jeff era mai mic decât adversarul său, iar Fancy îşi închise ochii, neputând să privească.

Sunetele groaznice continuau să se producă parcă de o veşnicie în minţea lui Fancy, care tresărea de durere la fiecare înjurătură rostită şi la fiecare pumn dat.

— Doamne din ceruri, se minună Phineas, mâinile lui încă ţinând-o strâns pe Fancy. Ea deschise ochii şi rămase surprinsă să-i vadă pe Rafe îngenuncheat la pământ, cu sângele curgându-i din nas şi lăsând dâre roşiatice în praf. Umerii lui erau grei de efortul de a respira, iar Jeff stătea peste el ca un înger răzbunător, mare în furia lui dezlănţuită, nevătămat, cu excepţia unei uşoare tăieturi deasupra ochiului drept. Aproape leneş, el îşi ridică un picior încălţat cu cizmă şi îl plasă în mijlocul pieptului lui Rafe. Cu o mişcare necontrolată a piciorului, îl trânti pe ţăran la pământ, lăsându-l chircit.

Ruşinaţi şi plini de scuze, câţiva din prietenii

lui Rafe îl ridicară, apoi plecară împleticindu-se. Ochii indigo, furioşi, ai lui Jeff alunecară spre Fancy, şi ferocitatea din adâncurile lor o înmărmuri, neputând să se mişte ori să vorbească. De ce se supărase pe ea? se întrebă.

Phineas înconjură trupul ei mic şi rigid, pentru a da mâna cu Jeff şi a-l felicita. Ceva din furia lui Jeff se topi din ochi, pe când ezita, dar apoi acceptă gestul lui Phineas.

Pe tot parcursul acestui schimb de amabilităţi, Fancy stătuse nemişcată, jignită şi sfidătoare, teribil de confuză. Nu făcuse nimic rău, nimic, doar că încercase să-şi apere prietenul şi totuşi Jeff era înfuriat. Privirea pe care o arunca spre ea, pe când îl asculta pe Phineas, o impuse ca o lance.

După ce Phineas se îndepărtă ca să verifice balonul, Jeff se apropie de ea. Fancy nu se uită la el, muşcându-şi buza de jos.

— De la ce a pornit totul? o întrebă Jeff, cu răceală, stând atât de aproape, încât ea putu să-i simtă forţa în fiecare fibră a fiinţei sale. Fancy îl sfidă.

— Fermierul a început totul, zise ea.

— Ai fi putut fi rănită! replică Jeff cu o voce încordată, iar Fancy tocmai atunci îşi dădu seama că nu era supărat deloc. Era doar speriat.

— Nu am fost! Mulţumesc, spuse ea.

— Se întâmplă adeseori?

Fancy dădu din cap, aprobând.

— Mă tem că da, recunoscu ea. Dar acum nu mai contează, nu-i aşa? S-a sfârşit totul.

Mâinile lui îi cuprinseră umerii şi o trase mai aproape, cu o mişcare iute, disperată. Putu să simtă doar un tremur uşor al muşchilor.

— Să zicem că n-aş fi sosit la timp…

Fancy râse nervos, surprinsă că lacrimi îi şiroiau din ochi.

— Aş fi început să cânt, răspunse ea.

Nu mai fusese niciodată salvată, iar acum trăia un sentiment-frumos, un sentiment mângâietor.

Jeff râse înăbuşit şi o prinse cu o mână de bărbie, ridicând-o. O sărută pe vârful nasului şi o ţinu strâns, ca şi cum se temea să nu plece.

— Ce-am făcut? se jeli el cu o voce stinsă.

Vraja momentului fu întreruptă în ceea ce o privea pe Fancy. Adevărul era că, de fapt, chiar dacă era căsătorită cu acest bărbat sau nu, ea îşi aparţinea sieşi. El deja regreta unirea cu ea; cuvintele pe care tocmai le rostise sugerau acest lucru.

— Ţi-am spus că nu ar fi trebuit să te căsătoreşti cu mine, spuse ea ascunzându-şi părerea de rău în spatele unui „zid” subţire şi sfidător. Mâinile lui puternice alunecară de pe talie spre fundul ei rotund, apăsând-o tare.

— Ai face-o acum? o necăji el, ridicând o sprinceană.

— Încetează… ne vor vedea oamenii.

— Nu-mi pasă, replică el, ochii lui albaştri dansând în adâncuri.

— Ei bine, mie da! murmură Fancy, roşind.

Se gândi la lucrurile spuse de Rafe referitoare la morala ei şi ardea de dorinţa de a fi respectată.

Jeff o mai strânse cu neruşinare, încă o dată, apoi o lăsă să plece.

— Să-ţi spun ce am de gând să-ţi fac când vom fi singuri? spuse el, tărăgănat.

— Nu! strigă Fancy, împreunându-şi mâinile la piept, cu un efort inutil, pentru a-l ţine la distanţă pe Jeff.

El o atinse şi îi urmări linia bărbiei cu degetul.

— Mai întâi, spuse el, de parcă n-ar fi auzit-o, am de gând să…

Fancy strigă şi se repezi la masă, râsul lui Jeff răsunându-i în urechi. Când privi înapoi, el se îndepărta, iar furia ei se consuma în zadar.

Gândindu-se la nişte lucruri pe care el le-ar putea plănui pentru momentele în care vor rămâne singuri, ea roşi tare.

Neîndurătoare, o nouă mulţime de oameni se apropie la masa ei. Ea îşi începu spectacolul şi numai întâmplător îşi aruncă privirea în direcţia balonului lui Phineas. Spunându-şi că era o prostie să fie geloasă pe un obiect neînsufleţit, dori sincer ca blestematul de balon să se spargă.

Când, în cele din urmă, noaptea se lăsă, Fancy obosi şi deveni nervoasă. Ea sări supărată, bombănind spre Hershel, îl aranjă şi îi plăti lui Jeff, printr-o încruntătură.

El stătea cu picioarele încrucişate în iarbă, vorbind liniştit cu Phineas. Din când în când cei doi oameni râdeau la nişte glume pe care Fancy nu le putu auzi, ceea ce o determină să fie şi mai furioasă.

Pe când Jeff pregătea şunca, biscuiţii şi cidrul, pe care tocmai le cumpărase din oraş, ea era gata să-i scoată ochii. Era înfometată, deoarece nu mâncase nimic de la micul dejun, aşa că se aşeză să mănânce.

Arătând mai puţin palid decât dimineaţă, Phineas avea o poftă de mâncare teribilă. Fancy îşi închipui că băutura, cât şi Jeff conţineau ceva ce ei îi scăpase, dar renunţă să se mai gândească. Se simţea ciudat, asta era tot, fusese o zi grea, confuză. Totuşi, Jeff şi Phineas păreau mai veseli odată cu golirea câte unui pahar. Râdeau tare şi Phineas spunea poveşti scandaloase despre călătoriile sale cu balonul.

— N-am putea vorbi despre altceva? izbucni Fancy, simţindu-se părăsită.

Jef o privi, fără să-i spună nimic, şi fi adresă lui Phineas o întrebare despre curenţii de aer. Phineas îi răspunse detaliat şi Fancy se simţea de. Parcă fusese pălmuită, îşi puse farfuria jos şi

se ridică, pornind spre balon. Volumul acestuia era uriaş şi şuiera, schimbându-se pe fundalul amurgului, de parcă o lua în zeflemea pe Fancy. Trăgându-şi un picior înapoi, ea mormăi o înjurătură şi lovi cu putere în nacelă.

— Te porţi ca un copil, remarcă Jeff, în spatele ei.

Fancy bufni, lacrimile din ochi, care şiroiseră toată ziua, o înţepau acum.

— Râde ciob de oală spartă! strigă ea.

Jeff zâmbi răutăcios şi îşi împreună braţele pe pieptul lui lat.

— Ştii de ce ai tu nevoie acum, doamnă Corbin? De o tăvăleală bună şi răsunătoare.

Fancy îşi întoarse spatele, prea supărată ca să vorbească. Apoi, după ce se uită încă o dată la Balonul cu valvele şi frânghiile lui misterioase, lovi din nou nacela cu piciorul. Braţele de oţel ale balonului îi învăluiră talia, speriind-o şi determinând-o să se enerveze şi mai tare.

Jeff o ridică de la pământ şi o duse de un şold, ca şi cum nu era mai grea decât o valiză:

Furioasă şi stânjenită, ea lovea şi se zbătea în braţele lui.

— Pune-mă jos imediat, să nu îndrăzneşti să…

El îşi văzu de drum, râzând.

— E timpul să vorbim despre cine conduce această familie… dragă!

Fancy se zvârcolea, pe când se apropiau din ce

în ce mai mult de pădure. Ea auzi un ţipăt de bufniţă şi susurul cristalin al râului. Dacă el îşi pusese în gând să o tăvălească, ea n-ar. Avea ce face, iar gândul acesta o ameţi de furie.

— Dacă pui o singură mână pe mine, îl avertiză ea, pe un ton aspru, îţi voi tăia ficatul şi i-l voi da lui Hershel!

— Haida-de, dragă, răspunse Jeff. Nu fi vulgară.

Vulgară, auzii Fancy ţipă acum, înnebunită... Cu ce drept îi spunea „vulgară”? El era cel care îi făcea scene!

— Ti... ticălos...

Jeff merse mai repede, determinând-o pe Fancy să meargă mai tare. Tufele se împleticeau în părul ei, odată cu hainele, în timp ce se apropia de râu.

— Văd că va trebui să te ţin strâns de mână, spuse el, cu o ironie duşmănoasă. Apreciez umorul la o femeie, dar lipsa de respect e cu totul altă problemă.

El nici măcar nu se aplecă, naiba să-l ia, şi ea de-abia putea să-şi ţină respiraţia. Strigă, lipsită de vlagă, şi se trânti pe păturile unde se iubiseră cu atâta pasiune cu o noapte înainte.

Jeff se lăsă pe o parte şi exclamă gânditor:

— Hmm!

Fancy se aşeză jumătate pe pături şi jumătate dincolo de ele, cu respiraţia tăiată, fierbând în

sucul propriu. Dacă ar avea puterea necesară, l-ar ataca cu picioarele şi pumnii, dar era prea terminată să se poată mişca.

Intre timp, Jeff urmărea să-i aplice pedeapsa.

— Aş putea să-ți dau o mamă de bătaie ca să o ţii minte, spuse el, cu ochii pe copaci şi pe lună. Deşi Ti adresase ei cuvintele, ea simţi că, deodată, devenise invizibilă. Da, reflectă el. Aş putea să stau acolo pe acel buştean, să-ţi azvârl fustele şi să-ţi dau chiloţii jos, să te fac să înţelegi cine este soţul cu adevărat aici…

Furia lui Fancy se transformă într-un fel de groază greoaie şi delicioasă. Pentru toate cuvintele pe care le spusese cu îndrăzneală, ea ştia că această ameninţare nu era în van.

— Nu ai… ai să o faci… se chinui ea să rostească.

Ochii indigo îi întâlniră pe ai ei.

— Ah, dar aşa voi face. E un obicei de familie, trebuie să ştii. Şi am făcut-o din mult mai puţine motive decât mi-ai dat tu.

Ochii lui Fancy se măriră.

— E adevărat?

— O, da. De fapt, niciodată nu m-am căsătorit cu vreo femeie cu care trăiam, iar acest lucru aruncă o altă lumină asupra stării actuale.

Fancy spera ca lumina să fie milostivă cu ea.

— O schimbă, nu? zise ea.

— Desigur că da..

— O! exclamă Fancy.

Şi, deodată, el râse.

Fancy ştiu atunci că el niciodată nu ar lovi-o, că de fapt o necăjea tot timpul, încercând să o sperie cu bună ştiinţă. Faptul că el reuşise să o sperie o înfurie mai mult decât ameninţarea în sine. Cu o putere pe care nu credea să o aibă, se ridică în genunchi şi îşi înfipse ambele mâini în pieptul lui Jeff, prinzându-l pe picior greşit. Îl împinse şi el se rostogoli de pe mal direct în râu. Desigur că apa nu era prea adâncă acolo, iar el se apropie vorbind repede şi împroşcând-o cu apă.

Fancy se retrase pe pături, pe când el se îndrepta spre ea, cu faţa ascunsă în umbrele amurgului ce se lăsa.

— M-am răzgândit… bubui el, prinzând-o de umeri şi oprind-o cu o singură mişcare.

— Nu, strigă Fancy.

Dar Jeff se aplecă la picioarele ei şi, în amurg, părea că se aşeza pe buşteanul de care îi spusese mai înainte şi o trăgea pe Fancy cea înmărmurită în poala lui. Ea simţi o adiere rece, când el îi ridică fustele, şi o senzaţie dureroasă, în timp ce chiloţii cădeau.

— Nu, spuse ea din nou, îngână de data asta şi închizând ochii, pregătindu-se.

Dar lovitura la care se aşteptase nu veni. În locul ei, Jeff o învălui cu mâinile pe după talie şi

o ridică drept. Ea îl fixă o clipă şi apoi se aplecă să-şi ridice chiloţii, faţa ei arzând.

Jeff râse de mişcarea ei neîndemânatică. Numai faptul că el se putea răzgândi, ca să o tăvălească, o făcu să stea în loc. Îşi lega chiloţii, supărată, cu mişcări nervoase, când mâinile lui ajunseră şi le cuprinseră pe ale ei, şi astfel o opri.

— Nu crezi că vei scăpa de ăştia atât de uşor, aşa-i? întrebă el.

Fancy îşi lăsă mâinile să cadă, cu un fel de supunere sfidătoare, neputincioasă. Ea tremura fără putere pe când el îi desfăcea şireturile şi chiloţii alunecară uşor pe şolduri şi coapse, în jos. S-au oprit să se odihnească pe glezne; Jeff îi porunci să-i dea jos, şi aşa făcu. Una din mâinile lui apucă fustele, în timp ce cealaltă îi mângâia triunghiul dintre coapse.

— Depărtează picioarele, Fancy, îi ordonă el, răguşit.

— Eu… o…

Jeff râse şi degetele lui i le depărtară. Buricul degetului lui mare o pedepsea dulce, făcând ca

. Inima să-i zburde, în timp ce feminitatea ei zvâcnea, supunându-se.

— Eu sunt soţul tău, îi reaminti el, ea putând să simtă căldura respiraţiei, precum şi a degetului lui cercetător. Şi tu eşti…?

Fancy se cutremură şi un scâncet îi ieşi din

gât. El o mângâie, revărsând râuri de foc în fiecare parte, în fiecare loc ascuns.

— Soţia! reuşi ea să zică.

Jeff pătrunse mai adânc în umezeala şi căldura ei, gemând uşor în timp ce o captura. Iar în timpul incursiunilor calculate, pentru a o înnebuni, el o dojenea.

Ea îşi împletici mâinile în părul lui şi scânci pe când începea urcuşul fără răsuflare. Numele lui fu rostit repetat de buzele ei, făcu rugăminţi, mărturisi supunere, jură revoltă. El râse şi o pedepsi cu un şir de sărutări uşoare. Pe când limba şi dinţii lui înfăşurau comoara capturată, Fancy nu se mai putu controla.

Deodată, fu cuprinsă de un infern interior, cutremurat de o forţă arzătoare. Ea tremură şi strigă, cu o voce răguşită, disperarea plină de glorie.

Jeff mângâie trupul gol şi, arzând de pasiune, ea trăi din nou orgasmul. După ăsta, el o mângâie şi o împinse uşor la o parte, că şi cum se săturase de o masă bună.

— Ţi-am adus nişte lucruri din oraş, spuse el, arătând un pachet care stătea la picioarele lor, pe pătura care le servise drept pat.

Fancy încă tremura, iar ochii ei erau larg deschişi şi plini de întrebări, pe când îl privea trecându-şi mâna prin păr şi uitându-se spre tabără. Oare nu avea de gând să mai facă

dragoste cu ea, să termine ce începuse?

— Dormi în pace, spuse el politicos, alungându-i toate speranţele.

— Un-unde te duci? reuşi ea să spună, urându-se pentru faptul că i-a permis să înţeleagă că îi păsa.

— Du-te la culcare, spuse el, pe un ton care nu mai avea nevoie de altceva.

Fancy simţi roşeaţa din sfârcurile ridicate şi le împinse spre el.

— Să dorm? strigă ea cu voce joasă şi stridentă.

El o părăsea, îndepărtându-se uşor.

— Noapte bună, Fancy, spuse el.

Fancy fierbea, ca apoi să simtă o răceală în tot trupul. Dorea să plece după ei, să-l bată cu pumnii. Acest impuls rivaliză cu un altul – impulsul de a pleda pentru promisiunea ce nu şi-o ţinuse. Ea se îmbrăţişă şi îşi muşcă buza de jos ca să nu se exteriorizeze. Când nu-l mai putu zări deloc, se împiedică de pături, căzu peste ele, blestemând şi plângând până adormi.

Jeff nu se întoarse deloc în noaptea aceea. Când Fancy se trezi, se uita la pachetul învelit pe care i-l arătase cu o seară înainte şi îl lovi cu piciorul gol.

Totuşi, ochii continuau să fixeze pachetul în timp ce ea se îmbrăca şi se gătea pentru o altă zi. Nu mai primise vreun cadou de când era copil

şi, ca să nu-l desfacă pe acesta, era deja prea mult.

Fancy nu rupse hârtia maronie şi nici funda, deşi degetele doreau să o facă. Putea să păstreze pentru el sunetele de admiraţie şi… ei bine, putea să păstreze totul.

Primul lucru pe care ea îl observă, când ajunse la carnaval, era balonul acela nesuferit. Era ridicat, executându-şi mişcările lui de dans pe cerul colorat, ţinându-se mândru de frânghiile lui.

Şi chiar în nacelă, cine era? Jeff în persoană, cu braţul înconjurând umerii unei ţărăncuţe trupeşe. Ea râdea la el, uşuratic, şi chiar de acolo Fancy putu zări cum obrajii ei rotunzi străluceau. Nu exista nicio îndoială că în ochii ei se ascundea o invitaţie corespunzătoare.

Fancy se uită la balonul acela, dar el nu se sparse aşa cum ea sperase. Dimpotrivă, părea să stea drept în aer, mult mai mult decât" taxa percepută, de zece cenţi.

Capitolul 7

Erau toate adunate în jurul mesei din bucătărie, Melisa, mama ei, Katherine, şi Banner, trăncănind încântate. Doctorul Adam Corbin, de-abia întors din vizitele sale matinale, se opri în prag, o clipă.

Banner se uită în sus şi-l văzu, cu o fracţiune de secundă mai târziu, ochii ei verzi strălucind.

— Dragă, uite… citeşte asta! strigă ea, fluturând o bucată de hârtie galbenă.

— Jeff s-a însurat! dezvălui secretul Melisa, sora lui mai mică, înainte ca el să apuce să citească mesajul sosit prin telegraf, din mâna soţiei lui.

Adam mormăi o exclamaţie şi înşfăca hârtia din mâna; lui Banner, ca să se convingă. Era adevărat că Jeff se căsătorise cu o femeie tânără, cu numele de Frances Gordon, şi chiar dacă literele erau prea mici, se putea vedea o licărire de fericire în cuvintele tui.

Adam închise ochii, uşurat. Ca şi ceilalţi din familie, şi el se consumase văzându-l pe Jeff retras într-o carapace, reproşându-şi că nu putea să ajungă la fratele lui. De la explozia vasului Doamna Mării, din decembrie, Jeff adusese numai durere, nu numai pentru el, dar şi pentru toţi cei care îl iubeau.

— Aleluia, zise Adam, şi braţele înconjurară, în mod firesc, talia lui Banner, trăgând-o mai aproape.

— Da, confirmă ea, şi o undă de bucurie se simţi în vocea ei.

Într-o altă casă din Port Hastings, nu aşa de departe, un bărbat cu părul castaniu şi ochii de aceeaşi culoare citea acelaşi mesaj:

Noaptea trecută, m-am însurat cu Fancy Jordan. Ai omis un simplu amănunt, Temple, dar nu te îngrijora… m-am ocupat eu de asta.

Salutări, Jeff Corbin

Temple Royce mototoli hârtia cu o mână, fierbând de mânie. Ştia că Jeff trăia, toţi s-au repezit să urmărească explozia, chiar şi Adam şi Banner Corbin. Adam îl văzuse pe Jeff în apă şi l-a adus ia ţărm aproape mort. Oricum, în spitalul acela amărât, doctorii familiei Corbin au reuşit să-l ţină în viaţă.

Temple nu avusese nicio speranţă că-l mai putea vedea pe Jeff vreodată. Mai târziu, când acesta ieşise din spital şi sta în casa fratelui său, nu mai crezu că era necesar să-l mai lovească a doua oară. Toţi ştiau că Jeff Corbin se afla pe patul morţii şi, cunoscând voinţa acestui om la fel de bine sau chiar mai bine decât oricare altul, Temple se împăcase cu ideea să lase viaţa să-şi facă meandrele ei.

O furie cumplită îl cuprinse, năvălind în stomac şi ajungând la cap. El apucă şemineul cu mâinile lui albe. Acum lucrurile stăteau cu totul altfel, erau complet diferite.

Evident, Jeff se însănătoşise. Şi al dracului noroc – se însurase cu fata aia şi ştia cu siguranţă că el, Temple, fusese în spatele atacului. Dacă Fancy ar fi aleasă să depună mărturie, ar putea fi spânzurat pentru pierderea

vieţilor oamenilor din echipaj, care nu fuseseră atât de norocoşi precum căpitanul lor.

Temple trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze, încercând să gândească. Pusese nişte oameni să o caute pe Fancy în tot timpul acesta, dar fără folos. Dacă ar fi adus-o înapoi, aşa cum le ordonase, ar fi trebuit să o ucidă sau să o ia de nevastă, ca să o împiedice să nu se ducă să-l denunţe.

Acum, din nefericire, una din acele două posibilităţi era eliminată.

Temple se uită la adresă şi văzu că telegrama fusese trimisă dintr-un oraş numit Colterville. Ştia că e o localitate nu departe de Wenatchee. Şi ştia că trebuia să se îndrepte într-acolo.

Era supărat, deoarece niciodată nu simţise nevoia de a o jigni pe Fancy, dar era necesar să-şi adune oamenii.

Aflase că numele ţărăncuţei era Jewel Stroble, fiica celui care ţinuse târgul la Colterville.

— Vei vrea să o vezi, Fancy, remarcă Phineas, secretos, după ce Jewel plătise pentru cea de a treia sa plimbare cu balonul. Evident, mai trecuse prin asta şi mai înainte.

De vreme ce Fancy nu simţise nimic pentru acea creatură îmbrăcată în rochie de percal, strânsă pe trup, suferea că toată răspunderea pentru moralitate ar trebui să cadă numai asupra lui Jewel. La urma urmelor, Jeff era matur şi ar

trebui să ştie jurămintele care leagă o pereche, nu-i aşa?

— Nu înţeleg de ce îl laşi să mânuiască balonul, zise ea.

— Avem o înţelegere, spuse Phineas, şi pe lângă privirea mai prietenoasă ca oricând, ce i-o aruncă lui Fancy, se putea citi şi curiozitatea.

Jeff îi surâse lui Jewel, lăsând să i se vadă albul dinţilor, în timp ce balonul se înălţa la cer din nou, iar Fancy, undeva pe pământ,. Era zguduită iarăşi. Soţul ei lipsise toată noaptea. Poate îşi petrecuse tot timpul acesta cu domnişoara Jewel Stroble! Până acum, ea îşi închipuise că el dormise lângă căruţa lui Phineas.

Ea îi aruncă o privire tui Phineas şi descoperi că era prea mândră să întrebe dacă apreciase corect.

Dacă Jeff fusese în altă parte, prietenul ei ar ghici imediat asta. Apoi ar compătimi-o pe Fancy şi asta ar fi prea de tot. N-ar suporta.

— Am ceva treabă de făcut, spuse ea, cu un entuziasm fals, foşnind din fustele cu steluţe, în timp ce se întorcea cu spatele.

Phineas nu spuse nimic.

La amiază, domnul Stroble apăru cu alţi doi dolari pentru salariu. Pe când îi întindea banii lui Fancy, se înroşi şi tuşi: Din nou păru că îi evită privirea.

Fancy puse monedele în buzunar şi îşi muşcă

buza de jos, ca să nu-i reproşeze că nu-şi tine fiica din scurt.

După-amiaza se scurgea teribil de încet, iar spectacolul dat de Fancy se desfăşură fără niciun incident, fără vreo dorinţă anume. Nu privi nici măcar o dată în direcţia balonului, temându-se de ce ar putea vedea. Când sosi ora închiderii lui Hershel în cuşcă şi trebuia să strângă proptelele, ea se simţi recunoscătoare.

Phineas pregătea cina la foc, ea ştia acest lucru, dar nu avea poftă de mâncare în seara aceea.

Descurajată, trecu pe la Hershel, îşi puse lucrurile în căruţă, apoi plecă la râu pentru a fi singură.

Îngenunchind pe păturile care acum erau presărate de crenguţe şi frunze şi trebuiau scuturate bine, văzu pachetul înfăşurat, ca prin ceaţă. I se puse un nod în gât. Cum ar putea să schimbe lucrurile într-un timp aşa de scurt?

Ea luă pachetul tremurând şi apoi se trase înapoi.

— De ce nu-l deschizi?

Fancy înlemni. Ea nu-l văzuse pe Jeff toată dimineaţa şi, deodată, el se afla chiar în spatele ei. Nu credea că putea să-l privească şi să-i citească ironia din ochi.

— N-ai vrea mai degrabă să i-l dai lui Jewel Stroble? spuse ea cu o voce joasă.

Răspunsul veni însoţit de un râs gâtuit:

— Dacă aş fi vrut să o fac, aş fi făcut-o.

Fancy îşi şterse lacrimile care se prelinseră pe faţa plină de praf. Cum un amant atât de tandru ca Jeff putea să fie aşa de crud şi nesimţitor?

— Mulţumesc, dar n-am nevoie de nimic de la tine.

— Înţeleg. Nu vrei să serveşti cina?

Când Fancy închise ochii şi se legănă uşor, rugându-se să plece, dar în acelaşi timp îşi dorea să şi rămână.

— Nu mi-e foame, spuse ea.

Ea auzi nişte crenguţe care trosneau sub cizme, pe când se apropia. Când deschise ochii, el stătea ghemuit înaintea ei. Se lăsă pe vine, luă pachetul şi îl ridică, tăcut.

Fancy nu. Dorea să-l ia, dar îl luă totuşi. În timp ce degetele desfăceau fundele şi hârtia, ea mormăi ceva.

— Îmi pare rău, Frances, spuse Jeff.

Umerii lui Fancy se ridicară a dezamăgire. Neputând să se gândească la nimic, îşi îndreptă atenţia asupra cadourilor din pachet. Erau acolo o cămaşă de mătase brodată, elegantă, o sticluţă de parfum şi o rochie de un albastru-verzui. Fancy nu avusese niciodată asemenea lucruri frumoase, şi acum era copleşită.

Jeff îi cuprinse bărbia în mână şi o obligă să-l privească cu faţa aia plină de lacrimi şi umflată.

— Nu-ţi plac.

Era prea de tot; suspinele pe care Fancy le ţinuse în ea se uniră într-un plâns răsunător.

— Sunt frumoase, zise ea.

Jeff dădu din cap, minunându-se.

— Atunci de ce plângi?

Fancy nu putu să răspundă, aşa că dădu din cap şi respiră pe nas din nou, apoi sări în picioare ţinându-şi rochia albastră pe dinainte.

— Crezi că nu-mi vine bine? strigă ea.

— Îţi vine bine, răspunse el, sigur şi tandru.

Deodată, Fancy realiză că trebuia să afle asta.

Uitând de prezenţa unui bărbat, se dezbrăcă de vechea rochie şi o îmbrăcă pe cea nouă. Jeff o încheie la nasturii mici „cu mişcări iuţi şi tandre.

— Arăţi minunat, spuse el, întorcând-o s-o vadă.

Fancy ştia prea bine că aşa era. Rochia i se potrivea, fiind frumoasă, iar ei îi era frică de o târfă ca Jewel Strdble!

Jeff zâmbi, puţin trist, crezu Fancy, şi mâinile lui se odihniră pe faţa ei. Ea văzu o venă zvâcnind la gâtul lui.

— Fancy, zise el. Rostind acest cuvânt, era de parcă ar fi făcut jurăminte de amor, lungi şi pline de poezie.

Ea se dădu un pas înapoi şi ciripi, înveselindu-se deodată. El râse şi o trase aproape, sărutând-o scurt şi zgomotos pe gură.

Inima lui Fancy bătea repede, şi se îndepărtă de el, devenind din nou serioasă.

— Ai fost cu Jewel Stroble noaptea trecută? şopti ea.

— Nu, îi răspunse el, simplu.

Fancy îi cercetă faţa şi ştia, în acea clipă, că el spunea adevărul. Era un om necioplit, destul de crud, şi dacă ar fi petrecut noaptea cu ea, ar fi spus-o. Poate şi fără să se scuze.

— Tu… tu nu vei avea niciodată vreo drăguţă?

— Nu pot să-ţi promit, Fancy. Acum nu-mi pot imagina să am nevoie de oricine altcineva, în afară de tine.

— Nici chiar de Banner?

— Banner este soţia fratelui meu! spuse e (, aparent îngrozindu-se la această idee.

— Dar tu nu te înţelegi prea bine cu fratele tău, aşa-i? Keith mi-a spus că v-aţi certat şi… şi…

— Adam, o informă Jeff, tăios. Numele lui este Adam.

El privi într-o parte, spre cerul înnorat, iar Fancy îi zări fălcile încordindu-se şi apoi relaxându-se.

— Fratele meu mi*a ascuns ceva, spuse el, în cele din urmă. Ceva ce aveam dreptul să ştiu. De aceea sunt încă supărat. Dar Adam îmi este frate şi îl iubesc.

— Ce ţi-a ascuns, Jeff?

Mâinile lui se odihneau pe umerii ei, ca urmare

a unei emoţii ce nu avea nimic de a face cu ea.

— Nu-ţi pot spune, nu acum.

— O priveşte pe Banner, aşa-i?

— Nu. Are legătură cu tatăl meu. Acum să mergem la tabără şi să mâncăm ceva... mor de foame.

Fancy ştia că n-are rost să se certe şi că ceea ce se întâmplase acum îi mai apropiase puţin ţi, de fapt, îi era tare foame. Ea îşi aranja părul şi fustele şi se aplecă după sticluţa cu parfum.

— Mă întorc repede, spuse ea. Vreau să mă răcoresc puţin.

El râse şi o îmbrăţişa, aşa cum obişnuia să o facă cu vreo femeie înaintea unei plecări pe mare, când adia o briză primăvăratică.

— Deci te pregăteşti să-ţi faci intrarea?

— Dacă tot voi fi o doamnă, răspunse Fancy, distratată, ar fi mai bine să mă comport ca atare.

— Să nu exagerezi cu asta, o preveni el..

— Domnul meu, vrei să spui că aş fi eu altfel?

— Da. Eşti teribilă în pat şi vreau să rămâi aşa.,

Fancy roşi, neştiind dacă să se bucure sau să se considere jignită.

— Nu prea te comporţi ca un gentleman.

El o sărută într-o mod care s-ar putea numi sugestiv.

— Deja am stabilit asta, nu-i aşa? mormăi el, şi o lăsă pe Fancy să-şi spele faţa, să-şi aranjeze părul şi să-şi dea cu câteva picături de parfum

scump.

Ea tocmai se îndrepta spre poteca ce dădea în tabără, când un om mare îi ieşi faţă. Inima lui Fancy vibră de frică, deoarece îl recunoscu pe Rafe, ţăranul pe care Jeff îl lăsase nesimţitor, cu o zi înainte.

Teama lui Fancy era egală cu furia ei. Ştia că ar fi uşor să ţipe, dar gâtul i se înţepeni şi era incapabilă să scoată vreun sunet.

— Nu-i aşa că arăţi bine acum? murmură Rafe, fixând-o pe Fancy, de parcă nu îi venea că creadă că era aievea. Eşti chiar frumoasă.

Fancy îşi feri privirea, iar respiraţia i se opri. Neputând să vorbească încă, ea se dădu un pas înapoi.

Mâinile lui Rafe îi învăluiră umerii le putu simţi căldura prin materialul rochiei. Gura lui umedă se îndreptă spre Fancy şi ea îşi dădu seama, îngrozită, că voia să o sărute. Ea scoase un scâncet strangulat şi se zvârcoli de durere în braţele lui. Răsuflarea ei era atât de fierbinte, încât abia o putea suporta. Rosti:

— Dacă mă mai strângi din nou, soţul mei te va ucide.

— Tot ce vreau e doar un sărut, se lamentă Rafe, iritat.

Fancy îşi închise ochii, un strigăt nerostit citindu-i-se pe buze. Rafe se întoarse şi fugi în tufiş, ca un urs fugar.

Jeff apăru câteva momente mai târziu, urmat de un Phineas palid şi speriat.

— Ce s-a întâmplat? strigă primul, prinzând-o pe Fancy de umeri.

— Rafe, îşi înăbuşi ea un strigăt. El era… a vrut să mă s… sărute…

Jeff mormăi cuvântul fatal şi îşi alină soţia, ochii lui indigo scrutând copacii şi tufele.

— N-a făcut niciun rău de data asta, spuse Phineas, repede. N-a făcut niciun rău.

Jeff oftă şi trupul îi fu invadat de un tremur de supărare.

— Aşa e, Fancy? N-ai păţit nimic?

Fancy aprobă cu capul. Se speriase, dar, aşa cum spusese şi Phineas, nu i se întâmplase nimic rău. De fapt, se simţea cam prost acum.

— E… el m-a speriat, atâta tot. Cî… când am ţipat, el a fugit.

Phineas părea hotărât să liniştească situaţia.

— Nu cumva vii din cartea scrisă de Lady Godey? zise el, admirând rochia lui Fancy cea nouă şi aranjându-şi părul cu grijă.

Fancy zâmbi, înţelegând pe dată. Phineas nu mai voia niciun tărăboi şi ea era total de acord cu asta.

— Îţi mulţumesc mult, zise ea, ca o doamnă, aşa cum îşi propusese să fie din momentul în care Jeff îi dăduse rochia. Vreţi să fiţi atât de amabil să-mi oferiţi braţul, domnule?

— Phineas se supuse, ridicându-şi pălăria şi, cu o plecăciune rapidă, îi oferi braţul.

— Să mergem la masă, spuse el.

— Doamne, mormăi Jeff, ochii lui fixând tufele care înghiţiseră un Rafe îndrăgostit.

Fancy îl luă pe Phineas de braţ şi îşi ridică fusta cu cealaltă mână, gest tipic al unei doamne.

— Dă-ne pace, spuse ea.

Phineas râse şi aşa făcu şi Jeff, oricum, fără să vrea.

— Te rog, o îmbie Jeff spre balon, mai mult implorând-o, pentru că soarele de dimineaţă strălucea tot mai puternic; în spatele capului auriu ca spicul de grâu. Fancy privi la balon şi strâmbă din nas.

— Dacă se dezleagă sforile? îndrăzni ea, să spună.

— Şi ca e cu asta? replică Jeff dând din umeri. Ne-am ridica în aer.

— Ori ne vom izbi de pământ, izbucni. Fancy, încruntându-se.

— Frânghiile sunt bune, Fancy.

Fancy se uită cu grijă la frânghii. În timp ce ideea de a zbura era cumva apăsătoare, totuşi avu un fel de chemare îmbietoare.

Dar lui Jewel Stroble nu-i fusese frică să urce în balon, nu-i aşa?

— În regulă, spuse Fancy.

Jeff o urcă în nacelă şi sări alături de ea. El ajunse la o valvă pentru a o închide, apoi urmă un sunet hârşiitor.

— O, Doamne, şopti Fancy pe când nacela se înălţa uşor spre cer. Dacă Jewel Strobe n-ar fi urmărit-o, ar fi alunecat şi ar fi închis ochii.

Balonul se înălţa tot mai sus, mai sus... Oare când se vor termina frânghiile alea?

Fancy se uită în jos... Phineas, ceilalţi şi căruţa erau atât de mici! apoi se întoarse să-l privească pe Jeff. El îi zâmbea.

— Eşti foarte curajoasă, doamnă Corbin.

— C... curajoasă?

— Da. Curajul nu înseamnă lipsa totală a fricii... Te lasă să-ţi vezi de drum şi să faci chiar lucruri de care te temi.

Umerii lui Fancy se ridicară şi bărbia reveni la înălţimea normală. Ea nu se crezuse niciodată o curajoasă, dar Jeff avea dreptate... aşa era, de fapt. Ea câştigase ceva din această confruntare, oricum neînsemnată, ceva de durată şi bun. Şi putea să vadă de la o distanţă incredibil de mare.

— Priveşte... acolo e râul. Şi acolo e Colterville.

Jeff râse..

— E mai bine decât cu barca, spuse el.

Fancy se uită în jos, fără vreo remuşcare de data asta, şi îi făcu cu mâna lui Jewel Stroble. Chiar de la distanţa aceea ea putu să vadă răutatea pe faţa rotundă a femeii.

Un vânt puternic lovi, deodată, balonul, producând un pocnet şi nacela se legănă. Fancy păli, curajul ei dispăru pentru o clipă, dar braţul lui Jeff îi înconjură iute umerii, şi părea că ceva din puterea lui nevăzută se îndreptă spre ea.

— Cum faci să coborî chestia asta? îi strigă ea, cu un zâmbet rigid.

Jeff râse înăbuşit, lăsând-o pe ea să tragă de sfoara de lângă valvă. Vasul ciudat începu, să coboare.

Când ieşi din nacelă o văzu pe Jewel cum mişcă cu mâinile la spate, astfel încât sânul ei bogat ieşea în evidenţă. Felul în care îi zâmbea lui Jeff o făcu pe Fancy să se simtă ca şi cum nu prezenta mare importanţă şi nu poseda niciunul din farmecele ei.

— Nu trebuia să mulgi vaca sau să faci altceva? izbucni ea, înfruntând-o pe Jewel, obligând-o în felul acesta s-o observe.

Ochii căprui ai lui Jewel se măriră, apoi o provocară. Pentru o clipă, păru că avea de gând să stârnească o ceartă, iar Fancy speră că asta va face, tânjind după o confruntare.

Dar Jewel se răzgândi şi se întoarse într-o piscină, asta ca să nu zică nimic.

— Ce-a fost asta? întrebă Jeff, cu o candoare atât de firească, încât nu-l puteai bănui că observase scena.

— Drepturi teritoriale, spuse Fancy luându-şi

fusta cu mâna. Cu râsul lui Jeff în urechi, ea merse să-l ia pe Hershel şi să înceapă o altă zi de lucru.

Jewel veni să-i urmărească ultimul ei spectacol şi era evident că, deşi mai devreme se dăduse bătută, nu se considera învinsă. Ochii ei urmăriseră fiecare mişcare a lui Fancy şi străluceau de răutate.

Fancy îşi adunase bănuţii aruncaţi de admiratorii ei, când Jewel se apropie de masă, cu aceeaşi mişcare destinată expunerii părţilor ei feminine voluptuoase.

— Urăsc să iau banii aruncaţi de oameni, remarcă ea cu o voce dulce, în care nu se citea nimic. Trebuie să fie un fel de... ei bine, o atitudine umilitoare.

Fancy era hotărâtă să nu se enerveze. La urma urmelor, avea să meargă la Spokane curând, şi era de înţeles că trebuia să se comporte ca o doamnă. Nu era un moment mai potrivit ca să înceapă să o dovedească, ca acum.

— Mă îndoiesc că cineva îşi va arunca bani vreodată, domnişoară Stroble. Oale sau cărămizi poate, dar nu bani, se gândi Fancy, nemiloasă.

— Eşti femeia lui Jeff?

— Sunt soţia lui, spuse Fancy, răutăcioasă.

Jewel nu părea deloc tulburată.

— Cum de nu porţi verigheta?

— Ne-am hotărât să ne căsătorim cam... brusc,

zise Fancy.

— Înţeleg, spuse Jewel, trăgând adânc aer în piept şi astfel sânii mari, precum pepenii, se ridicară. Tată şi cu mine îi ştim pe de-alde Corbin de multă vreme.

Asta era o noutate pentru Fancy; Jeff nu-i spusese de o prietenie de durată cu Jewel.

— Felicitări, îi răspunse.

— Ai doar o singură rochie? întrebă Jewel, pe când Fancy aşeza cuşca lui Hershel pe masă, împingând iepurele înăuntru.

Fancy ajunse la capătul răbdării; ca să fii o doamnă e una, iar ca să fii proastă e cu totul altceva.

— Ce vrei, de fapt, să-mi spui, domnişoară Stroble? întrebă ea, cu o răbdare acidă.

Jewel îşi răsuci degetele de la una din mâinile ei grăsuţe şi îşi privi unghiile scurte şi tăiate egal, făcute parcă de cineva expert.

— Ei sunt catolici, ştii. Adică cei din familia Corbin.

Şi ăsta era un lucru nou pentru Fancy. Erau atât de multe lucruri pe care ea nu le ştia despre Jeff, atâtea lucruri de care el nici nu se sinchisise să i le spună. Ea tăcu, aşteptând.

— Familia lui Jeff nu va recunoaşte o căsătorie făcută fără Biserică. În ceea ce îi priveşte, oamenii care nu sunt uniţi de preot pur şi simplu nu se pot numi căsătoriţi.

Fancy se simţi cam rău. Ştia foarte puţin despre religia catolică, ea fiind presbiteriană, dar habar n-avea ce urmărea Biserica Catolică cu ceremoniile de căsătorie. Jeff trebuia să ştie, dar nu-i spusese.

Înainte de a mai putea spune ceva, Jewel îi zise:

— Desigur, va fi uşor pentru el ca să anuleze aranjamentul, când s-o sătura de tine. Şi se va sătura de tine, Fancy Jordan!

Controlul lui Fancy era preţios; de fapt, nu mai plătise niciodată atâta, pentru nimic altceva.

— Aşa cum s-a săturat de tine? o întrebă ea.

Roşeaţa din obrajii grăsuţi ai lui Jewel aproape dispăru. Gura ei umedă se mişcă de parcă ar fi vrut să spună ceva, după care ea se întoarse deodată şi o lua la sănătoasa.

Fancy nu simţi altceva decât savoarea victoriei. Făcuse o greşeală îngrozitoare să se căsătorească cu Jeff Corbin, cel puţin ăsta era singurul lucru de care era sigură în clipa aceea. Trebuia să fi bănuit că un om ca el nu obişnuia să aibă o legătură de lungă durată cu cineva ca ea, cineva sărac, cineva care aduna banii de pe jos şi purta aceeaşi rochie stupidă zi de zi.

Lacrimi fierbinţi îi invadară faţa, în timp ce aduna proptelele. Poate omul cu şarpele nu era îndreptăţit să asiste la vreo ceremonie matrimonială. Poate Jeff a păcălit-o. Avantajele

obţinute printr-o astfel de înşelăciune erau destul de clare.

Zece minute mai târziu, Fancy şi-a găsit soţul ajutându-l pe Phineas să lege balonul pentru noapte. Ea îi trânti în braţe, cu stângăcie, pachetul desfăcut, cu rochia, cămaşa de noapte şi parfumul, şi se întoarse cu spatele.

— Stai puţini izbucni el.

Phineas se îndepărtă fluierând, cu mâinile în buzunare. Alţi oameni prezenţi acolo nu fură la fel de simţiţi, şi Fancy realiză că erau interesaţi de ceea ce avea să urmeze. De aceea, ea încercă să vorbească calm şi liniştit.

— Dă-mi drumul, ticălos desfrânat, înainte de a te denunţa pentru fiecare destrăbălare a ta.

Jeff o fixă cu ochii lui albaştri, nedumerit şi furios. Dar mâna lui căzu, eliberând-o.

— Ce mai e acum? vru el să ştie.

— Eşti catolic, spuse Fancy clocotind de mânie. De ce nu mi-ai spus asta?

— Are vreo importanţă? răspunse Jeff apărându-se, tulburat acum.

Fancy nu se mai controlă şi izbucni. Vocea ei deveni stridentă când vorbi din nou şi, deodată, nu mai ţinu seama că o doamnă grasă, îmblânzitorul de elefanţi şi omul tatuat se uitau la ei.

— Fratele tău este preot, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai zis că eşti catolic?

— N-am avut timp.

— Nu, erai prea ocupat cu pângărirea mea!

— Cu pângărirea ta? întrebă Jeff. Asta am făcut eu, Fancy. Te-am pângărit?

Mulţimea râdea, dar Fancy nu o auzi prea bine; era ca şi cum oamenii erau în spatele unui val invizibil.

— Da, ţipă ea.

— Ei bine, dar ţi-a plăcut al dracului de tare, nu-i aşa? ţipă şi Jeff, cu mâinile în şolduri, la câţiva paşi de Fancy.

— Am suportat, n-am avut încotro! ţipă ea, spre încântarea spectatorilor. Dar ajunge! Farsa asta de căsătorie s-a terminat şi te părăsesc!

— Bine!

Fancy se pregătise de ceartă. Acum că Jeff o lăsa să plece, se afla în încurcătură.

— Nu mai vreau să te văd vreodată!

— Minunaţi veni replica pe loc. Şi unde vrei să te duci?

— Oriunde unde nu dau ochii cu tine, t... trişorule! Destrăbălat ce eşti!

Una din sprâncenele lui Jeff se arcui.

— Da?

Fancy nu mai putu suporta. Se năpusti asupra lui, dând cu pumnii pe unde se nimerea, lovind cu picioarele, cu lacrimi de furie şi umilinţă curgându-i şiroaie pe obraz.

— Te-ai însurat cu mine – dacă asta se poate

numi căsătorie – doar ca să mă ai la pat! ţipă ea, cuprinsă de isterie.

— Lui îi spui asta, dragă?! zise femeia grasă, înveselindu-se.

Capitolul 8

— Nu te amesteca, spuse Jeff, iar femeia, numită Eudora, se dădu un pas înapoi, cu bărbia tremurându-i. Apoi privirea lui nemiloasă se întoarse spre Fancy. Vino cu mine, strigă el, prinzând-o de cot şi îndemnând-o spre căruia lui Phineas.

— De ce a trebuit să strigi la Eudora în halul ăsta? se lamentă Fancy pe când se îndepărta. Are destule necazuri, ba cu greutatea ei, ba cu oamenii care plătesc să o privească!

— Nu are nici pe jumătate din problemele pe care le vei avea tu, replică Jeff, pe un ton răstit.

Căruţa lui Phineas era deschisă în spate.

— Acum spune-mi care a fost treaba cu catolicismul şi plecarea ta?

Fancy nu putu să-l privească.

— M-ai minţit, îi acuză ea, nefericită.

— Cum?

Fancy îşi trase nasul.

— Cu un lucru, mormăi ea; nu mi-ai spus că o cunoşteai pe Jewel Stroble.

— Jewel! Jeff îi rosti numele şi Fancy îl văzu

cum îşi trece mâna prin păr, exagerat, deşi se făcea că nu-l priveşte. Trebuia să-mi dau seama că ea se amestecă în toate astea.

— Te-ai culcat cu ea!

— Ca orice bărbat de pe aici. Şi, în plus, atunci aveam şaisprezece ani şi nu prea ştiam ce făceam!

— Cred că, de fapt, ştiai prea bine căpitane Corbin! zise Fancy şi îşi trase din nou nasul, indignată. Nu prea îmi face plăcere să mă lovesc la fiecare pas de vreo amantă de a ta.

— La fiecare pas? Câte altele ai mai văzut, Fancy, în afară de Jewel?

— Poate sunt o duzină!

— Cel puţin, spuse Jeff, prompt.

— Bestie! izbucni Fancy.

— Destul! Nu mai accept să-mi reproşezi pentru ceea ce s-a întâmplat cu ani în urmă. Şi dacă mai repeţi o astfel de scenă din nou…

Fancy îşi arcui o sprinceană şi ridică din umeri.

— Da?

Jeff înjură şi dădu din cap supărat.

— De ce voiai să pleci? întrebă el, după o frământare interioară.

— Deoarece m-ai minţit!

— Din nou, ne întoarcem la aceeaşi chestie? Şi spune cu ce te-am minţit?

— Nu mi-ai spus că ai tăi sunt catolici.

— Fancy, chiar că nu pricep de ce acest lucru

te frământă atât. Ai ceva împotriva catolicilor?

— Desigur că n-am!

— Atunci?

Emoţiile lui Fancy erau confuze; începea să realizeze că se făcuse de râs din nou.

— Cred că ceremoniile de căsătorie ale catolicilor sunt, de obicei, asistate de preoţi, nu de oameni care umblă cu şerpi!

Jeff o privi, nevenindu-i că creadă. Apoi, după o pauză lungă, râse.

— Crezi că ceremonia a fost o înscenare, nu-i aşa? o întrebă el.

— N-a fost aşa?

— Ai văzut certificatul. L-ai semnat. Ce crezi?

— Cred, domnule Corbin, că ar fi uşor să anulezi o astfel de căsătorie, chiar dacă este legală.

O furie în care se citea mirarea străbătu chipul lui.

— Crezi că aş fi în stare de aşa ceva? Crezi, de fapt…

— Cred!

— Bine, hai să fie ca tine. Am încercat totul! A fost o joacă, o păcăleală! Şi când mă voi plictisi de tine, îmi voi găsi o fată frumoasă, atrăgătoare, catolică, şi o voi lua în faţa preotului fără să mă mai gândesc la tine sau la iepurele tău blestemat.

Fancy se simţi lovită de cuvintele lui, dar îşi

ridică bărbia şi îşi ţinti lacrimile ca să nu-i cadă.

— Oricum, eu te-am luat doar de dragul banilor, minţi ea. De fapt, niciodată nu dăduse prea mare importantă averii lui, doar atunci când se gândise că şi-ar putea ajuta familia, Dar acum voia să-l rănească, aşa cum şi el o rănise pe ea. Şi spre satisfacţia ei, văzu că reuşise.

El îi întoarse spatele, dându-şi capul pe spate, cu fata îndreptată spre cer.

— Aşa să fie, spuse el.

Atunci, te întorci la Wenatchee? îndrăzni Fancy să întrebe, cu vocea tremurândă.

Deodată, durerea pe care i-o provocase lui, simţi că o cuprinse şi pe ea.

— Nu, răspunse el, pe un ton trist, fără să o privească. Şi nici tu nu o vei face, draga mea.

— Nici n-aveam de gând să…

— De acum încolo, strigă el, intenţiile tale nu contează câtuşi de puţin. M-ai luat pentru banii mei. E în regulă. Dar preţul pentru tot acest belşug şi pentru influentă poate fi mai mare decât târgul în sine, doamnă Corbin. Acum, el îşi întoarse fata spre ea, cu ochii reci. Mult, mult mai mare.

— Jeff…

El ridică o mână să o facă să tacă.

— Nu mai vreau să aud nimic. Dacă mi-am cumpărat o mireasă… şi aşa se pare, atunci fii sigură de un singur lucru: vreau să meriţi banii.

Spunând asta, el se întoarse şi se îndepărtă. Fancy coborî din căruţă şi îi prinse braţul.

— Jeff, ce vrei să spui?

Ochii lui se uitau departe, în zare, peste mulţime, se uitau la Jewel Stroble, care părea că aşteaptă să se consume drama. Nicio îndoială că îşi plănuise un epilog personal.

— Vei afla, doamnă Corbin, că nu sunt deloc de vânzare, spuse el, rece. Acum ia-ți lucrurile pentru că pleci la oraş.

— Plec la…

— Oraş, completă el, împăciuitor.

Şi apoi se îndreptă spre Jewel, care zâmbea, fără să privească înapoi.

Fancy trebuia să aleagă între a alerga după el şi a fugi departe de acolo. Ea privea chinuită, pe când el o prindea de talie pe Jewel, care zâmbea afectat, apoi dispăru cu ea în pădure, aşezându-se pe marginea râului.

— Ticălosul, zise ea, muşcându-şi buza de jos, dorind să ştie un cuvânt mai urât.

După câteva clipe, reuşi să se calmeze şi se duse să aducă pachetul pe care i-l aruncase lui Jeff, lângă balon.

Era gata să-l ia pe Hershel şi, proptelele şi să pornească spre Colterville, când Eudora Strittmatter, femeia grasă, o opri cu blândeţe.

— Domnişoară Jordan?

Fancy se opri, lăsând să i se citească

nefericirea pe chip, deoarece, pe de o parte era prea greu să şi-o ascundă, iar pe de altă parte, pentru să ştia că Eudora înţelegea durerea.

— Da?

— Doar nu ai de gând să pleci şi să o laşi pe curva aia să-ți ia bărbatul, nu-i aşa?

— Deja mi l-a luat, spuse Fancy, privind spre râul ascuns şi încercând să ghicească ce se întâmplă acum, acolo.

— Nu, o certă Eudora. Încearcă să te prindă în plasă, nu vezi?

Pentru Fancy, oricare din cele două lucruri erau la fel de rele. Chiar dacă Jeff încerca să o facă geloasă, sau dacă se bucura de favorurile lui Jewel, el îi produsese o rană atât de adâncă, încât nu putea să o suporte.

— El a reuşit, spuse ea, şi, după un scurt rămas bun de la Phineas, plecă.

Phineas nu luase banii pe care ea îi oferise pentru că o ţinuse câteva zile şi niciun încercase să o oprească măcar. Ea îi era recunoscătoare pentru aceste gesturi.

Drumul până la Colterville era mai lung şi mai greu decât se aşteptase, în special era greu dusul valizei, al pachetului, al cuştii lui Hershel şi al câtorva proptele.

Soarele apunea şi picioarele îi ardeau când ajunse, în cele din urmă, la marginea oraşului.

Colterville era un loc cu perspective limitate.

Existau aici două cârciumi, un magazin alimentar, unul de textile şi câteva case dărăpănate... atâtea erau.

Cu un suspin, Fancy se apropie de cea mai mare casă care era la câţiva paşi depărtare de un garaj. O firmă scrisă de mână era aşezată în geamul unde, probabil, fusese o cameră odată: Cameră de închiriat.

Ea urcă treptele, mâhnită în adâncul sufletului, şi se duse la uşă. Era clar că în Colterville nu găsea nimic de lucru, dar, poate, va găsi un tren care să o scoată din oraş, fără prea mare întârziere. Între timp, putea lua o cameră, să facă o baie, să încerce să doarmă şi să nu se mai gândească la ceea ce, probabil, făceau Jeff şi Jewel Stroble acum.

O femeie, care se mişca greu, veni la uşă şi o cercetă pe Fancy cu ochi mici, dintr-o privire.

— Mergi mai departe? o întrebă, privind-o ciudat.

Fancy îşi încordă umerii.

— Vă rog, coniţă, când pleacă următorul tren?

Femeia se opri o clipă, studiindu-i intens rochia, presărată cu stele, proptelele şi iepurele.

— Mâine pleacă următorul tren, dacă pleci spre est, altul a doua zi, dacă te îndrepţi spre vest. Camera costă douăzeci şi cinci de cenţi pe noapte, dar fără creatura asta.

Fancy îndrăzni să spere puţin.

— Deci, poţi să închirieri o cameră?

— Cu banii jos, don’şoară. Şi dacă vrei şi o baie, plus cina, te costă încă cincisprezece cenţi.

Fancy dădu din cap. Avea peste trei dolari şi cu ăştia trebuia să plece spre est. Putea să economisească nişte bani.

— Mulţumesc, spuse ea şi, urmărind indicaţiile femeii, îl puse pe Hershel în spate, dându-i să mănânce nişte păpădii verzi şi să bea un borcan cu apă.

Camera ei era la etajul doi şi chiar dacă geamul era deschis, înăuntru era o căldură sufocantă. Muşte bâzâiau în aerul închis şi se târau pe patul îngust. Resemnată, Fancy închise fereastra.

— Aş face o baie când se mai răceşte, dacă aş fi în locul tău, spuse proprietăreasa. Rochia ei avea o pată pe piept şi ea se scărpină la mijloc, fără să ţină cont.

Pe Fancy o durerea capul şi stomacul începuse să o deranjeze.

— Da, spuse ea, mai mult să scape de femeia asta îngrozitoare. Da, cred că ai dreptate.

— Patruzeci, de cenţi, îi reaminti femeia.

Fancy numără banii până la patruzeci de cenţi şi îi le puse în mâna întinsă. Când rămase singură, verifică aşternutul şi cusăturile saltelei, ca să nu aibă ceva locuitori.

Spre uimirea ei, patul era curat. Ea oftă şi se

aşează, aplecându-se să se desfacă la şireturile de la pantofi. Avea să fie o noapte lungă, reflectă ea în timp ce se aşeza să se odihnească, iar fără Jeff i se părea o viaţă.

Dar nu intenţiona să se mai gândească la Jeff Corbin, cel puţin nu acum. Dacă îi mai rămăsese puţină în minte, trebuia să-l uite odată pentru totdeauna. Să-l uite definitiv, ca pe un truc ieftin.

Lăsându-se cu capul pe pernele care miroseau a ulei de păr, Fancy încercă să-şi facă planuri de viitor. Ea s-ar fi dus spre est, cu următorul tren, spre Spokane, poate. Era un oraş în dezvoltare, în centrul ţării, cu lanuri de grâu, care puteau oferi ceva posibilităţi.

Putea să servească la masă acolo, sau putea să fie servitoare într-o casă frumoasă. Ca aceea a lui Jeff?

Fancy se mişcă de pe o parte pe alta, încercând să nu se mai gândească la Jeff. Nu avea să-l mai întâlnească iarăşi, nu într-un oraş mare ca Spokane, poate că nu se ducea într-acolo. El era prea ocupat cu Jewel.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, printre gene. Jewel! Imaginile lor, răsucindu-se, o chinuiau, în ciuda faptului că nu voia să-i mai aibă în minte. Oare se iubeau pe păturile acelea dragi, cu frunze, pe ele, cele de lângă râu? Oare se scăldau, râzând, în apa rece?

Fancy îşi întoarse faţa în pernă şi strigă un

protest înăbuşit, simţindu-se jignită. Pentru prima oară, îi trecuse prin minte că Eudora putea să aibă dreptate. Poate n-ar fi trebuit să plece; poate ar fi trebuit să rămână şi să-i explice lui Jeff că vorbise la mânie, că nu îl luase de bărbat pentru banii lui, ci pentru că îl iubea şi spera că într-o zi o va iubi şi el pe ea. Dar n-ar fi putut face asta. L-ar fi râs în nas.

Fancy plânse până o ustură gâtul şi apoi căzu într-un somn fără griji. Când se trezi, zări umbre pe podeaua prăfuită şi auzi pe cineva bătând, nerăbdător, la uşă. Împleticindu-se puţin, dezorientată şi cu o durere de cap, îşi făcu drum prin cămăruţă spre uşă. Poate proprietăreasa îi pregătise apa pentru baie.

Avea doar pe jumătate dreptate. Apa fierbinte era adusă în două cazane mari, dar cel care o aducea era Jeff.

— Doamnă, spuse el, cu o plecăciune delicată, păşind în cameră, înainte ca ea să-şi poată da seama şi să-i trântească uşa în nas.

— Ieşi afară, reuşi ea să spună, pe când el aşeza cazonele pe podea, după care o fixă cu ochii lui albaştri.

— Voi pleca. Mai am de adus încă două cazane cu apă şi încă un vas, spuse el, de parcă nu se certaseră niciodată. Ca şi cum nu-şi petrecuse după-amiaza tăvălindu-se în iarbă cu domnişoara Jewel Stroble.

— Mulţumesc, dar prefer să pleci de tot, spuse Fancy, cu o demnitate remarcabilă.

În acel moment, proprietara micii cămăruţe, sosi, ducând un vas mare şi rotund şi un alt cazan cu apă. Îi zâmbi lui Jeff, curtenitoare. Pe când părăsea camera, ea indică cu degetul prosoapele şi o bucată de săpun, sugerând că pot fi găsite sub chiuvetă.

— N-am crezut că cineva ar putea să o facă pe femeia asta să zâmbească aşa, se minună Fancy, cu mintea aiurea. Nici chiar tu.

Jeff ridică din umeri, cu umilinţă.

— Încerc să fiu umil, răspunse el.

— N-ai încercat niciodată să te umileşti în viaţa ta! zise Fancy furioasă, roşind acum. Ieşi afară din camera mea!

Pur şi simplu el îşi împreună mâinile la piept.

— Camera noastră, dragă.

Ironizându-l, Fancy îşi împreună şi ea braţele. Cum era incapabilă de a folosi forţa, mai avea un singur mod de a scăpa de Jeff Corbin, fiind destul de disperată ca să-l folosească.

— Ţi-am mai spus că m-am măritat doar pentru banii tăi, îi spuse ea.

Jeff îşi arcui o sprinceană.

— Şi eu ţi-am spus că intenţionez să-mi iau răsplata, îi răspunse el. Şi apoi, la fel de nepăsător ca un castravete cules pe întuneric, el închise uşa. Dând la o parte perdelele, după care

începu să-i umple baia lui Fancy cu apa îmbietoare. Fă-ţi baie, adăugă el, aşezându-se pe marginea patului, ca un spectator.

— Dar mai întâi va trebui să pleci.

— Se va face apa gheaţă înainte să plec.

— Diavole!

El se întinse pe pat, lungindu-se cu un oftat adânc şi punându-şi mâinile sub cap.

— Aş putea să aţipesc puţin, înainte de a merge la cină, spuse el.

— Am alte planuri pentru cină, mulţumesc foarte mult, izbucni Fancy, privindu-l. El închise ochii şi, în ciuda privirii ei, nu se mai mişcă. După Câteva minute sforăia. Fancy nu avea încredere în el, dar apa de baie se răcea şi cu asta se duceau şi liniştea şi consolarea ei. Ea se apropie de pat şi se uită la faţa lui Jeff.

— Dormi? şopti ea, sperând că da.

Respirând adânc, el părea că se află într-un somn profund. Şi ca să o dovedească, sforăi din nou.

Fancy se grăbi să se dezbrace de rochie şi de lenjerie şi să între în apă. Când se uită în direcţia patului, teribil de îngust, văzu că Jeff o privea cu capul sprijinit într-o mână.

— Eşti frumoasă, Frances Corbin, spuse el, netulburat de propria lui şmecherie.

Fancy se băgă în apă suficient ca să-şi acopere sânii.

— Pe mine nu mă cheamă Frances Corbin, urâciosule! strigă ea, lăsând săpunul şi făcând clăbuci. Jeff râdea uşor. Ce cauţi aici? Este cumva Jewel indispusă?

— Cred că mulge vaca sau cam aşa ceva.

Fancy îşi întinse un picior şi îl acoperi cu clăbuc.

— Ce potrivire, spuse ea.

— Cum vom dormi în acest pat amândoi? Pentru mine nu este destul de lat, dar pentru amândoi?

— Nu-ţi face griji, domnule Corbin. Nu vom dormi în patul acela amândoi, ci doar eu.

Jeff zâmbi şi, cu aceeaşi îndrăzneală atât de caracteristică lui, îngenunche lângă baia lui Fancy. Îi luă săpunul şi buretele din mână şi începu să o frece pe spate.

— Poate că ai dreptate, o consolă el. Mă îndoiesc că vom dormi.

Fancy îşi închise ochii, încercând să nu-şi arate sentimentele ce o încercau la o simplă şi nevinovată baie.

— De ce eşti aici?

— Pentru că şi soţia mea este aici, răspunse el, lăsând buretele şi săpunul la o parte, ca să-i dea drumul la păr.

— Sunt într-adevăr soţia ta, Jeff? îndrăzni ea să întrebe, după o perioadă îndelungată de timp. A fost o ceremonie adevărată?

— Absolut.

— Dar familia ta…

— Nu familia mea s-a însurat cu tine, Fancy, ci eu.

Nu mai putea să se mai certe cu el, nu în seara asta, deoarece nu avea nici puterea, nici spiritul să o facă. Nu mai spuse nimic, pe când el o ridică, fără efort, continuând îmbăierea, fără să lase vreo parte nespălată.

Tocmai când Fancy era gata să facă dragoste cu el, uşor, frumos – în ciuda a toate, ea voia asta – el o bătu la fund, îi întinse prosopul şi spuse:

— Ieşi de acolo. Vreau şi eu.

Fancy se uită cu uimire pe când el se dezbrăca de hainele ce le purtase, de când sosise în tabără, şi intra în cada pe care ea tocmai o părăsise. El cânta un cântec de salon în timp ce se spăla, ignorându-şi soţia speriată.

Zăpăcită, Fancy se îmbrăcă cu cămaşa şi chiloţii, punându-şi apoi rochia cea nouă. Îşi pieptăna părul în faţa unei oglinzi din perete, când Jeff îşi terminase baia, şi lua prosopul să se şteargă.

— Grăbeşte-te, spuse el, de parcă îi era soţ de cine ştie când. Îmi este foame.

Fancy ridică din umeri.

— Nu poţi să mănânci bine când eşti gol, observă ea, aranjându-şi coafura.

— Pot face aproape totul gol, răspunse el, vioi,

pe când se îmbrăca. De fapt, unele din activităţile mele preferate sunt cele pe care le fac dezbrăcat de tot…

Obrajii lui Fancy se colorară, deşi ştia că el o necăjea, dorind s-o enerveze.

— De preferat, mulgătoarele cu piept bogat, spuse ea, acru.

Jeff râse, cu cămaşa descheiată, care lăsa să se vadă un piept musculos, lat, ca o comoară aurie.

— Data viitoare, când te vei tocmi pentru un soţ, iubita mea, ai putea fi puţin mai hotărâtă.

— S-ar putea să vreau să fiu mult mai hotărâtă! izbucni Fancy, prea supărată să-i spună adevărul.

Lasă-l să creadă că se căsătorise cu el pentru că era bogat. Ce mai conta?

El se aşează pe marginea patului şi, cu o mişcare iute, o prinse pe Fancy de mână şi o trase în poală.

— Am şi eu virtuţile mele, zise el, răsuflând greoi.

— Mai trebuie să am grijă de ele! şuieră Fancy, luptându-se să se ridice.

Dar el o ţinea bine, mâinile alunecând spre sâni pentru a pune stăpânire pe ei.

— Hai să-ţi aduc aminte! spuse el cu o voce aspră.

Şi după asta, o descheie la nasturii de la spate, dându-i jos rochia, lăsând sânii să se reverse,

prin cămaşă. Dar şi aceasta era uşor de dat la o parte.

— Jeff, se înăbuşi Fancy, protestând.

El o mângâie peste tot, stimând-o.

— Este într-adevăr atât de prost târgul, Fancy?

— Jeff, n-am vrut... Eu nu cred...

— Hmm? El o întoarse spre el, uşor, încât acum era întinsă pe patul îngust, privindu-l. Şi apoi îi ridică fusta.

Fancy se luptă.

— Nu, nu acum... trebuie să mă asculţi...

— Am altceva acum în minte, nu pot să te ascult.

Îi dădu uşor chiloţii jos, apoi îngenunche pe podea. Ea nu-şi putea lipi picioarele pentru că el i le blocă cu trupul lui. Fancy se cutremură când i le despărţi şi apoi o gustă.

— Să te ia naiba... asta este... aşa i-ai făcut şi lui Jewel? reuşi ea să spună, deja prinsă în dulci mreje.

— Nu. Dar e al naibii de bine ce-ţi fac eu ţie acum, doamnă.

El se bucură de ea o vreme, uşor, apoi continuă mai aprins, mâinile lui puternice depărtându-i genunchii şi mai mult.

— Mai departe, voi continua aşa. În trăsuri, în trenuri, unde am chef. Şi când voi face asta... Se opri, ducându-şi degetele la gură, apoi reluă: Când voi face asta, înseamnă că am de gând să

exersez această plăcere deosebită, cu prima ocazie. Da, asta este, adăugă el, cu o foame sălbatică de ea, iar Fancy strigă:

— Eşti vrednic de dispreţ!

— Totuşi, răspunse el printre sărutări ce o făceau să se îndoaie şi să se zguduie pe patul îngust, aşa stau lucrurile acum, doamnă Corbin. Doamne, este o bucăţică… dulce… delicioasă…

— Ooo! strigă Fancy, cutremurându-se, iar spatele i se arcui, capitulând furios. Trupul ei se încordă de mai multe ori, apoi Jeff o lăsă să coboare din pat, după multă vreme.

Serviră cina singuri, într-o cafenea, în josul străzii. Pe geamurile prăfuite erau urme de palme, mâncarea fiind însă surprinzător de bună.

Fancy devoră friptura, piureul şi mazărea, nu numai pentru că i era foarte foame, dar şi pentru că îi oferea răgazul de a înlătura toate gândurile şi emoţiile contradictorii inspirate de omul de dinaintea ei.

— N-am observat locul ăsta când am venit, spuse ea, la cafeaua tare şi la plăcinta cu caise.

Jeff zâmbi.

— Erai prea pătrunsă, ca să te mai uiţi în jurul tău, fără îndoială, răspunse el. Ce păcat că totul era neîntemeiat!

— Ai fost în tufe cu Jewel Stroble! îi scăpă lui Fancy. Desigur, atenţia unicului ospătar fu imediat atrasă de remarca aceasta nefericită.

— Trebuie să strig în gura mare detaliile scandaloase? o întrebă Jeff, nepărând supărat. Şi nu m-am dus în tufe cu Jewel Stroble.

— Ba da! Te-am văzut!

— Vreau să-ți spun, micuţă destrăbălată, cu cap pătrat, că n-am făcut-o în adevăratul sens…

— În adevăratul sens?!

Jeff oftă, îndurerat.

— La naiba, încerc să-ți spun că n-am făcut nimic acolo. Am vrut să te doară, atâta tot.

Fancy nu era prea încrezătoare în vorbele lui, dar spera totuşi să fie adevărat.

— Atunci, cum de ți-a luat atâta timp ca să ajungi până aici? îi ceru ea socoteală.

— Phineas nu se simţea prea bine.

Furia pe care Fancy o simţise se diminuă.

— Ce? Ce i s-a întâmplat? Ce-i cu el?

— Nu pune atâtea întrebări deodată, iubito. Acum se odihneşte în spatele căruţei, dar cred că ar trebui să-l aducem la Spokane, unde se poate odihni. Are o soră acolo.

— Şi… căruţa… balonul şi restul?

Jeff privi în depărtare, apoi se uită din nou la Fancy.

— Am cumpărat balonul.

— Ce-ai făcut?

— L-am cumpărat. Ai ceva de spus?

— Atâta timp cât nu te aştepţi să zbor cu el, n-am nimic de obiectat!

— Bine. Atunci ne întoarcem la discuţia despre sănătatea lui Phineas, te rog.

Fancy se ruşină de-a dreptul.

— Ştii ce are?

— Nu sunt doctor, dar aş putea spune că de vină e inima. Am văzut câţiva din pacienţii fratelui meu cu simptom asemănător.

— Ar trebui să plecăm chiar acum!

— Greşeşti! spuse Jeff imediat. Are nevoie de odihnă mai întâi. Spokane e la şapte zile depărtare de aici şi îi va fi foarte greu de mers cu căruţa.

— N-am putea să-l trimitem cu trenul?

— L-am sugerat şi asta, dar Phineas nu acceptă ideea.

— Atunci ce vom face?

Jeff zâmbi peste marginea ceştii de cafea.

— Mai întâi ne terminăm cina, mergem înapoi în cameră şi facem dragoste. Niciodată nu te-am avut într-un pat adevărat, şi găsesc alternativa bună.

— Cum te poţi gândi la aşa ceva, când Phineas este atât de grav bolnav?

— Plângând starea prietenului nostru, nu vom schimba nimic. Şi, în plus, viaţa trece repede, Fancy, şi se poate duce uite aşa, preciză el pocnind din degete. După părerea mea, ar trebui să profităm de a ne face plăcerile când avem ocazia.

Fancy roşi.

— Şi după părerea mea, tu eşti neruşinat. De fapt, eşti cam libertin din fire!

Jeff ridică ceaşca de cafea pentru un toast batjocoritor.

— Obişnuieşte-te cu asta! spuse el.

— Nu o voi face! şuieră Fancy, sprijinindu-se pe zaharniţă. Nu m-am tocmit pentru asta!

— Toate laolaltă, răspunse el, blând. Ai făcut totuşi târgul. Mi te-ai vândut, Fancy, şi…

— Ştiu, ştiu. Ai de gând să-ţi scoţi banii.

— Şi mai mult de atât, spuse Jeff.

Apoi se ridică din scaun şi. O ajută şi pe Fancy. După ce el plăti, o urmă pe trotuarul îngust.

Fancy încercă să-şi tragă mâna din strânsoarea lui şi nu putu.

— Dă-mi drumul.

— Nici nu mă gândesc, dragă.

— N-ai dreptul să mă tratezi aşa, de parcă… de parcă aş fi sclavă! Nu trebuie să-ţi urmez ordinele, Jeff Corbin!

— Desigur că nu eşti sclavă, draga mea. Şi de aceea, nu e nevoie să cânţi, nu e nevoie să dansezi… El se opri, oftă gânditor şi o sărută pe vârful nasului. Să faci doar scamatorii.

Capitolul 9

Şuieratul unui tren îl trezi pe Jeff dintr-un

somn adânc. Un tren. Trebuia să meargă undeva, trebuia să facă ceva.

Era frig în cămăruţă, datorită unei brize uşoare care pătrundea prin geam. Fancy se odihnea pe pieptul lui, părul ei gâdilându-i bărbia., El zâmbi şi îşi înfipse o mână în cosiţele ei blonde, fiind atent să n-o trezească.

Ea mieună ca o pisică şi se mişcă. Trupurile lor erau legate de febra nopţii, i se părea lui Jeff, şi dorea ca să rămână aşa pentru totdeauna.

Trenul şuieră din nou, mai aproape de data aceasta, supărător. Jeff închise ochii şi rămase aşa o clipă, ştiind că liniştea asta nu o să dureze, că va fi întreruptă de zgomotul din apropiere.

Fancy gânguri şi apoi se întinse, iar Jeff simţi că o iubeşte cu pasiune în acel moment. Ar trebui să-i spună ce simte– ştia asta prea bine – dar actul în sine cerea mai mult curaj decât era în stare. Un alt anunţ ca acela de ieri – l-ar devasta.

Sosirea feribotului Pacific Central zgudui camera, iar patul lor nu era prea rezistent. Fancy îşi ridică capul, privi la Jeff şi murmură:

— Doamne Dumnezeule, ce e cu zgomotul ăsta?

Jeff zâmbi, somnoros.

— Zgomot? întrebă el prefăcându-se surprins pe când patul începu să danseze cu ei. Sunetul strident îi întrerupse răspunsul. El îi mângâie

spatele, apoi fundul, sărutându-i lobul urechii. Ea se întinse, cuprinsă de pasiuni de care el nu o crezuse în stare. O întoarse şi o puse sub el.

— Te iubesc, spuse el.

Fancy nu-l putea auzi, ştia el. Dar trupul ei se arcui spre el, şi, câteva minute mai târziu, când nevoia lor fu satisfăcută, strigătele lor de victorie nu se făcură auzite din cauza şuieratului trenului.

Rămaseră liniştiţi, răsuflând ca şi cum formau o singură fiinţă. Dorinţa, acum împlinită, plutea peste ei în văluri calde.

Jeff închise ochii şi se cutremură, sigur că niciodată nu va ţine la Fancy atât de tare ca acum – aproape că nu putea să suporte. Sentimentul îl făcea să tresară cu intensitate.

— Jeff? îl strigă ea uşor; atunci îşi dădu seama că şuieratul trenului dispăruse.

El nu putea să vorbească; dacă o făcea, ar.fi spus ceva stupid, care să sune anapoda. Ar izbucni în lacrimi. Fancy aşează părul de pe ceafa lui.

— Ce este, dragă? întrebă el, apăsând cuvintele. Strânse din dinţi, iar muşchii feţei i se crispară. Ea te-a luat pentru bani, nu din dragoste, îşi aminti el. Dacă uiţi asta doar o clipă, eşti un prost. Da, ce este?

— Mai bine ne-am duce la Phineas, nu crezi?

Cruda realitate din remarca ei îl deşteptă pe

Jeff, permiţându-i să-şi ridice capul, fără teama de a se face de ruşine.

— Da, rosti el, ferindu-şi privirea de ochii ei violeţi. Ai dreptate…

Îi cuprinse fata în mâini şi o determină să-l privească.

— Jeff, ce s-a întâmplat? N… nu ți-a plăcut?

Cu o exclamaţie strangulată, Jeff se eliberă din strânsoarea ei şi sări din pat. El voia să lovească peretele cu pumnii, voia să strige, să-i reproşeze ceva. În loc de asta, se opri să-şi limpezească minţile şi se luptă cu sine să se stăpânească. Umerii îi erau grei de atâta efort.

Ea rosti cu dezolare:

— Îmi pare rău.

Jeff strigă, fără să-i pese de lacrimile ce-i străluceau în ochi:

— Îţi pare rău? Doamne, Fancy, pentru ce? Ea se ghemui în mijlocul patului, cu mâinile aşezate în poală, cu fata palidă.

— Eu… se pare că te-am supărat… dezamăgit…

Uimit, Jeff o fixă cu privirea, fără a tine seama de goliciunea lui.

— Dacă într-adevăr m-ai dezamăgit? strigă el.

Fancy îşi muşcă buzele şi dădu din cap. O lacrimă i se prelinse pe obraz şi căzu pe aşternutul deranjat.

— Nu, protestă răguşit. Nu!

Ea respiră adânc, tremurând. El ştia că ea

încerca să fie curajoasă, şi îl rănea faptul că simţea nevoia să o facă.

— Ieri, când am spus că m-am măritat cu tine doar pentru bani, am minţit, îl anunţă ea, cu o voce tremurătoare. Eu… te iubesc, Jeff.

Jeff se simţea ca şi cum i se turnase în cap o găleată cu apă rece ca gheaţa. Doamne, dacă ar putea să o creadă!

Îşi luă pantalonii şi se îmbrăcă. Să o creadă, oare? De ce ar trebui, când de fapt îi adusese doar necazuri, de la bun început? Ea îl părăsise de două ori. Îl acuzase de trădare şi chiar de înşelăciune. Şi mai mult decât asta, ea se asociase cu Temple Royce.

— Bine, zise el, luându-şi cămaşa şi uitându-se în altă parte. Îmbracă-te.

— Nu mă crezi? întrebă Fancy, cu demnitate, în timp ce se dădea jos din pat.

— Te cred, minţi el. Doar că nu-mi pasă, asta-i tot. Ăsta e un aranjament să nu uităm, da?

Ea începu să plângă. Un alt şiretlic, o altă tactică de a ei. Când o va crede, vor înflori şi petuniile în Iad.

— Până acum, spuse ea, vocea tremurându-i de furie şi de faptul că fusese jignită, avantajele acestui aranjament au fost doar de partea ta! Când voi avea şi eu de câştigat?

Când putu să-i suporte privirea, Jeff o înfruntă:

— Îmbracă-te, îi porunci el, cu o răceală care

nu se potrivea deloc cu ceea ce simţea. Vom vorbi de câştig când ajungem la Spokane.

Fancy se dădu în lături, ca şi cum ar fi pocnit-o. El aproape că se domoli, i-ar fi spus că o iubeşte, că o doreşte, că are nevoie de ea. Dacă n-ar fi fost o bătaie în uşă, ar fi făcut-o.

— Să nu îndrăzneşti să deschizi uşa aceea! şuieră Fancy, mergând după haine.

— O clipă, zise Jeff, deschizând uşa.

— Am toată ziua la dispoziţie, ciripi Jewel Stroble, din prag.

Fancy îngenunche lângă Phineas, în căruţă, uitând de toate ale ei, pe când cerceta durerea din ochii lui, paloarea lui.

— Vrei să trimit după un doctor? îi şopti ea.

— Nu, răspunse Phineas, surprinzător de vioi. Nu vreau. Aţi reuşit, tu şi soţul ăla al tău, să staţi de vorbă, Fancy?

Fancy înghiţi în sec. Pentru o clipă, păruse că ea şi Jeff ar fi putut să poarte o discuţie rezonabilă, pentru că, Dumnezeu ştie, trupurile lor se înţelegeau perfect. Însă, când Fancy îşi făcuse curaj şi îi mărturisise dragostea ei, Jeff îi întorsese spatele, gest de care se temuse de altfel.

— O, Phineas, şopti ea, a fost, un dezastru.

Un interes patern licări în ochii lui.

— De ce? vru el să ştie mai mult.

— Eu i… i-am spus lui Jeff, ieri, că m-am

măritat cu el pentru bani. Nu a fost aşa, am spus-o la mânie, dar el este convins că aşa este.

— Oh! exclamă Phineas, iar expresia de pe chipul lui o îndemnă să continue:

— I-am spus că îl iubesc şi el… el a spus că nu-i pasă şi că tot ce n… noi am trăit a fost un aranjament strict profesional.

— Un aranjament strict profesional, aşa a spus?

Repetă Phineas. Astfel de aranjamente fac copiii mici, dacă memoria mea nu. Mă înşelă.

Fancy roşi şi privi aiurea.

— Da, strigă ea, înăbuşit.

— Nu eşti cumva în asentimentul familiei, Fancy?

Întrebarea fusese atât de delicat pusă, că Fancy nu se simţi jignită.

— Nu ştiu. E prea curând.

Phineas o luă de mână şi o ţinu strâns.

— Jeff te iubeşte, Fancy. Nu uita. Stai alături de el, indiferent de ce va fi, şi continuă să-i iubeşti. Va veni ziua când va putea să treacă peste toate barierele trase de el pentru a se apăra.

— Să se apere? De mine? Fancy era cu adevărat înfricoşată. N-aş putea să-i fac vreun rău.

— Ai şi făcut-o, Fancy, de două ori, după Cate ştiu eu. Aş spune că domnul Corbin se teme să.

Te iubească, aşa cum i-ar plăcea de fapt. Acest lucru, odată obţinut, te-ar ajuta să deţii cea mai tare armă, iar bărbaţii se ruşinează la astfel de lucruri.

Fancy se zbârli.

— Ei bine, nu prea îi e ruşine de Jewel Stroble, se răţoi ea la el, uitând de boala lui Phineas pentru o clipă. Femeia aceea a avut îndrăzneala să bată la uşa noastră şi să-l invite pe Jeff la cină, diseară!

De necrezut, Phineas râse.

— E cam neruşinată. Şi te-a invitat şi pe tine?

— Desigur că nu-i cel mai îndrăzneţ lucru a fost faptul că nici măcar nu i-a păsat că eram şi eu acolo.

— Şi Jeff ce a spus?

Fancy nu se putu abţine şi zâmbi. Cel puţin, între toate înfrângerile suferite, avusese şi o mică victorie.

— I-a spus să înceteze să se mai comporte ca o curvă şi să ne lase în pace.

— Ei, vezi?

Dar triumful lui Fancy fusese de scurtă durată. Se îmbujoră când îşi aduse aminte ce se întâmplase după aceea.

— A mângâiat-o pe fund! zise ea, supărată.

— Chiar fundul lui Jewel o cere, observă Phineas.

— Phineas Pryor!

— Ei bine, aşa este. Dacă nu eşti bărbat, nu ai cum să înţelegi. Dar Fancy înţelegea destul de bine. O singură femeie nu-i ajungea lui Jeff Corbin. Chiar dacă nu lua în seamă avansurile lui Jewel, tot nu ar fi putut să-şi ţină mâinile acasă. La naiba, ea văzuse strălucirea din ochii lui când admira fundul lui Jewel.

— Pot să fac ceva pentru tine, Phineas? întrebă ea aspru, atingându-l să vadă dacă are febră.

— Ai putea să-l găseşti pe omul ăla al tău şi ai putea să-i spui că îi iubeşti. Spune-i până te ascultă, Fancy.

Fancy dădu din cap, absentă, dar nu intenţiona să asiste la o altă respingere brutală. Dacă Jeff voia să creadă că ea se căsătorise pentru a-şi asigura propria linişte, atunci aşa să fie.

. Zâmbind la propria sa isteţime, Jewel se aplecă, cât putu de tare, să aşeze iepuraşul, cu tot cu cuşcă, în nacelă.

Apoi păşi înapoi, îşi împreună mâinile şi aşteptă.

Jeff Corbin va veni acasă la ea ca să cineze împreună, în acea noapte; ce bine! Şi poate şi mai mult decât atât, dacă ea nu se va abate de la planul ei.

Nu mult după asta, Jewel o văzu pe Fancy apropiindu-se, cu ochii roşii ca focul, la fel cu buricele degetelor după ce executa o magie. Dacă n-ar fi fost sentimentele ce le nutrea pentru

Jeff Corbin, Jewel ar fi putut să o placă pe Fancy. Dar aşa, nu-şi putea permite să o facă.

— Ziua bună, doamnă Corbin, ciripi ea.

— Eudora mi-a spus că mi-ai luat iepurele! o acuză Fancy,. Ignorând salutul. Unde este?

Auzind întrebarea, Jewel crezu că va sări de bucurie, dar reuşi doar să arate spre nacelă cu degetul şi să spună:

— Acolo.

Fancy o privi şi sări, cu abilitate, peste coşul de răchită. Jewel dezlegă repede funiile care ţineau balonul la pământ şi acesta începu să se înalţe.

Doamna Jeff Corbin se prinse cu amândouă mâinile de nacelă şi privi în jos, cu groază. Ar fi putut să sară, dar era prea şocată să încerce.

Jewel începu deja să se îndoiască de iscusinţa ei, când îl zări pe Jeff venind întins, prin mulţime, şi sărind în aer, reuşind să apuce marginea nacelei înainte ca balonul să se înalţe mai sus. Era cam trei metri de la pământ, socoti Jewel, când Jeff reuşi să se strecoare înăuntru şi să: şi apuce soţia împietrită de frică.

— Fancy, totul va fi bine. O luă de după umeri cu un singur braţ, sprijinind-o. Fancy!

Ea trase adânc aer în piept.

— Jos, spuse ea, cu demnitate. Vreau să cobor.

În loc să se supună, Jeff înjură, iar Fancy îşi deschise ochii, îl privi şi apoi se uită în jos. Tremurând, prinse marginile nacelei şi mai tare

decât înainte.

Temple Royce stătea în iarbă, privind în sus şi rânjind. În mâna lui dreaptă strălucea un pistol de argint.

— Mai, dă-i drumul şi trage, spuse Jeff repede, râzând. Cu toţi aceşti martori, prietene, vei sfârşi acolo unde trebuie… spânzurat de o frânghie.

— Corbin, pui de căţea ce eşti, vino aici!

Fancy se lăsă în genunchi şi nacela se legănă din cauza mişcării făcute.

— O, Doamne! scânci ea.

— Corbin! strigă Temple.

Jeff stătea drept şi semeţ în timp ce Fancy se ghemuia mai tare. Felul în care zâmbea şi făcea cu mâna, îi aduse aminte de un politician care ţinea un discurs în spatele unei căi ferate.

— Îţi aminteşti de doamna aceasta? strigă el, în timp ce balonul se ridica mai sus, tot mai sus. Ea cântă, ea dansează şi, crede-mă, Temple, face şi scamatorii!

— Dă-te jos de acolo! ţipă Temple. Chiar şi de la înălţimea aceea, se vedea că el părea cuprins de apoplexie.

— Îmi pare rău, spuse Jeff. Altădată, altundeva.

Fancy oftă adânc. Nu mai suporta să privească.

— Jeff… balonul se desprinde…

— Da, aşa este, spuse el, exaltat.

Ei se avântau în înaltul cerului, liberi şi, deocamdată, în siguranţă, dar Fancy nu putea

gusta aventura. Totuşi, dacă ar fi trebuit să aleagă între mijlocul acesta de scăpare, rapid, şi înfruntarea cu Temple Royce, aflat în starea aceea, ar fi ales, cu siguranţă, zborul cu balonul.

Undeva, deasupra râului Columbia, ea se ridică în picioare. Jeff era prea ocupat să tragă valva care alimenta balonul cu gaz, ca să o mai ajute.

— N… ne-am îndepărtat, spuse ea, zâmbind fad.

— De acum încolo, răspunse Jeff, el ne va urma, desigur.

Fancy nu se gândise la asta.

— Cum crezi că Temple ne va putea da de urmă? întrebă ea. Câmpiile de jos arătau ca nişte pătrate de pe o plapumă întinsă, iar râul nu era mai lat decât o panglică.

— I-am spus unde suntem, răspunse Jeff, vesel.

Fancy îşi lăsă capul pe o parte a nacelei şi rămase aşa.

Ei zburau de câteva ore – i se păru lui Fancy uneori scrutând marginile cerului, alteori fiind la câţiva metri depărtare de pământ. Umbra balonului se întindea sub ei, legănându-se peste stânci şi tufe, făcând bucle în unduirile lui peste câmpii, zburând deasupra hambarelor şi caselor.

În cele din urmă, la apus, reveniră pe pământ cu o bufnitură, în mijlocul unui lan de grâu. Fancy sări din nacelă şi fugi.

Jeff se cutremură de atâta râs, dar nu o urmă.

După ce presiunea din urechi îi dispăru, ea auzi un şuierat cunoscut şi-şi dădu seama că balonul pierdea hidrogen. Alergă iarăşi împiedicându-se de pământul arat.

În cele din urmă, respiraţia i se îngreună şi ea se împletici, aterizând în mâini şi genunchi, în praful uscat.

Ridicându-se din nou, gâfâind, se întoarse să privească în urmă şi îl văzu pe Jeff punând pietre mari, de pe margine câmpului, înăuntrul nacelei.

— Tâmpitule! exclamă ea, ridicând pumnii. Ce vom face acum? Spune-mi! Ce ne facem acum?

— Mai întâi să mă asigur că balonul nu se ridică în aer, iar tu vei înceta să te comporţi ca o nevastă de pescar, ţipă el.

— Nevastă de pescar? urlă Fancy, năpustindu-se înspre el. Părul îi cădea pe umeri, rochia îi era murdară şi numai Dumnezeu ştia ce se va întâmpla cu ei acum.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva?

— Tacă-ţi gura, mârâi Jeff, cărând pietre în nacelă.

Acum, că se afla din nou pe pământ, Fancy mai căpătă curaj.

— Să nu-mi spui mie să tac, cap sec! E doar vina ta că am ajuns aici.

El se opri, aruncându-i nişte priviri înfierbântate de mânie, cu mâinile prăfuite în şolduri.

— Ce vrei să fac? Să stau aici, şi să-l las pe Temple Royce să-mi zboare creierii?

— Nu ştiam să ţi-e frică de Temple, spuse ea, păstrând distanţa pentru orice eventualitate.

Jeff se năpusti spre ea şi se aplecă asupra ei, arătându-şi colţii.

— Nu mă tem de Temple sau de oricare altul! Dar are o armă şi o duzină de oameni, iar tot ce am eu este un blestemat de iepure! — Dacă nu l-ai fi ademenit, poate n-ar fi fost nicio problemă, se smiorcăi Fancy, obosită şi dezgustată. Nu sunt proastă, să ştii! Am înţeles destul de bine ce ai vrut să spui când ai strigat că ştiu să fac scamatorii! Te-ai referit la faptul că suntem intimi!

El rânji urât.

— Da.

— Cum îndrăzneşti?

— Ţine-o tot aşa: „Cum îndrăzneşti asta, cum îndrăzneşti aia”. Ei bine, îţi voi spune… fac ce vreau şi ar trebui să ştii asta!

— În acest caz, n-ai vrea să sari de pe cea mai apropiată stâncă?

Jeff rânji din nou şi îşi atinse gura cu un gest neobrăzat, aşa cum, de fapt, o prevenise pe Fancy că va face. Era atât de furioasă că îl plesni, apoi se întoarse şi o luă la sănătoasa.

Obosită de atâta plâns, Fancy se descurcă, totuşi, ca să ajungă la capătul lanului de grâu, ce

părea că nu se mai termină. Ajunse la un râu mic, poate acelaşi care trecea prin tabără, şi îngenunche să se spele pe faţă şi pe mâini. Ridicându-şi privirea, zări o moară mică de cealaltă parte a râului, care nu se mişca şi strălucea de picături de rouă scurse pe pânzele de păianjeni.

Jeff se apropie de ea şi puse cuşca lui Hershel pe iarbă, iritat.

— Nu mă tem de Temple Royce, spuse el. Fancy zâmbi şi se întoarse spre el încât să vadă ce efort depunea. N-ai avut nici un pic de raţiune mai înainte, adăugă el, blând: Se aşează alături de ea, iar mirosul ierbii era parcă mai dulce, mai proaspăt în pofida faptului că era tăvălită. Dar ai avut dreptate în privinţa unui singur lucru, recunoscu el, după o pauză lungă: sunt într-adevăr un idiot.

Fancy râse, apropiindu-şi picioarele şi încolăcindu-le cu mâinile. Era bine să-l priveşti acum şi să vezi cum îşi dă la iveală veselia, amuzându-se pe seama lui.

— Care-i preţul acestei concesii importante? îl necăji ea, odihnindu-şi obrazul pe genunchi.

Jeff privi spre cer, supărat.

— Eşti soţia mea. Am promis că te apăr. Şi iată-ne în mijlocul unui lan de grâu, aproape de căderea nopţii şi cu şansa de a alege între a ne înfometa sau a servi preferatul familiei!

Fancy se înmuie pentru că iubea băiatul din Jeff, ca şi bărbatul din el, dar cel dinainte era atât de vizibil acum.

— Mă îndoiesc că vom pieri dacă sărim o masă sau două, îl linişti ea, ajungând, fără să se gândească, să-i netezească părul răvăşit.

— Ai făcut foarte bine că ai luat un bărbat bogat, nu-i aşa Fancy? rosti el, tărăgănat, lăsându-se pe iarbă. Nu era nici pic de ură în vocea lui.

— Crezi că Temple ne. Va găsi aici? spuse ea, ignorându-i întrebarea.

— S-ar putea. Balonul s-ar putea să-i atragă atenţia, dacă e pe undeva prin apropiere.

— Dar am zburat mile întregi.

— Dar Temple are cai.

Fancy se cutremură.

— O, Jeff, de ce a trebuit să-i dai de ştire unde suntem? De ce?

El oftă. Păruse o idee bună atunci.

Umbre dansau pe râu când amurgul se lăsă, în nuanţe de maro, cenuşiu şi levănţică, peste moară şi peste potecuţa unde se aflau. Fancy îşi făcu autocritica încă o dată şi se concentră asupra împrejurimilor şi sunetelor din jur. Broscuţe şi greieri începură să cânte în cor şi o adiere fremăta lanul de grâu verde. Jeff oftă din nou şi îşi întinse picioarele, cu tocurile de la cizme aproape intrând în apă.

Deodată, în ciuda a tot ce era rău în viaţa ei, Fancy zâmbi. Îşi dezlegă pantofii, îi dădu jos şi se aruncă în râu, tremurând de frig. Jeff se ridică şi o fixă cu privirea, ca şi cum ar fi înnebunit. Ea râse de mutra lui, în timp ce se apleca să ia apa rece în mâini şi să o arunce spre el.

El înjură, se ridică în picioare şi plonjă în apă, cu tot cu cizme şi pantaloni. Urmă o luptă în apă, care îi udă şi îi obosi.

Rochia neagră a lui Fancy atârna pe ea, dezvăluindu-i nurii şi curbura coapselor netede. Părul ei se revărsase pe spate, despletit.

Şi Jeff stătea încă în apă, cu ochii lui albaştri, întunecaţi. Cu o mişcare uşoară el o ridică pe Fancy, o trecu râul şi păşi cu ea pragul morii.

Fără îndoială că acolo erau şi şoareci, dar acum doar razele apusului se revărsau peste podeaua prăfuită. Părea a fi ca un palat pentru Fancy.

Ea rămase liniştită, fără să rostească niciun cuvânt, în timp ce Jeff îi descheia rochia cu stele argintii. Era la fel de liniştită pe când el o dezbrăca, îndepărtându-i, pe rând chiloţii şi cămaşa. Era mândră de goliciunea ei. Înaintea acestui bărbat, se mândrea cu ce avea.

El îşi aplecă capul şi o sărută, iar buzele ei, tremurânde şi învineţite de frig, se deschiseră, făcându-i o primire călduroasă. Limbile lor se zbătură liber şi apoi se mângâiară.

Un geamăt umplu clădirea cea mică, un geamăt ce ar fi putut veni de la oricare dintre cei doi.

În cele din urmă, Fancy îl împinse pe Jeff, uşor, cu palmele, şi îi descheie cămaşa udă. El oftă adânc şi îşi închise ochii magnifici, pe când ea îl dezbrăca de maiou.

Cu gesturi abile, ameţită de frig, Fancy îl descheie la pantaloni.

El oftă şi o trase mai aproape, sărutând-o, gustând-o şi, în acelaşi timp, lăsându-se amândoi pe podea.

Ei îngenunchează, cu faţa unul spre altul, pe rochia lui Fancy, fără să bage de seamă asta, dar nici să le pese.

Fancy începu să-i sărute gâtul şi pieptul musculos. Sfârcurile lui erau încă umede de la bătaia cu apă şi ea le umezi şi mai tare, cu limba. Un sunet răguşit se auzi ieşindu-i din piept, pe când ceda de-a binelea, cu capul lăsat pe spate, cu ochii închişi, cuprins de extaz.

Fancy muşca şi mângâia, făcându-şi drum spre burta lui tare, pregătindu-se să-l cucerească de tot, cu mâinile.

— Ceea ce vreau acum este doar un semn de încuviinţare, îl necăji ea, în şoaptă.

Răspunsul fu un oftat, înfierbântat de dorinţă şi o mângâiere a părului, cu mâinile lui puternice răsplătindu-i, Fancy continua să-i facă plăcerile,

întrutotul, fără ruşine, cu dragoste.

Un mârâit uşor se auzi dinspre el şi, deodată, el se cutremură de plăcere.

— Eu voi… O, Doamne, Fancy, te rog…

Ea era zgomotoasă, chiar lacomă, iar plăcerea lui o gusta şi ea în aceeaşi măsură. Strigătele şi rugăminţile lui răguşite o determinau să fie şi mai îndrăzneaţă; ea se simţea puternică când el ceda în faţa ei, încolăcindu-şi mâinile. Trupul lui puternic se încorda spre a fi invadat, fiecare muşchi dezvăluindu-se în toată splendoarea lui.

El strigă, bătând în retragere, dar ea încă îl gusta, refuzând să-i dea vreun răgaz, cercetându-l fără milă. Ea voia, ea dicta, ea lua totul. Iar sentimentul victoriei o bucura, fiind ca o eliberare pentru ea.

În cele din urmă, Jeff se pierdu, având privirea aţintită undeva, în umbrele nopţii, cu pieptul urcând şi coborând într-un ritm alert.

Remarcând o găleată veche, ea se ridică din genunchi şi merse să o umple cu apă.

Aducând-o înăuntru, ea zâmbi, deoarece în pofida ameţelii, reuşise, cumva, să se dezbrace. Cizmele şi pantalonii nu erau la vedere.

Fancy îngenunche din nou şi băgă cămaşa în apa adusă. Şi apoi, în ciuda protestelor lui nu prea tari, îi spălă. Baia era un ritual tandru, începând cu faţa, gâtul, pieptul, braţele şi chiar partea de care se putea teme. Ea îi spălă pe rând

şoldurile, coapsele, fiecare locuşor ascuns.

Era clar că apa rece îi pătrunse până la oase, şi încetă să-i mai necăjească pe Jeff; el o urmărea cu ochii trişti, şi miraţi. Numai când începu să-i vadă bărbăţia înfierbântându-se, el încercă să o oprească.

Îi dădu mâinile la o parte, uşor, dar hotărâtă.

— Aceasta este noaptea mea, spuse ea. Şi te voi iubi aşa cum îmi place mie.

Voinţa lui de a capitula era asemenea puterii lui dezlănţuite. Ochii lui străluceau, pe când ea îl spăla.

Fancy începu să-l mângâie, acum gâdilându-l, acum preluând comanda. Jeff îi şoptea numele din nou, răsunând blând şi frumos totodată.

— Te iubesc, spuse ea, clar şi fără jenă.

Jeff se zvârcolea, cu capul ba înainte, ba înapoi, delirând de plăcere.

— Eu… Lasă-mă… pe mine… Fancy… te rog… lasă-mă…

— Nu, spuse Fancy, bucuroasă de victorie, ameţită de intensitatea iubirii pe care i-o purta acestui bărbat.

Mâine se putea prea bine să se ruşineze, să se supere, să o mustre conştiinţa. Dar în noaptea aceasta era învingătoare.

Ea se aplecă şi îl dojeni cu un sărut şi o muşcătură care stârni un strigăt gutural din el. În noaptea asta, cel puţin, era al ei şi numai al ei.

Ea se putea bucura de el, îl savura, îl putea duce în înălţimi nebănuite şi să-l înlănţuie în adâncurile pasiunii.

Zorii mijeau ajungând să se reverse pe podeaua morii, mai înainte ca Fancy să cedeze, miloasă, în faţa prizonierului ei.

Capitolul 10

Temple Royce se duse la culcare, aruncându-se în braţele plăcerii şi se trezi tot aşa. La naiba! Dacă n-ar fi fost Jeff, s-ar fi mulţumit să stea acolo, pentru tot restul vieţii, pe malurile acelui râu rece, permiţându-i domnişoarei Jewel Stroble să-i facă ce vrea ea.

Dar vai, trebuia să se lupte cu Jeff! Era o chestiune de onoare!

El se ridică şi Jewel se trase într-o parte, bosumfându-se. Temple râse, îi prinse faţa în mâini şi o sărută pe frunte.

— Altă dată, spuse el, ridicându-se şi aranjându-şi repede pantalonii.

— Vrei să spui că o să-i faci ceva rău lui Jeff Corbin? întrebă Jewel, netezindu-şi fustele de culoarea ierbii, dar fără să încerce să le ridice de pe pături.

Temple îşi suflecă mânecile, legându-şi manşetele.

— Jewel, Jewel, o dojeni el uşor, nu-mi spune că

iubeşti pe altul!

Jewel ştia că îşi bate joc de ea şi se supără.

— Jeff e… ei bine, Jeff e deosebit, atâta tot. Nu vreau să-i faci vreun rău.

Temple ridică din umeri şi se aplecă să-şi ia pălăria cu boruri, din iarbă.

— Nu văd de ce te-aş minţi, dragă. Când îl voi găsi pe Jeff Corbin, îl voi face să-şi dorească să nu se fi născut vreodată.

Jewel îşi muşcă buzele şi culese iarba umedă de rouă, cu o mână.

— N-aş mai… n-aş mai fi ieşit cu tine, dacă aş fi ştiut.

— Faptul că am vrut să-l împuşc, să distrug balonul ăla blestemat şi totul, trebuia să-ţi dea de gândit, dulceaţă, replică Temple scuturându-şi haina şi apoi îmbrăcându-se cu ea.

— Aici s-au culcat, îi informă Jewel, atentă, încruntându-se la pături. Vreau să spun, Jeff şi femeia aceea…

Deodată, starea de dispoziţie a lui Temple se schimbă.

— Aici? întrebă el în şoaptă.

Agitaţia lui o încântă pe Jewel – era un balsam pentru mândria ei rănită.

— Aici, confirmă ea, cu un zâmbet larg. Chiar şi tu o vrei, nu-i aşa? O doreşti pe Fancy.

— Ce te face să spui asta? întrebă Temple, nesimţindu-se bine şi tulburându-se. El nu „o

voia” pe Fancy; trebuia doar s-o facă să-şi ţină gura, atâta tot.

— M-ai strigat cu numele ei, noaptea trecută, asta-i tot. De două ori.

Temple blestemă. Fancy Jordan fusese un divertisment pentru el, un simplu amuzament. Încercând să o seducă, fusese un joc plăcut şi nimic mai mult. Dacă suferise după ce dispăruse – şi aşa şi era – asta se întâmplase doar că nu suporta eşecul. Acum, el privea la pături şi fierbea de mânie.

Înfrângerea era amară, dar cea suferită din cauza lui Jeff Corbin era intolerabilă.

— Iisuse, mormăi el. Şi apoi se întoarse, hotărât să sfârşească urmărirea şi să-l prindă pe criminal. Se dovedise a fi un prost când rămăsese aici, bucurându-se de plăcerile oferite de Jewel Stroble, lăsând să-i scape prada.

— O s-o facă să-i pară rău, strigă Jewel după el, cu cruzime. Întreabă pe cine vrei tu. Temple se opri, cuprins de o furie oarbă.

— Taci din gură, zise el.

— Jeff ar putea să facă asta oricărei femei, insistă Jewel, netulburată de mânia ce creştea în Temple. E un adevărat bărbat. Temple se întoarse, îndesându-şi pălăria într-un gest care se dorea a fi jignitor. Zâmbetul lui era necruţător.

— Sunt sigur că ştii ce spui, Jewel. Cum se mai

poate compara cu restul bărbaţilor de pe aici, acum că ne-ai încercat pe toţi?

Jewel strigă de furie şi sări în picioare, cu faţa roşie, dezvelindu-şi dinţii. Ea rosti printre dinţi un epitet anglo-saxon şi Temple râdea pe când se plimba printre copaci.

Carnavalul tocmai prindea viaţă şi oamenii lui se adunară într-un grup mic, pregătiţi să-şi facă treaba. Ei chiar înşeuară.

Zâmbind, Temple se urcă în şa, îşi aranjă pălăria şi apucă hăţurile. Liniştit, datorită darurilor oferite de domnişoara Jewel Stroble, putea acum să se gândească în altă parte, îndeosebi spre suferinţa pe care o plănuia să i-o aducă lui Jeff Corbin.

Fancy se ridică, căscând, de pe podeaua goală şi prăfuită. Deoarece Jeff dormea încă, îşi puse cămaşa lui şi se strecură afară.

Rochia şi lenjeria de corp, spălate în râu, imediat după ivirea zorilor, erau aruncate pe o tufă de mure, la câţiva metri depărtare de intrarea în moară.

Veşmintele erau încă umede, dar Fancy se resemnă la gândul că le va purta oricum, neavând altă cale. Ea zâmbi, se întoarse în grabă în moară şi se îmbrăcă. După ce fu gata, îl mişcă pe Jeff cu vârful pantofului.

El se trezi, mormăind, şi se ridică.

— Îmbracă-te, leneşule, îi porunci Fancy.

Trebuie să plecăm de aici.

Jeff o privi şi îşi îmbrăcă, pe rând, pantalonii, cizmele şi cămaşa.

— Ai dreptate, spuse el. Doamne, mi-e foame! Avem timp să-l prăjim pe Hershel?

Fancy mormăi, dându-şi părul pe spate şi aranjându-l cu degetele cât putu de bine. Nu mai avea agrafe şi nici perie de păr, deoarece le uitase în tabără când plecase în grabă.

— Îmi pare rău, ciripi ea.

— Aş vrea să ştiu la ce îmi ajută mie să fiu bogat, bombăni Jeff, strecurându-se afară din moară şi ieşind la soare. Fancy îl urmă zâmbind.

El se opri atât de brusc, încât ea se ciocni de el, care era cu spatele. Inima r se zbătea tare în piept, când se gândi că-l va vedea apărând pe Temple Royce.

În loc de asta, ea întâlni privirea îmbufnată a unui bătrân fermier.

Avea o armă în mâinile lui groase şi cărnoase.

— Sper că aţi avut un motiv întemeiat să veniţi prin lanul meu de grâu, de acolo, strigă el.

Jeff îşi desfăcu braţele ca un gest de împăcare, iar Fancy păşi alături de el, văzând de departe că el zâmbea.

— Nu mă mai ţii minte, Eustis?

Fermierul se uită atent, aplecându-se înainte şi pierzându-şi puţin echilibrul.

— Jeff! Jeff Corbin! Iisuse chiar tu eşti?

Urmă un schimb de îmbrăţişări şi readuceri aminte.

— Păi, parcă ultima oară când te văzui, se entuziasmă Eustis, erai puţin mai mare decât catarama tatălui tău. Am auzit că cel mai mic a îmbrăţişat religia.

Jeff deveni serios pentru scurt timp, iar Fancy nu putu să realizeze dacă era din cauza faptului că se pomenise de tatăl său sau de numirea lui Keith.

— Ce mai face Daniel? continuă Eustis cu întrebările, plin de umor. Mai are mama ta aceeaşi fire sprintenă de odinioară?

— Tata a murit, răspunse Jeff.

— Daniel? spuse Eustis, schimbându-se la faţă. Asta da, veste rea, într-adevăr. Îmi pare tare rău.

Jeff se crispă, dar îşi reveni imediat.

— Arăţi bine, Eustis, spuse el şi era evident ci trebuise să facă un efort să i-o spună. Isabeila este bine?

— Grasă ca o găină şi nu-i lipseşte niciun dinte încă, râse Eustis. Cine, este fătuca asta?

Jeff fornăi pe nas şi Fancy ştiu că uitase de ea El o privi şi putu să-i ghicească gândurile. Oare se ruşina cu ea? Cu părul ei ud şi rochia ei cu steluţe îi era ruşine s-o prezinte ca soţia lui?

— Eustis, aceasta este Frances. Soţia mea.

Frances! Oare ce avea numele „Fancy”? Ea în tinse mâna spre Eustis şi zâmbi cu căldură.

— Toţi îmi spun Fancy, zise ea. Eustis îi întoarse zâmbetul şi îi strânse mâna, tare.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, coniţă, răspunse el. Hai, acum să vedem ce ne va pregăti Isabeila le micul dejun.

Jeff acceptă, recunoscător, iar când Eustis se întoarse să-i conducă spre casă, privirea lui o străpunse pe Fancy drept în inimă.

Era sigură acum că lui îi era ruşine cu ea, se ruşina chiar de numele ei, însă îl urmă tăcută.

— „Toţi îmi spun Fancy”, mimă el spusele ei urmându-l pe Eustis în oceanul de grâne.

— Poate ai vrea să-mi schimb numele în Jewel şuieră Fancy, furioasă. Sau poate Banner.

Jeff păli şi falca i se încordă din nou. Privirea Iu scoase flăcări şi apoi se umplu de dezgust. O Iov pe spate şi o împinse înainte.

Când ajunseră la casa lui Eustis, el se prefăcu ce o place din nou. Fancy nu putea fi păcălită de zâmbetele lui calde, de gesturile tandre şi prezentările atente. În ciuda acestor amabilităţi, dispreţul i se putea citi în ochi.

Fancy zâmbi şi servi micul dejun pe care îl pregătise Isabeila, dar pe dinăuntru era frântă şi rănită. Nu i-ar fi plăcut nimic altceva decât să se arunce în cel mai apropiat pat şi să-şi verse oful, dar acest lux va trebui să mai aştepte.

Când Jeff şi Eustis merseră să se uite la balon, parcă se mai linişti. Isabeila Ponder era o femeie

caldă, deschisă, cu care te puteai obişnui repede.

— Eu niciodată – zise bătrâna, uitându-se pe ferestruica de deasupra chiuvetei, de unde balonul se vedea bine – n-aş fi crezut pe vreunul din băieţii lui Daniel Corbin în stare să-şi aducă mireasa atât de departe. Fancy ar fi putut să zâmbească dacă nu ar fi simţit nevoia să plângă. Isabeila ar vorbi despre Jeff şi balon luni întregi, la nesfârşit, poate chiar ani..

— Aţi cunoscut familia Corbin bine? întrebă Fancy, de dragul conversaţiei.

— Aşa cum m-am aşteptat, n-au prea stat în Wenatchee, doar în tinereţe.

— Cum sunt? întrebă Fancy, surprinsă fiind de timbrul vocii sale. Isabeila se întoarse cu fata spre ea, uşor.

— Ei, să nu-mi spui că nu i-ai văzut încă?

— Doar pe Keith, răspunse Fancy, tremurându-i cana în mâini. O puse jos, tulburată.

— Şi Jeff ăsta, cum de nu şi-a invitat familia să sărbătorească evenimentul?

Fancy lăsă privirea în jos. Nu ar putea să-i spună Isabellei că, de fapt, el nu dorise să se arate în public cu o astfel de mireasă.

— A… a fost totul, brusc, reuşi ea să spună şi îşi acoperi mâna stângă cu dreapta, pentru a ascunde degetul unde ar fi trebuit să stea semnul unirii, verigheta.

Urmă o tăcere adâncă; Fancy aproape că o auzi

pe Isabeila socotind motivele unei căsătorii rapide şi oprindu-se asupra celui mai scandalos.

— Nu sunt gravidă, izbucni ea, fără a se putea abţine.

Isabella râse cu căldură şi o bătu uşor pe mâini pe Fancy. Înainte să mai apuce să mai spună ceva, Jeff vorbi din prag:

— E doar o chestiune de timp, spuse el zâmbind.

Tresărind, atât ea, cât şi Isabell săriră de la locurile lor.

— Doamne, am crezut că eşti cu Eustis, rosti Isabeila, cu drag. Ai venit să-ți iei mireasa asta frumoasă, înainte de a mai sporovăi şi noi puţin?

Jeff o privea acum pe Fancy cu dragoste, deşi ura aceea îi mai juca în privire.

— Mă tem că va trebui să plecăm cât putem de repede. Tocmai am venit să-ți spun că mai durează un pic până balonul e gata de plecare. Disperarea o cuprinse pe Fancy; uitase de balon.

— Eu… va trebui să-l pregătesc pe Hershel… se bâlbâi ea, nedorind să şi arate teama de a mai zbura în balonul acela îngrozitor.

Jeff dădu din cap.

— Îl voi lua eu, spuse el.

Şi el ieşi, iar Fancy izbucni în lacrimi.

Isabeila fu cuprinsă de o grijă maternă. Ea se agită şi o mângâie, o îmbărbătă, dar nu-i puse nicio întrebare, iar Fancy îi era recunoscătoare

pentru acest lucru.

O jumătate de oră mai târziu, Fancy îşi reveni. Sorbea din cafeaua caldă şi asculta flecăreala Isabellei când Jeff se întoarse, părând tulburat. El înjura printre dinţi şi Fancy îl privi întrebătoare. Inima i se strânse într-un fel de teamă când rosti:

— Temple?

Ochii lui Jeff erau cuprinşi de dojană.

— Nici chiar atât de grav, izbucni el, fără să se mai forţeze să facă pe soţul devotat. Tancul cu hidrogen e gol. Balonul se dezumflă şi eu cu Eustis îl vom duce în hambar.

Fancy răsuflă uşurată, fără să se arate a fi aşa.

— O, spuse ea, neatentă.

— Ne vom petrece noaptea aici, zise el, cu o înclinare a capului spre doamna casei. Dacă n-ai nimic împotrivă, Isabeila.

— Doar ştii bine că nu, spuse soţia lui Eustis, încântată că va avea cu cine vorbi. Trăind în acest loc uitat de lume, poate se simţea singură. Doamne, bineînţeles că nu am nimic împotrivă.

— Mulţumesc, spuse Jeff, şi ieşi.

Isabeila se ridică de pe scaun, cu chipul luminat de plăcere.

— Îţi pregătesc o baie bună, Fancy, apoi vom spăla şi călca rochia asta a ta, aşa cum se cuvine. Ea se opri şi chicoti, după care continuă: Şi apoi, cred că ţi-ar plăcea să te aranjezi într-o cameră,

singură, şi să tragi un pui de somn. Umbrele de sub ochii tăi îmi spun că omul ăsta al tău nu te prea lasă să dormi.

Fancy se înroşi şi se tulbură. Faptul că nu se odihnise nu era din vina nimănui, decât a ei, mai ales pentru o noapte ce trecuse greu.

În timp ce Fancy se îmbăia, ascunsă în cămăruţa ce mirosea a cafea, Isabeila îi spălă hainele. După ce termină baia, se înfăşură într-un halat mult prea mare pentru ea, îşi puse în jurul capului un prosop şi luă peria de păr.

În cele din urmă, aranjată, Fancy păşi, recunoscătoare, în cameră şi se trânti în pat. Ea îşi aminti de lucrurile neruşinate şi minunate pe care i le făcuse lui Jeff pe podeaua de la moara lui Eustis Ponder şi se întrista Fusese atât de vulnerabilă, supunându-i-se iubirii, scoţând la iveală sentimentul ce-i purta. De ce n-ar putea să o iubească şi el?

Din ochii lui Fancy curgeau lacrimi care îi alunecau şiroaie pe obraz. Îşi făcuse un coc şi acum suspina tare.

Dincolo de uşă, Isabeila cânta fericită pe când lucra. Prezenţa ei o mai liniştea puţin şi Fancy se opri din plâns. La urma urmelor, făcuse baie şi mâncase un dejun bun, iar acum va trage un pui de somn. De mult nu se mai simţise în siguranţă.

Mai suspină o dată, apoi închise ochii şi se lăsă furată de somn.

— Să n-o trezeşti, îl certă Isabeila pe Jeff, care voia să între.

Trântită pe pat, Fancy arăta ca un îngeraş, cu părul răsfirat pe pernă. Aproape că se pierduse de tot în halatul Isabellei, dar vârful pieptului îi ieşise în afară, şuguindu-se îmbietor.

Jeff se gândi dacă ar fi bine să închidă uşa şi să renunţe la bucăţica dulce din pat, dar îşi alungă pornirea. La urma urmelor, asta ar duce ta altceva, la ceva ce Eustis şi Isabeila n-ar putea suporta să audă.

— Hai să mănânci nişte plăcintă cu Eustis, insistă Isabeila cu vocea scăzută. Copila asta este epuizată.

Un zâmbet apăru pe buzele lui Jeff. Isabeila avea dreptate dacă se lua în considerare noaptea în care se dovedise a fi „copilă”. El păşi pragul şi închise uşa cu grijă.

După plăcintă şi cafea, urmate de o cină bogată cu Eustis, Jeff se scuză şi se duse în hambar să-l vadă pe Hershel. După ce hrăni animalul, privi spre balonul, acum dezumflat, şi dădu din cap. Ce scurtă e gloria, se gândi el.

Se înapoie în casă, ceru săpun şi prosop şi porni spre râu, refuzând-o politicos pe Isabeila care se oferise să-i încălzească apa pentru baie. Simţea nevoia să fie singur o bucată de vreme, şi având în minte imaginea lui Fancy, care dormea, se dărui râului rece.

În timp ce se scălda, încerca să se gândească limpede. Chiar dacă balonul nu mai era la vedere, se putea prea bine ca Temple să dea de ei. Jeff ardea de nerăbdare să se confrunte cu duşmanul lui, dar nu voia să se întâmple când Fancy era de fată. Cel mai bun lucru, se hotărî el, era să ajungă cât mai repede posibil la Spokane; odată ajuns acolo, ar putea să prindă urma lui Royce şi să-l găsească.

Jeff ieşi din râu, cu dinţii clănţănind de frig şi se şterse cu prosopul.

Apoi se îmbrăcă cu hainele lui murdare. Doamne, nu s-ar supăra dacă ar ajunge şi el la Spokane cât mai repede. Acolo ar putea să îmbrace altceva şi Fancy de asemenea, iar o mâncare bună ar conta foarte mult. În plus, ar putea să-şi culce nevasta în camera rezervată acestui scop, mai bine decât pe podea sau pe paturile înguste din magazie, sau pe podeaua prăfuită a morilor părăsite.

Doar imaginându-şi acest lucru se însenină. Aşternuturi de mătase. Lumânări. Coniac în pahare de cristal. Şi Fancy alături.

Jeff mări pasul, intră în casă şi căută camera liberă.

— Dă-ţi jos hainele astea jegoase să ţi le spăl, îi porunci Isabeila.

Jeff aruncă o privire spre soţia adormită şi ridică din umeri. De ce se grăbea? Nu îndrăzni

să o atingă pe Fancy, nu când prietenii lui erau alături, dincolo de un perete subţire. Se dezbrăcă în spatele uşii şi îşi aruncă hainele.

Se duse spre pat şi se strecură în aşternut, teribil de conştient de silueta caldă, mătăsoasă, de lângă el. Emoţionat, se ridică, îşi îndreptă perna şi apoi se afundă în ea din nou. Patul scârţâi când el se mişcă, şi închise ochii hotărât să doarmă.

Dar Fancy se mişcă şi ea şi mirosul ei ajunse la el. Îşi puse mâinile sub cap şi îşi aduse aminte că se înfuriase din cauza ei. Nu îi pomenise chiar ea numele lui Banner?

Banner! Jeff se putea gândi acum la ea fără să sufere. Se putea gândi la părul ei, la ochii ei verzi, la silueta ei bine făcută. El spera ca ea şi Adam să fie fericiţi împreună, pentru totdeauna.

Cu un oftat, se întoarse, sprijinindu-şi capul într-o mână. Mult timp o privi pe Fancy dormind... Ce minunată era, cu părul auriu despletit, cu faţa aceea angelică!

Jeff înghiţi în sec şi simţi dorinţa de a o atinge. Ce îngeri cu o noapte înainte aproape că-l omorâse.

Amintirea nu-i da pace şi el gemu, aşezându-se pe burtă, dorind să adoarmă, să adoarmă, să adoarmă.

Dar nu putea.

Se întoarse ca să n-o vadă pe Fancy şi astfel să

se îndepărteze de ispită. Apoi se răsuci pe spate şi numără găurile din tavan.

Deodată, un gând îi alarmă. Doamne, Fancy dormise aproape toată ziua! Dacă îi era rău?

Îi atinse fruntea şi descoperi că era rece. Jeff îşi retrase mâna şi continuă să privească tavanul.

Chiar şi dincolo de camera dormitorului, putea să-i audă pe Eustis şi Isabeila vorbind în şoaptă, în bucătărie. Voci care încheiau ziua. Un fel de invidie străpunse inima lui Jeff. Aşa se va întâmpla şi cu ei doi? Oare vor îmbătrâni alături, vor împărţi zâmbete şi confidenţe, noaptea?

Acum sunetele din bucătărie încetară, spre a fi preluate de camera de dincolo de zid.

— La vârsta lor? murmură el.

Părul şi mireasma cămăşii lui Fancy erau răspunsurile.

Jeff îşi retrase mâna şi o mirosi.

Arcurile începură să scârţâie în camera alăturată şi se auzeau cuvinte şoptite, gemete.

Fancy se amuză, sunetul ei venind de după pături.

— Asta e mai rău decât trenul din Colterville, îi şopti ea.

— Ce tren? o necăji Jeff. N-am auzit niciun tren.

— Se cutremură patul.

El râse, un râs înăbuşit care îi făcea bine. Să fie asta ceea ce este de fapt?

Un pumn micuţ îl lovi într-o parte, apoi se deschise să se plimbe pe abdomen, mângâindu-l. Degetele se împletiră în părul de pe piept, înconjurând sfârcurile.

Peretele răsuna şi patul scârţâia în camera alăturată, auzindu-se de acolo un sunet ce creştea în intensitate.

— Doamne, spuse Jeff.

— Nu fi. Ca o mironosiţă, îl dojeni Fancy, buzele urmărind acelaşi traseu cu al degetelor.

— Ai făcut baie… miroşi atât de bine…

— Fancy, opreşte-te.

Ea se opri şi Jeff rămase confuz. La naiba cu femeia asta uşuratică, nu ştie când să asculte şi când să se revolte.

— De ce? întrebă ea, nevinovată.

— Deoarece… deoarece sunt istovit, de aia.

Râsul lui Fancy răsună ca un clopoţel.

— Istovit? aproape că strigă ea.

— Taci, pentru numele lui Dumnezeu, şopti Jeff. Nu trebuie să afle toţi.

Ea se acoperi cu păturile, trăgându-le cu amândouă mâinile, iar umerii ei se străduiau să nu se cutremure de bucurie.

Jeff se încruntă la ea. Voia să-i ghicească gândurile. În loc de asta, spre surprinderea lui, se trezi spunându-i:

— Fancy, te iubesc.

Ea îl privi fix, iar păturile se dădură la o parte.

— Ce-ai spus?

El se ridică şi o mângâie cu un deget.

— Am spus că te iubesc.

Tremurând de furie ea îşi trase picioarele şi-i împinse pe Jeff afară din pat. El ateriză pe podea, lovindu-se tare.

— De ce ai făcut asta? întrebă el, prea speriat ca să se supere.

Ea îngenunche în mijlocul patului, cu braţele împreunate la piept.

Capotul i se descheie şi Jeff văzu nişte cârlionţi şi rotunjimea unui piept.

— Nu-mi place să fiu minţită, asta e tot, mărturisi ea, şoptit.

Gura lui Jeff rămase căscată.

— Să te mint? strigă el.

— Da, aşa. Ar fi trebuit să ştiu asta de îndată ce am sfârşit totul, în acelaşi pat…

El se ridică în picioare şi încercă să revină în pat, deşi Fancy îi aţinea calea.

— Crezi că vreau să te iubesc? răsună întrebarea lui.

Ea răspunse gesticulând din mână, furioasă:

— Ştiu că asta vrei.

Rapid, Jeff o prinse de mână.

— Te înşeli, doamnă Corbin, trebuie să spun că nu prea mă aşteptam la asta.

Ea trecu peste el ca şi cum era un obstacol.

— Sunt perfect conştientă la ceea ce te

aşteptai tu, strigă ea, deschizând uşa la dormitor.

Jeff se repezi spre ea.

— Unde crezi că te duci? o apostrofă el.

— În hambar.

— Pe naiba dacă te duci.

— Pe naiba dacă nu mă duc, răspunse ea, iar de partea cealaltă a zidului se auzi un râs. Jeff speră că Eustis şi soţia lui spuseseră o glumă bună.

— Întoarce-te aici.

Fancy ieşi, lăsând uşa să se închidă singură în urma ei. Jeff îşi îndreptă aşternutul şi îşi dădu seama că nu putea să o urmeze. Hainele lui erau încă umede fiindcă Isabeila le spălase. Înjură şi se aşeză la loc, dorind să-l fure somnul.

Dar Fancy plecase.

Oare ce căuta acolo? Doamne, dacă va dormi acolo, o va găsi îngheţată a doua zi de dimineaţă.

Poate că trecuseră câteva minute de când plecase, dar lui Jeff i se păruse un veac. Poate că Temple a dat peste locul acesta, poate că o aşteptase pe Fancy între casă şi hambar…

Nedormind prea mult cu o noapte înainte, Jeff se simţi deodată obosit. El căscă şi îşi închise ochii. Se îngrijora din te miri ce… Poate Fancy era la toaletă.

Curând adormi, având un vis plăcut. Păturile se dădură în lături şi un aer rece de afară veni

peste el. Şi el... ei bine, el era mângâiat, foarte tandru.

Deodată, se trezi. Încercă să se ridice, dar o mână îl apăsă în jos.

— Ce naiba... bombăni el, întrerupându-se, deoarece nu avu suflul necesar să mai rostească ceva.

— Balsam, spuse Fancy. Ai zis că eşti istovit, aşa că m-am dus în hambar şi am găsit asta. Cred că Eustis o foloseşte pentru vacă.

— Lisuse, spuse Jeff.

Eustis şi Isabeila se stricau de râs în acel moment.

Isabeila se trezi şi se apucă de treabă; Fancy o putea auzi umblând prin bucătărie, ştergând ulcele şi tigăi. Ea se strecură pe sub braţul drept al lui Jeff şi zâmbi văzându-şi rochia atârnată într-un cuier, în dormitor. Arata curată şi apretată; stelele care fuseseră desprinse, acum erau lipite la loc, frumos.

În ulcior mai rămăsese apă, de cu o noapte înainte, iar Fancy se spălă repede, cu grijă să nu-l trezească pe Jeff. Problemele zilei îl vor obosi din nou, aşa, că avea nevoie de odihnă. Ea zâmbi, maliţios. Da, într-adevăr, el trebuia să se odihnească.

Simţindu-se puternică şi împrospătată, se pieptănă repede. Nu putea să-şi strângă părul cu agrafe, dar asta nu conta... greutatea şi faptul că

era moale la pipăit o făceau să se simtă bine.

Jeff se mişcă şi mormăi ceva, iar inima lui Fancy tresări.

Acum, că noaptea magică trecuse, vor fi din nou duşmani?

Va fi el distant şi nu prea vorbăreţ? Oare va sfârşi ea, în ciuda celor mai bune intenţii, să-l enerveze?

Fancy se aplecă şi sărută în oglindă vârful nasului ei aristocratic. Voia să-i spună atâtea, dar nu prea avea glas să o facă.

Isabeila îi oferi o ceaşcă cu cafea caldă şi proaspătă. Eustis mâncase şi plecase la treabă, dar Fancy mirosi micul dejun în cuptorul încins.

După evenimentele de azi-noapte, nu prea îndrăznea să o privească pe Isabeila drept în ochi. Femeia îi aşeză farfuria cu cârnaţi, omleta şi pâinea prăjită dinainte, firesc.

— Nu e nevoie să te ruşinezi, spuse ea. Eu şi cu Eustis nu o vom face.

Fancy o privi cu efort, având o roşeaţă în obraji, şi Isabeila râse, fericită.

— Nu e nicio ruşine când o femeie şi un bărbat se iubesc, o împăcă ţărăncuţa.

Fancy nu prea îndrăznea să comenteze ceea ce se auzise dincolo de pereţii dormitorului, sau ceea ce Eustis şi Isabeila au auzit, poate.

— Mulţumesc pentru că mi-ai spălat rochia, spuse ea, luându-i furculiţa. Ai fost atât de bună

cu mine.

— E în regulă, spuse Isabeila, bucuroasă. Şi din nou luă bucătăria la dereticat, iar Fancy se uită şi văzu că îi călca cămaşa lui Jeff, apoi pantalonii, pe o scândură, lângă sobă.

— Adevărul e că e o bucurie pentru mine să mai fie cineva prin zonă. Nu ştii, de fapt, că fetele noastre sunt mari şi au plecat de aici.

Apoi urmă o discuţie legată de cele trei fete ale Isabellei. Toate erau căsătorite, la casele lor, şi toate locuiau destul de departe de părinţii lor.

Fancy tocmai sfârşea micul dejun, când un sunet aspru veni din dormitor:

— Frances!

Isabeila zâmbi şi îi dădu lui Fancy cămaşa şi pantalonii.

— Cred că de data asta te strigă, ciripi ea.

Fancy se bosumflă.

— De ce nu mă strigă Fancy, ca toţi ceilalţi? mormăi ea, mai mult pentru ea decât pentru Isabella.

— Asta e simplu, veni răspunsul, imediat. El vrea un nume numai pentru el. Dacă ceilalţi îţi spun Frances, el îţi va spune Fancy.

Fancy zâmbi.

— Ai dreptate! şopti ea, apoi se duse să-i ducă hainele soţului ei.

El era morocănos, stând în pat, cu părul ridicat în creştet.

— De ce ai stat atâta? se răsti el.

Fancy se aplecă şi îl sărută.

— Bună dimineaţa şi ţie, dragă, ciripi ea.

Gura lui Jeff se întinse, făcând o grimasă.

— Dragule, aşa? Noaptea trecută ţi-am spus că te iubesc şi m-ai dat jos din pat. Ce fire ciudată eşti, Frances Corbin.

— Eram… copleşită de emoţii.

El râse şi o ţinu de mâini, privind-o cu blândeţe.

— Sunt sigur, răspunse el, rostind tărăgănat cuvintele. Apoi în ritmul bătăilor inimii, vocea lui deveni gravă. Îţi stă foarte bine părul, aşa.

Fancy se ridică; se simţea sălbatică, fără control.

— Mulţumesc foarte mult, banul meu domn, spuse ea, cu un formalism care era, de fapt, o simplă prefăcătorie. Acum vrei să te îmbraci?

Ochii lui Jeff sclipiră de răutate. Cu mişcări încete şi măsurate, el dădu la o parte aşternutul, se întinse şi apoi se ridică. Acum era gol puşcă şi se înfăţişă cu neruşinare, încât Fancy se miră, în ciuda intimităţilor avute.

Ea îşi muşcă buzele ca să nu spună ceva, crezându-l încă extraordinar.

— T… te duci înapoi în tabără, sau ce altceva ai de gând să faci? întrebă ea, domolită.

Jeff se îmbrăcă uşor, încheindu-se la pantaloni, după câte i se păru ei, destul de mult.

— Vom merge la Spokane, spuse el, şi cuvintele păreau a fi o uneltire. Fancy se dădu câţiva paşi înapoi.

— Cum?

El se îmbrăcă cu cămaşa, o încheie până la piept şi apoi se descheie la pantaloni, aranjându-şi din nou cămaşa. Roşeaţa din obrajii lui Fancy îl făcu să râdă.

— Cu trenul. Vom fi. Acolo diseară.

— Nu te mai uita aşa la mine, zise Fancy, frustrată.

Jeff îşi ridică o sprinceană şi se apropie de ea.

— Cum, adică? o întrebă.

Stătea doar la câţiva metri de ea şi Fancy era conştientă de virilitatea lui, în fiecare fibră a trupului ei.

— C… ca şi cum aş fi un fruct copt sau… sau altceva! sa răsti Fancy. Şi iată că, ta lumina zilei, Isabeila cânta fericită chiar în camera alăturată, iar Fancy fu invadată de o căldură de nesuportat, care o sufoca.

Jeff râse înăbuşit şi-şi aplecă capul pentru a ajunge cu limba la lobul urechii.

— Diseară, spuse el, repetând acel cuvânt plin de sensuri.

Fancy nu aşteptă să întrebe cum vor găsi tren chiar aici, în ţara nimănui, ce vor face cu balonul, ori altceva. Ea ieşi din dormitor, luptându-se cu sine.

Jeff o urmă imediat, desigur, şi îşi servi micul dejun, sporovăi cu Isabeila, o privi pe Fancy, încântat fiind de reacţiile avute.

Ea încerca să nu bage de seamă privirea lui, evitând să o întâlnească, dar adevărul era că putea să o simtă. El o pregătea, făcându-i promisiuni tacite, şi Fancy era cuprinsă de o dorinţă scandaloasă pentru noaptea ce va să vină.

Curând, sosi vremea plecării. Fancy îi mulţumi Isabellei şi îşi luă rămas-bun, în cele din urmă; de partea cealaltă, lacrimi.

Hershel, fiind unicul bagaj, fusese pus în spatele trăsurii lui Eustis, mulţumit să ronţăie la păpădii, în cuşcă. Acum mergeau prin lanul de grâu, spre gară; spre surprinderea lui Fancy, mai aşteptau şi alţii la tren.

Jeff îi mulţumi lui Eustis, o ajută pe Fancy să coboare şi îl luă pe Hershel. Trenul se auzea, scrâşnetul roţilor amestecându-se cu cel al locomotivei.

Locomotiva se opri lângă ei, scoţând fum, iar două femei, îmbrăcate la fel, aşteptând alături de soţii lor, se opriră, privind părul lui Fancy ce flutura în bătaia vântului.

Ea se urcă în tren cu ajutorul lui Jeff şi al conducătorului, apoi trenul se puse în mişcare din nou.

Jeff zâmbea în timp ce lua loc lângă ea; Hershel

fusese expediat la vagonul de bagaje.

— Ce se întâmplă cu tine? o întrebă el. Ai roşit.

— Femeile alea se uitau la mine, răspunse Fancy, împreunându-şi mâinile în poală şi plecând privirea.

— La fel se uitau şi bărbaţii lor, spuse Jeff, ridicând vocea.

Fancy îşi mută privirea spre lanul de grâu, care se legăna dincolo de geam.

— Nu suport să mă privească aşa oamenii, şopti ea.

Acum, când într-adevăr se aflau în drum spre Spokane, se simţea jenată. Viaţa ei ar putea.fi diferita de tot ceea ce trăise până acum şi se gândea cum să facă faţă situaţiei.

Jeff îi prinse bărbia cu blândeţe şi îi întoarse faţa spre el.

— Frances, oamenii te privesc fiindcă eşti frumoasă.

Lacrimi invadară faţa ei.

— Poate vrei să spui că sunt ciudată! se înfurie ea. Deoarece port o rochie urâtă, cu steluţe pe ea, p… pentru că n-am putut să-mi prind părul…

— Ţi-e frică, aşa-i? izbucni Jeff, N-avea rost să-l mintă. Fancy clătină din cap şi oftă, încercând să-şi revină. De ce?

— Fiindcă nu sunt chiar o doamnă, de asta! Oamenii vor spune: „Cu toată azera lui, Jeff Corbin şi-a luat o astfel de nevastă”?

Jeff râse înăbuşit şi o sărută pe frunte.

— Nu. Ei vor spune: „La naiba, de ce oare are atâta noroc”? se opri ca să-i dea părul la o parte, apoi adăugă: Vei avea. Tot ce doreşti, Fancy, voi avea grijă de asta. Bijuterii, haine, totul.

O durere o cuprinse. Credea oare că bogăţia era tot ceea ce dorea şi de care avea nevoie? Dar dragostea lui? Dar copiii lui?

Era o prostie să sufere din pricina acestor îndoieli, când, de fapt, îi spusese cu o noapte în urmă că o iubeşte, dar Fancy nu putea să nu sufere din cauza asta.

— Vreau să am şi eu un copil, îndrăzni ea să spună, doar ca să-l verifice.

Jeff zâmbi.

— Am făcut tot ce am putut, spuse el, prefăcându-se jignit.

Apoi, uşor, fără să-l intereseze ceilalţi călători, o luă de umeri şi o trase aproape.

Fancy încercă să-şi imagineze că va fi bine la Spokane, fără îndoială că locuinţa, lor va fi mare. Vor avea mâncare bună şi probabil şi o cadă mare, în care să se scalde. Vor avea cărţi şi ceva plăcut de făcut, vor avea haine frumoase, vor avea cunoştinţe noi, vor da petreceri.

Dar va avea parte şi de bârfe. Nu va dura mult şi oamenii o vor considera un subiect de discuţie pe Frances Mărie Corbin.

„Jeff Corbin şi-a luat o actriţă,” vor spune ei.

De fapt, ea purtase tot timpul o rochie cu stele pe ea. Acest lucru va fi pe buzele tuturor;

Fancy îşi întoarse faţa, cuibărindu-se în braţele lui Jeff, dorind să se fi născut o doamnă adevărată, încă o mai asaltau vorbele ce le întrezărea în viitorul apropiat:

„Nu va dura, nu e destul de bună pentru el, s-a născut în Newcastle şi mama ei este spălătoreasă; ai observat că nu poartă un inel de logodnă”?

Oricum, ritmul mersului de tren o adormi pe Fancy. Au urmat voci, chipuri care se împotriveau ei.

— Jeffrey Corbin, tu eşti?

Întrebarea păru la început că face parte din visul lui Fancy, cel urât. Când deschise ochii, cu o tresărire, îşi dădu seama că cea care vorbise era aievea.

O femeie frumoasă se afla pe scaunul din fata lui Jeff, o femeie cu ochii verzi, parcă devorându-l.

— Bună, Meredith, spuse Jeff.

Meredith cea voioasă îi întoarse salutul cu un zâmbet fad. Fancy se simţea ca un trandafir ofilit.

— Spune-mi că eşti în drum spre Spokane, dragule! zise ea.

— Ei bine, Meredith, răspunse el, suntem în drum spre Spokane.

Ochii lui Meredith se măriră de uimire; era clar că nu observase, până atunci, că Jeff nu era singur. Desigur, privirea ei căzu pe inelarul mâinii stângi, înainte de a putea fi ascuns.

— Sunt Meredith Whittoker.

Fancy se ridică în picioare.

— Frances Corbin, răspunse ea.

Meredith păru încântată.

— Sunteţi căsătoriţi? îl întrebă pe Jeff, părând jignită.

Jeff scutură din cap. Fancy şi-ar fi dorit un răspuns mai plin de viaţă, dar a trebuit să se mulţumească cu faptul că, cel puţin, el o recunoscu şi printr-un simplu gest.

Uşor palidă, Meredith privi părul lung şi rochia cu stele.

— Nu cred, murmură ea.

— Ba să crezi, spuse Fancy.

Jeff o privi amuzat, dar nu spuse nimic. Acum, Meredith dorea şi mai mult să continue discuţia.

— Am auzit că şi Adam s-a căsătorit spuse ea repede şi cu uimire. Cum o mai cheamă şi pe asta? Ceva ciudat…

— Banner, îi răspunse. Jeff.

Fancy se crispa auzind numele. Doamne, nici nu trebuia să-şi cunoască cumnata, că o şi ura deja, fără să ştie cum este cu adevărat.

— Aşa este, ciripi Meredith. Banner. Mama a cunoscut-o când s-a întâlnit cu Katherine, în Port

Hastings, şi a rămas impresionată de ea.

— E imposibil să nu fii impresionat de Banner, răspunse Jeff, iar Fancy se simţi jignită.

Şi Meredith se simţi confuză. Ea se ridică, părând nervoasă, îşi ceru scuze prin câteva cuvinte politicoase şi promise să vină în vizită la ei, de îndată ce Jeff şi „Frances” se vor aranja undeva.

— Uraaa, spuse Jeff, luându-şi mâna de pe umerii lui Fancy şi aşezându-se apoi ia loc, liniştit.

— Cum arată? întrebă Fancy, cu o voce scăzută.

Jeff închise ochii şi oftă.

— Cine?

— Banner.

Muşchii fetei i se crispară, dar ochii rămaseră închişi.

— Are părul castaniu şi ochii verzi, răspunse el, folosind un timbru ciudat.

— Ca Meredith? îndrăzni Fancy.

— Meredith n-arată ca ea nici pe departe.

— O, se jeli Fancy, întorcându-se să privească afară, pe fereastră. Lanul de grâu rămăsese în spatele lor, cedând locul unui teren stâncos şi dezolant.

După o bucată de vreme, Fancy adormi din nou. Visă că tocmai îi născuse un copil lui Jeff, o fetiţă zdravănă.

„Priviţi”, spuse doctorul, care nu avea chip. Şi Jeff cu Fancy se uitară, văzând o fetiţă purtând o rochie mică, neagră, cu stele pe ea.

Fancy se bucură că se trezi, mai înainte să-şi dea seama că trenul se apropia de Spokane şi că era singură. Cuprinsă de panică, pe jumătate datorită visului ei stupid, ea înghiţi în sec.

O femeie slabă, ca o sperietoare de ciori, ce trecea pe acolo, observă starea ei şi contribui şi ea la asta.

— Dacă te întrebi; unde este omul tău, spuse ea cu plăcere, află că s-a urcat în următorul vagon, cu femeie aceea de societate.

Deşi suferea, Fancy mai bine ar fi murit decât să-i mărturisească ceva femeii în vârstă.

— Mulţumesc, spuse ea, întorcându-se spre fereastră.

Spokane era un oraş normal, deşi nu la fel de mare ca Seattle, şi era aşezat într-o vale. Aici copacii erau veşnic verzi, cu toate că localitatea era înconjurată de preerie, şi, pe când trenul cobora la vale, Fancy văzu un râu ce curgea în centrul oraşului.

Un turn de cărămidă impresionant, cu un ceas mare, se înălţa în gară, iar celelalte clădiri erau aproape toate din lemn.

Scaunul moale din tren cedă sub greutatea lui Jeff. Ea se prefăcu că o interesează priveliştea şi îşi reţinu toate întrebările, deoarece nu voia să

pară interesată de discuţia pe care el o purtase cu Meredith Whittoker, în vagonul alăturat.

El părea că citeşte în mişcarea umerilor şi a capului ei.

— Frances, spuse el, liniştit.

Fancy nu-l băgă în. Seamă. Meredith seamănă cu Banner, se gândi ea. Nu e de mirare că a ars de nerăbdare să petreacă câteva clipe cu femeia aceea.

— Întoarce-te spre mine şi priveşte-mă.

Ea se întoarse, cu ochii înlăcrimaţi. Dacă ar întreba-o ce s-a întâmplat, avea de gând să tipe.

— Eşti obosită, spuse Jeff, înţelegător. După cele întâmplate în ultimele zile, nu mă miră.

— Temple nu ne-a dat de urmă, spuse ea, încercând să abordeze subiectul mai veselă. O încercase aceeaşi pornire de a se lăsa dusă de emoţii, când era vorba de acest bărbat, dar acum era hotărâtă să nu mai facă aceeaşi greşeală din nou.

— Să nu crezi că nu-l vom mai vedea, o preveni Jeff. Dacă am învăţat un lucru în ultimii ani, acela este ca niciodată să nu-l subestimezi pe Temple Royce.

Fancy închise ochii şi, pe nesimţite, îi reveni imaginea navei lui Jeff, distrusă de Temple.

— Jeff, începu ea; eu… în Port Hastings…

Simţi că un semnal de alarmă îl cuprinse pe Jeff, deodată, înainte de a-l privi în ochi.

— Da? spuse el, grav.

— Eu... Temple...

Deodată, trenul şuieră apropiindu-se de staţie, înainte ca Fancy să-şi adune puterile şi să continue, Meredith păşi pe coridor, cu eleganţă.

— Trăsura mea mă aşteaptă, spuse ea, ochii ei verzi mângâind chipul lui Jeff. Îmi daţi voie să vă conduc?

Buzele lui Jeff se mişcară pentru a rosti o înjurătură, dar se ridică şi îi răspunse lui Meredith:

— Mulţumesc. Ar fi bine.

Intenţia lui Fancy de a mărturisi ceea ce ştia despre scufundarea vasului Doamna Mării, se şterse, odată cu valul de umilire recentă. Cum a putut Jeff să fie de acord cu întoarcerea lor acasă, împreună cu femeia aceasta; în trăsura ei? Fancy era destul de stânjenită de înfăţişarea ei, acum mai trebuia să-l ia pe Hershel şi să-i explice de ce avea ea un iepure.

— Un iepure! strigă Meredith, când Jeff aduse cuşca şi puse creatura în faţă. Doamne fereşte, ce faci cu aşa ceva?

Stând lângă gardul unei gări ce aparţinea unui oraş străin, Fancy închise ochii, o secundă, şi se înroşi. Mâine toţi oamenii din Spokane vor auzi de animalul rotofei al doamnei Jeff Corbin.

Jeff puse o mână încurajatoare pe umărul lui Fancy.

— De ce n-ar avea toţi câte un iepure, Meredith? întrebă el.

— Da, oare de ce? spuse Meredith, apăsând pe cuvinte.

Fancy vru să plângă din nou. Era prea obosită şi prea răvăşită ca să ascundă ceea ce făcuse, pentru a fi respectată.

Braţul lui Jeff era un sprijin de nădejde care îi susţinea talia.

— Hershel este un animal iubit, Meredith, spuse el, cu un ton ferm. Dacă nu vrei să-l luăm cu noi în trăsură...

— O, nu... desigur că n-am nimic împotrivă! strigă Meredith. Uite, pune-l acolo. Herbert! O, Herbert!

Fancy, recunoscătoare, urmări privirea lui Meredith şi văzu trăsura neagră care era condusă de un surugiu. Desigur, pe nume Herbert, se gândi ea.

Jeff stătea alături, scoţând-o din letargie printr-un gest firesc, atingându-i unul din nasturi şi şoptindu-i:

— Se va termina şi va trece şi asta. Îţi promit.

Fancy râse, în ciuda celor simţite, apoi se încruntă.

— Ţine-ţi mâinile acasă, şopti ea.

El o ciupi din nou pe când o conducea la trăsura elegantă, în urma lui Meredith. Hershel deja fusese pus într-un compartiment, în spate.

— Am atâta bagaj, Herbert! se jeli, gudurându-se, domnişoara Whittoker. Să vii te rog, să-l iei mai târziu, da?

— Da, cuconiţă, veni răspunsul.

Jeff urcă şi se aşeză lângă Fancy, părând nevinovat, dar şi răutăcios. Îşi duse mâinile la piept, împreunându-şi-le, şi oftă.

— Ăsta e avantajul să călătoreşti comod, remarcă el, neadresându-se nimănui, în mod deosebit. Îţi iei repede iepurele şi gata de drum. Te scuteşte şi de grija servitorilor.

Meredith păru derutată, de parcă nu ştia dacă era luată peste picior sau nu. Fancy zâmbi, ştiind că, de fapt, aşa era.

Pe când se îndepărtau de gara zgomotoasă şi aglomerată, Fancy îşi reproşă că fusese obraznică. Nu avea niciun motiv să nu o placă pe Meredith, iar dacă se complăcea în această stare nu era bine.

Meredith îşi reveni repede.

— I-am spus lui Herbert să oprească la Casa Corbin, îl informă ea pe Jeff, dar poate vă răzgândiţi şi veniţi să cinăm împreună. Mama este curioasă să o cunoască pe doamna Corbin.

— Nu, refuză Jeff, cu o politeţe fermă. Nu în seara aceasta.

O amintire vagă, caldă, îi reveni în minte lui Fancy. Ea privea pe fereastră oraşul Spokane, care forfotea de lume, în amurg, iar în loc de

trăsuri, de firme de magazine, de stâlpi de telegraf şi clădiri, ea îl văzu doar pe Jeff care îşi punea pantalonii, în dimineaţa aceea, în cămăruţa Isabellei.

„La noapte”, spusese el, vrând să sufle scandalos în urechi.

Fancy se cutremură, cuprinsă de un fel de teamă plăcută. Nu mai conta câte va mai trebui să vadă Meredith, nu mai avea nicio importanţă câtă teamă îi inspira Casa Corbin, ea se linişti cu adevărat, ştiind că, în curând, Jeff o va iubi, cu trupul lui, dacă nu cu inima.

Ca şi cum simţise despre ce e vorba, Jeff îi prinse genunchii. Anticipă totul cu bucurie şi el părea să participe la această stare. Trăsura era aproape să ia foc pe dinăuntru. Noroc că Meredith nu observase nimic; sporovăia într-una, iar Fancy asculta cuvintele ei:

— Cunosc o croitoreasă bună pentru tine, Fancy. Nici n-o să mai ai nevoie de probă şi vei fi în bine, cât ai clipi.

Bine! Cuvântul o lovi tare pe Fancy, dar n-avu timp să spună ceva, deoarece Jeff prinsese înţelesul din zbor.

— Soţia mea este deja bine, spuse el, accentuând cu grijă primele două cuvinte.

Trăsura se clătina, în timp ce urca dealul abrupt. Fancy se gândi că Hershel putea să ajungă în compartimentul de bagaje.

Meredith o drese repede:

— Nu voiam să sune aşa, spuse ea, dulce. Minciuna era clară, dar Fancy nu văzu rostul unei intervenţii. Privirea lui Jeff spunea că el ştia asta.

— Ei bine, tu m-ai rugat să o ajut! se jeli Meredith.

Fancy deveni rigidă, privirea ei sfredelindu-l pe Jeff. El n-o privi, iar muşchii feţei i se încordară.

— Tu ai rugat-o. De ce? dori ea să afle.

Acum, Jeff o privi în ochi, distrat.

— Meredith cunoaşte bine oraşul Spokane, răspunse el, iar tu, nu. De aceea am socotit că ar fi bine dacă ea te-ar prezenta.

— Dacă m-ar ajuta, vrej să spui! izbucni Fancy.

Nu poţi să mergi cu mine dacă am rochii cu steluţe, nu-i aşa?

— Asta, spuse Jeff „întrece orice aşteptare. Amintindu-şi de prezenţa lui Meredith şi de cât de bucuroasă ar fi aceasta să asiste la discuţie, Fancy renunţă.

— Ne vom înţelege mai târziu, spuse ea, cu demnitate în glas.

— Nu-i aşa cum crezi, răspunse Jeff.

Meredith era să izbucnească în râs, dar încercă să pară că n-auzise nimic din cele discutate. De fapt, ea chiar vorbi ca şi cum incidentul nici nu s-ar fi întâmplat.

— Albastrul îţi vine bine, Frances…

— Nu-mi place să-mi spui Frances, replică Fancy. Era ca un fel de sfidare, dar felul cum o spusese o încântă.

Simţi privirea lui Jeff aţintind-o; i se zbârli pielea pe ea. Un minut mai târziu, trăsura se clătină, oprindu-se, iar Herbert sări ca să deschidă uşa.

— Îţi mulţumesc că ţii seama de principiile tale, îi spuse Fancy soţului, şoptit, când se întâlniră, în timp ce Jeff îl lua pe Hershel.

— La revedere, Frances! ciripi Meredith din trăsură. Ne vedem mâine!

Fierbând de mânie, Fancy scoase limba la vehiculul ce se îndepărta.

— Mi-ai mulţumit că ţin seama de principii. Ce-ai vrut să spui? mârâi Jeff, furios, în timp ce o lua de braţ îndreptându-se spre casa cu două etaje şi ferestre mari, având în faţă o pajişte verde şi tufe mari.

Fancy ştia că se află pe un teren minat, dar faptul că Jeff o crezuse incapabilă de a-şi cumpăra haine singură, fără ajutorul lui Meredith, o jignise atât de tare, încât pur şi simplu ea nu se temea.

— Ce principii, hmm? zise ea. Sunt convinsă că n-ai niciunul!

— Unele nu le prea folosesc! spuse Jeff, răspicat, aşezându-l pe Hershel pe veranda din faţa casei şi întorcându-se să sune, apăsând tare

pe buton. În special pe acela de a-ți trage o mamă de bătaie!

Uşa din faţă se deschise, înainte ca Fancy să poată spune ceva, şi ieşi o femeie între două vârste, privindu-i surprinsă.

— Jeff? Doamne, tu eşti?

— Aşa cred, Miriam, răspunse Jeff, dar acum nu prea Sunt sigur de asta.

Miriam râse încântată şi se dădu la o parte.

— Walter! strigă ea, în timp ce Jeff îşi împinse mireasa peste prag. Uite cine-i aici! Micul Jeffrey!

Fancy nu se abţinu şi râse.

— Micuţul Jeffrey! murmură ea, măsurându-l cu ură pe uriaşul de lângă ea.

Cu o viteză extraordinară, Jeff o înşfăcă de talie, ridicând-o. Din nou era lipită de şoldurile lui. Fancy înlemni şi înghiţi în sec, nefericită, în timp ce el se îndrepta spre trepte, cu paşi mari.

— Jeffrey Allen Corbin! interveni Miriam, dă drumul tinerei, imediat!

Spre surprinderea lui Fancy, Jeff se conformă.

Capitolul 12

Fancy nu putea să-şi ţină echilibrul prea bine şi privea neliniştită când la Minam, când la Jeff. Nemaispunând nimic altceva ce ar fi putut să-i creeze probleme din nou, îşi muşcă buzele şi

tăcu.

— Acum spune-mi, zise Miriam pe un ton poruncitor, cu mâinile în şolduri, ce se întâmplă aici?

Jeff era furios, dar răspunse politicos:

— Miriam, aceasta e soţia mea, Frances.

— Fancy, îndrăzni soţia lui, deşi şoptit.

— Soţie! exclamă Miriam, bătând din palme. Şi când colo noi te credeam însurat doar cu moartea! Walter? Unde eşti, Walter? Jeffrey s-a însurat!

Jeff privi în sus, iar Fancy gânguri. Walter, un bărbat cu părul alb şi cu ochii albaştri, îşi făcu apariţia la intrare.

— Ce-ai spus? Ei bine, dar e Keith!

— Nu, îl corectă Miriam, răbdătoare. Acesta e Jeffrey. Şi aceasta este frumoasa lui mireasă! Nu e o încântare pentru ochii noştri trişti, Walter?

— Mireasă! izbucni Walter cu bucurie. Vezi, Miriam? Ţi-am spus eu că băieţii lui Corbin sunt toţi ca tatăl lor, neputând sta singuri multă vreme!

Fancy se mai înveseli şi nu rezistă ispitei de a-i arunca o privire lui Jeff. El spumega de furie.

— Ne este foame, izbucni el, luând-o pe Fancy de braţ şi împingând-o spre scară. Te rog să ne pregăteşti ceva, repede.

— Desigur, Jeffrey, spuse Miriam, neintimidată.

Doamne, auzi, să se însoare!

— Auzi vorbă, mormăi Fancy, zâmbind.

Jeff o strânse şi mai tare.

— E amuzant, aşa-i? şopti el, completând-o. Apoi o conduse pe Fancy sus, oprindu-se în cea mai mare cameră pe care o văzuse în viaţa ei.

Patul era imens şi erau trei ferestre mari cât peretele, acoperite cu perdele de catifea. Erau şi birouri şi fotolii şi două scaune în formă de evantai, îndreptate spre un cămin mic, ornat cu fildeş.

Dar dintre toate, cel mai bun lucru era o cadă, aflată în spatele unui ecran cu ramă aurie. Nu era una din acelea ce le puteai plimba la bucătărie sau în hambar, ci o chestie de marmură, destul de mare pentru o persoană, dacă nu pentru încă câteva.

Fancy roşi şi se întoarse cu spatele, dar se ciocni de un Jeff amuzat.

— Ai grijă, spuse el, apoi o luă spre cadă, îngenunche pe marginea ei, aplecându-se să pună priza în funcţiune. După asta, dădu drumul la două robinete să curgă şi, deodată, apa ţâşni.

Fancy era vrăjită. Temple avea o astfel de cadă, în Port Hastings, dar ea nu o folosise niciodată, nici nu văzuse cum funcţionează. Familia Evanstone – cea pentru care lucrase după ce plecase de acasă doar aspira la asemenea bogăţie. Chiar şi casa lui Keith, din Wenatchee, nu suferea comparaţie.

Jeff începu să se descheie la nasturi.

— Vrei să mi te alături, Frances? întrebă el.

Tentaţia era prea mare. Apă caldă şi tot ce voia.

Oare acelea erau săruri de baie, acele granule roz din borcanul de pe marginea căzii?

— Desigur că voi veni şi eu, Jeffrey.

Jeff păli.

— Să nu începi să-mi spui aşa.

— De ce nu? Tu insişti să mă strigi Frances.

— Asta e altceva!

Fancy se întoarse ca să poată să-i descheie nasturii de la rochie.

— Altceva? De ce?

Jeff o împinse pe Fancy, în loc de vreun răspuns, apoi îi spuse:

— Mai bine te-ai grăbi, dragă, dacă nu vrei ca Miriam cea devotată să dea buzna aici şi să ne găsească împreună.

— Aşa face? Vine până aici?

— Bineînţeles, răpuse el, dezbrăcându-se de pantaloni şi cămaşă, mai înainte ca Fancy să înceapă măcar s-o facă. El urcă în cadă şi se cufundă, cu un suspin, până la bărbie.

Fancy se cocoţă să i se alăture. Privirea lui o făcu să se simtă stânjenită, aşa că se întoarse cu spatele, îngenunchind în apa caldă, pentru a pune nişte săruri de baie.

— Immm! exclamă ea, inhalând mirosul lor.

— Şi eu zic la fel, rosti el, tărăgănat.

Fancy îi aruncă o privire peste umărul gol şi-şi dădu seama că „la noapte” sosise, în sfârşit… cu tam-tam.

— Nici să nu îndrăzneşti să te gândeşti la ceea ce crezi acum! şopti ea.

— De ce nu? replică Jeff, răguşit, nemulţumit.

— Deoarece… deoarece Miriam poate pica oricând. Chiar tu ai spus.

— Dar ea nu poate vedea prin paravanul acela.

— Dar să ne audă, poate! zise Fancy, aşezându-se şi întinzându-şi picioarele. Chiar şi aşa, tot nu ajungea la celălalt capăt al căzii.

Jeff râse şi o trase sa i se odihnească pe piept. S-ar fi tras înapoi, dar braţele lui nu-i permiteau nicio mişcare în înlănţuirea lor.

— Aşa cum i-am auzit noi pe Eustis şi Isabeila, azi-noapte? rosti el.

Palmele lui se aflau acum pe pieptul ei, rotindu-se. Frământând. Implorând. Fancy gemu.

— Ar fi trebuit să-mi prind părul, strigă ea, disperată. Acum se va uda…

Degetele lui Jeff pipăiau sfârcurile, provocând-o, înflăcărând-o.

— Se va usca, şopti el.

Tocmai atunci cineva bătu la uşa dormitorului şi Fancy încercă să se ridice, dar se aşează la loc. Jeff continua să-i mângâie un sfârc, iar cealaltă mână se strecură sub apă.

— Intră, Miriam! strigă el, firesc, ca şi cum jucau şah şi nicidecum nu se aflau goi, în baie.

Jeff continuă s-o mângâie pe Fancy, uşor, cu îndemânare, cuprins de o pasiune puternică. Neputincioasă, ea îşi lăsă capul pe pieptul lui şi se supuse, depărtând picioarele. Şoldurile începură să i se ridice şi să coboare; nu putea să le oprească.

Miriam muncea în altă parte a camerei. Se auzea clinchetul vaselor şi al tacâmurilor de argint.

Noaptea era rece şi Fancy auzi un lemn ce lua foc în vatră şi apoi pocni. Mişcarea mâinii lui Jeff continua mai iute şi Fancy se arcui, muşcându-şi buzele ca să nu strige când simţi plăcerea.

— Când terminaţi, scoate căruţul pe hol, zise Miriam.

Jeff râse înăbuşit, aşteptându-şi soţia, care tremura de plăcere, când o uşă se auzi închizându-se, în depărtare.

— Am terminat, doamnă Corbin? întrebă el răutăcios, la ureche.

Fancy nu putea răspunde şi el ştia asta bine. Ca să dea glas răzvrătirii, ea îi strânse piciorul gol cu degetele de la picioare. El râse şi ieşi afară din apă, grăbit, ca o fiară sălbatică, trăgând-o după el, nesigură încă pe picioare.

— Cina e gata, îi aminti după ce o bătu pe fund încă o dată, dându-i un prosop mare.

Roşie toată, îi aruncă înapoi prosopul şi se năpusti, goală, să-l stropească cu apă, în jurul paravanului. Când el o urmă, cu prosopul în jurul taliei, Fancy tremura în fata căminului. Jeff ridică dintr-o sprinceană şi îi zâmbi ironic.

— Mănâncă, spuse el.

Deoarece nu mai mâncase nimic de la micul dejun oferit de Isabeila, Fancy nu-şi permise să-l refuze. Ea se aşează pe unul din scaunele acelea mari, luă o farfurie de pe masa rotativă şi începu s-o umple.

— Să ştii că te lăţeşti, observă Jeff pe când ea mânca.

Întrucât ea nu răspunse, el se duse la pat, luă o pernă şi o aruncă spre ea.

Fancy balansă farfuria, luând perna și punând-o sub ea.

— Vei crede acum că bogaţii îşi pun perne şi pe scaun, mormăi ea,

Jeff râse şi se aşează să-şi mănânce cina.

— Tu eşti stăpâna acestei case, Fancy. Dacă vrei perne, cumpără.

Ea nu-l băgă în seamă, concentrându-se să-şi mai pună unt în piure.

— De ce eşti aşa de supărată? întrebă Jeff, după un timp.

Săturându-se, Fancy îşi privi soţul.

— Miriam a fost aici, chiar în această cameră! Şi tu ai… tu ai continuat…

— Ea nu ne-a văzut, răspunse el, răbdător. Şi nici nu ne-a auzit măcar!

— Asta e o minune dumnezeiască, strigă Fancy.

— Dar ţi-a plăcut. Asta te înfurie. Îţi poţi aminti, ştiu că ţi-a plăcut.

— Nu este adevărat!

Jeff îşi aşează farfuria alături.

— Vrei să dovedesc că nu e aşa?

— Nu, strigă Fancy.

— Deci, recunoşti? Ai putea, căci trupul tău deja a mărturisit, Fancy.

Fancy se răţoi la el; era în apărare şi nu se putea opri:

— N-ai pic de ruşine. Jur că eşti la fel de necioplit ca Eustis şi Isabeila!

Jeff râse.

— Cel puţin ei sunt cinstiţi, spuse el. Sexul este ceva firesc şi ei. Nu se ruşinează. Şi de ce ar face-o?

Fancy nu putu să se gândească la vreun răspuns şi îşi luă răgaz, gustând din friptură. Poate că ar fi continuat că mănânce toată noaptea, ca să se apere, dacă Jeff nu i-ar fi luat farfuria de sub nas şi nu ar fi dus masa pe hol.

După ce termină treaba asta se întoarse s-o înfrunte. Lumina focului dansa pe pieptul lui lat şi în ochi.

Fancy înghiţi în sec, fiind emoţionată şi înspăimântată în acelaşi timp, realizând că era

goală.

Urmă o linişte lungă, când niciunul nu se mişcă. Apoi, uşor, sigur, Jeff traversă camera. Stând în fata focului, îndepărtă prosopul din jurul taliei şi îl lăsă să cadă.

Fancy îl privi încremenită. Se întrebă dacă exista ceva care o împiedica să nu-i reziste acestui bărbat.

Când el îi întinse mâna, ea o luă, tremurând.

— M-am tot gândit la asta de când ne-am hotărât să venim la Spokane, spuse el, cu buzele foarte aproape de ale ei, reluându-şi activitatea magică.

— La ce? şopti Fancy, deşi ştia răspunsul prea bine. Un drăcuşor îi spunea că are nevoie de răspuns.

— La faptul că vreau să fac dragoste cu tine, Fancy. Chiar aici, în fata acestui şemineu.

Cu mâinile pe umerii ei, o apăsă până când îngenunchează pe prosopul umed, privindu-se. El o mângâie pe gât, degetele lui alunecând pe lângă ureche, dându-i părul la o parte.

— Va trece mult timp până te voi lăsa să dormi, Fancy, continuă el, răguşit. Şi chiar şi atunci te voi scula şi te voi avea.

Fancy tremura, încântată de cuvintele lui, ştiind şi nepăsându-i că el va face ceea ce spunea. Ea îşi dădu capul pe spate şi suspină când mâinile lui se apropiară de pieptul ei,

mângâindu-l, nebăgând în seamă sfârcurile ce râvneau la atingerea lui. El o determină să-l roage.

Ea îşi strecură degetele în părul lui ud, în timp ce el îi luă în mână unul din sâni şi începu să-l atingă uşor, cu dinţii. Chiar şi atunci, o luă peste picior,. Şoptindu-i frânturi de cuvinte, murmurate între locuri tu limba şi supturi care erau prea scurte.

— Eu vroiam… asta… chiar astăzi, în tren, spuse el. Data viitoare… doamnă Corbin… vom avea un compartiment… al nostru: Şi tu vei avea grijă de mine.

Fancy gemu, lăsându-se purtată pe aripile fanteziei, pe când el se întoarse să-i încânte şi celălalt sân.

— Să… am grijă de tine?

El o gustă, mirosind-o, apoi se opri să-i răspundă:

— Ţi-am mai spus. Când vreau un sân, tu îl şi arăţi.

Cuvintele lui erau scandaloase şi arogante, dar lui Fancy nu-i păsa, nu acum. Era destul de cinstită să arate că, dacă Jeff i-ar fi poruncit să-l guste, indiferent de împrejurări, ea ar fi avut grijă de el. Neîmpotrivindu-se.

El o aşează pe prosop, întinzându-i mâinile peste cap şi reţinându-i-le acolo. Privindu-i sânii cu ochii lui albaştri, el răsuflă greoi.

— Şi te asigur că îi voi dori adesea.

Fancy gemu când el începu din nou, mai lacom, dar cu pauze. Ea se zvârcoli şi mugurele feminităţi ei se întări şi i se umezi de dorinţă, înfuriindu-se că este neglijat.

— Ce... ce e cu mine? rosti ea, înăbuşit, neruşinată de dorinţa ei. O... oare chiar voi fi îngrijită e... cum se cuvine?

Jeff râse înăbuşit, înţelegând, sărutând-o pe abdomenul neted.

— Până când vei cere îndurare, o asigură el.

Câteva minute mai târziu, ea făcea chiar aşa.

În timp ce Fancy sta în faţa focului din vatră, trupul ei încălzindu-se la căldura lui, şi la amintirea felului în care o iubise Jeff, el dispăru din faţa ei. Mai târziu, ea auzi clinchetul paharelor de cristal şi îl simţi aşezându-i-se alături, oferindu-i un pahar de vin de Burgundia.

— Ai cumva... pic de conştiinţă? întrebă ea, reuşind să stea dreaptă doar pentru că el o ajuta.

Jeff ridică paharul cu respect.

— Absolut deloc.

Dincolo de uşă, Miriam se auzi fredonând o melodie.

— Crezi că ne-a auzit? şopti Fancy..

Jeff zâmbi.

— Ce vrei să spui cu „ne-a”? Tu făceai tot tărăboiul ăla, dragostea mea.

— Cât de politicos eşti subliniind diferenţa!

şopti Fancy, cu gura pe marginea paharului.

— Ne-am mai aflat pe acest teren odată, când am discutat felul meu de a fi un adevărat domn, vreau să spun. Nu pot spune decât că sunt un destrăbălat libidinos.

— Cel puţin eşti cinstit, răspunse Fancy, cu o răsucire neruşinată a capului.

Apoi gustă vinul şi-i plăcu. O căldură o învălui plăcut, urmând drumul sărbătoririi pasiunii.

Ea puse paharul jos şi îl luă şi pe al lui Jeff. Râzând, el se aşeză în genunchi şi vru să-l ia înapoi. Când era gata să-l ia, aplecat înainte, Fancy se grăbi şi profită de poziţia scandaloasă.

Jeff fu prins în capcană; el gemu în semn de protest, iar Fancy se bucură de abandonul lui. N-avea încotro, decât să-şi adune puterile şi să. Se bucure de plăcerile adunate în el.

Fancy îl ţinea strâns, cu mâinile în şolduri, cu inima bătând tare când el gemu, înfiorat. Ea începu să-l testeze, muşcându-l, sărutându-l uşor, gustându-i lungimea extraordinară a bărbăţiei.

— Femeie, o avertiză el, vocea lui căzând asupra lui Fancy ca un tunet aflat într-un cer furtunos.

Totuşi, Fancy îl chinuia şi când rosti acelaşi cuvânt din nou, tonul era mai domol, acela de rugăminte.

Deodată, îl simţi răbufnind. Muşchii de la

şolduri se încordară şi un strigăt ce dovedea capitularea totală, îi scăpă. Când el se prăbuşi la podea, răsuflând greoi, Fancy zâmbi şi îi mângâie abdomenul tare.

— Ai fost tratat cum se cuvine? îl tachină ea.

El imită un râs, deşi ochii îi erau încă închişi şi respiraţia greoaie.

— O, da, spuse el. Chiar prea bine.

. Meredith Whittoker o studia pe soţia lui Jeff Corbin cu un dispreţ destul de bine ascuns.

Stând acolo, îmbrăcată în rochia aia cu stele, cu părul răsfirat, aproape argintiu în lumina soarelui de dimineaţă, arăta ca o creatură din poveşti..

Cearcănele de sub ochi, dar şi satisfacţia din ei îi provocau durere lui Meredith.

— Ce vrei să spui cu faptul că nu mergi la cumpărători, astăzi? o întrebă ea, amabilă, luând o sorbitură din ceai.

Frances se gudură în scaunul ei, înfruntând-o pe Meredith. În altă cameră, Miriam Carrington deretica ca o albină, prefăcându-se că nu aude nimic.

— Prefer să mă odihnesc.

Meredith zâmbi. Cu un efort, spuse:

— A fost o noapte mai lungă, Frances?

— Numele meu este Fancy, răspunse drăcuşorul, cu un zâmbet pe buze. Şi da, noaptea a fost lungă.

Târfă, se gândi Meredith, nemiloasă. Dar apoi îşi aminti că şi ea petrecuse câteva nopţi în patul lui Jeff Corbin. O roşeaţă delicată o învălui, făcând-o să se frământe din cap până în picioare.

— Foarte bine, Fancy, spuse ea, accentuând numele ăsta ridicol. Dacă vrei ca soţul tău să se ruşineze cu tine…

Fancy se întinse, mulţumită apoi o privire jignitoare se înfăţişă în ochii ei albaştri.

Înainte de a putea vorbi, Miriam năvăli în apropiere, cu cârpa de şters praful în mână. Deşi servitoarea nu se uită la Meredith, aceasta simţi că era avertizată în cel mai ameninţător fel posibil.

— O, Doamne, se pare că astăzi sunt lipsită de tact, spuse ea, neliniştită, atingând mâna lui Fancy, ca o consolare, şi ignorând-o pe Miriam cât putu de tare. Ara vrut să spun doar… ei bine… că „evident, ai trăit altfel de viaţă, diferită de cea a lui Jeff. Unele… lucruri se pot ivi…

— Ca de exemplu? îi ceru Fancy o explicaţie.

Meredith trase adânc aer în piept.

— De exemplu, să nu porţi rochia aceea, spuse ea, în grabă.

— Dar mie îmi place rochia aceasta.

— Ei bine, dar nu ţi se prea potriveşte, strigă Meredith, ajunsă la capătul răbdării.

Ea se întrebă dacă Jeff îi era fidel acestei fiinţe, apoi renunţă la acest gând. Desigur că nu îi era.

Era prea viril. Prea sofisticat. Tot ce avea de făcut era să aştepte momentul.

Meredith aşează ceaşca alături şi se ridică, demnă, aranjându-şi poalele rochiei.

— Fie cum zici, doamnă Corbin. Sunt sigură că soţul dumitale are ceva de spus la felul dumitale recalcitrant de a-i trata pe cei din jur.

Fancy privi pur şi simplu spre fereastră, cu ochii gânditori, şi nu mai spuse nimic.

Odată ce uşa din faţă se trânti în urma lui Meredith, ea îşi lăsă lacrimile să-i curgă şiroaie.

Miriam îi mai puse ceai şi îi Oferi ceaşca cu delicateţe.

— Nu trebuie să o bagi în seamă prea mult pe domnişoara Whittoker. E doar geloasă pe tine, atâta tot.

Fancy îşi putu imagina prea bine de ce.

— A... a stat Jeff mai mult în Spokane? îndrăzni ea să o întrebe, după ce mai sorbi din ceai.

— Destul, spuse Miriam, fără tragere de inimă.

Cuvântul întări suspiciunea lui Fancy.

— Şi domnişoara Whittoker a fost iubita lui, spuse ea.

Cumva, Meredith era mai periculoasă decât Jewel Stroble.

Miriam nu spuse nimic, nu direct. Ca să se amestece, ar fi fost prea de tot dar Fancy ştia deja că doamna Carrington îşi cunoştea prea bine locul.

— Nimic de durată, îi răpuse ea, cu ochii în altă parte.

Fancy suspină şi îşi şterse lacrimile. Dacă avea de gând să plângă de câte ori întâlnea o femeie care fusese iubita omului pe care ea îl iubea, s-ar consuma degeaba.

— N-are importanţă, minţi ea.

Felul în care se comporta Miriam spunea că avea importanţă, dar cuvintele ei fură discrete:

— Sora mea coase, doamnă Corbin, şi încă destul de frumos. E adevărat că ai nevoie de mai multe haine şi m-am gândit că… poate…

Fancy zâmbi.

— Vrei să o aduci aici? Eu… eu nu prea am chef să mă afişez în public, în halul ăsta.

— Vei fi uimită ce bine arăţi, răspunse Miriam, dar înţeleg perfect. Îl voi trimite pe Walter după Evelyn, chiar acum.

Douăzeci de minute mai târziu, Evelyn, care părea să fie sora geamănă a lui Miriam, atât de bine îi semăna, sosi încărcată cu copii după revista Cartea Doamnei Godey şi o mulţime de mostre de material.

Acestea erau împrăştiate pe masa din sufragerie, pentru Fancy, când Jeff se întoarse, îmbrăcat cu un frumos costum, având în mână un număr de pachete, înfăşurate în hârtie maro. Inima lui Fancy tresări la vederea lui; el a spus că nu e gentleman, dar, sigur, arăta ca atare. Era

ea destul de doamnă ca să-l păstreze?

El o sărută scurt, neacordându-le nicio atenţie lui Miriam şi lui Evelyn.

— Dă comandă pentru una din fiecare, spuse el.

Fancy tremura, deoarece chiar simpla apropiere a acestui bărbat avea un efect ciudat asupra ei. Ca o persoană supusă, ea tremura în faţa lui Jeff, care, cu pricepere, o transforma într-o uşuratică, fără pic de ruşine, numai cu o privire, o atingere sau o mângâiere.

— Cred că doamna Corbin e puţin copleşită, remarcă Miriam, cu respect.

Salvarea din cuvintele ei îi rezervă un loc în inima lui Fancy.

— Nu ştiu ce să cumpăr, sau cât să cumpăr…

— Vedeţi dacă soţia mea are tot ce îşi doreşte, spuse Jeff celor două femei.

Apoi o sărută pe Fancy din nou şi dispăru, luând şi pachetele cu el.

Fancy petrecu o după-amiază confuză, obositoare, luându-i-se măsura pentru toate cămăşile şi bonetele. A ales tipare moderne din Cartea Doamnei Godey. Erau mătăsuri şi fineturi, catifea, bumbac şi altele.

Când Evelyn îşi adună toate notiţele, Fancy era deja terminată. Refuzând-o pe Miriam, ea urcă să stea puţin întinsă. Poate era posibil să recupereze din odihna pierdută cu o noapte în

urmă.

Intrând în dormitor, dădu peste cel care nu-i oferea răgaz. Jeff stătea pe unul din scaune, cu spatele la Fancy, uitându-se pe fereastră, spre vest. El îşi scosese haina şi stătea cu piciorul atârnat de geam.

Fancy se întrebă ce putea să vadă acolo şi din nou simţi o durere în inimă. Poate că tânjea după Banner, sau după mare. Nu ar fi ceva anormal pentru un căpitan de vas să viseze din nou la o plimbare pe mare.

Simţindu-se părăsită era gata să plece din cameră, când deodată el se întoarse şi îi zâmbi. Era un zâmbet trist şi rece.

— Rămâi aici, spuse el. Te rog.

Fancy trase adânc aer în piept şi zâmbi în felul ei. Îndreptându-se spre pat, ea se aşează şi se prefăcu că e ocupată cu pantofii care îi luau ceva timp să-i dezlege şi să-i dea jos. Pentru că ştia că e slabă din fire şi cedează, dacă n-are ceva de făcut, povestea într-una despre lucrurile minunate pe care le alesese din revista de modă.

Jeff o privea, ascultând în linişte. Ştia că nu-l poate păcăli, dar continuă.

În cele din urmă, el îi întinse mâna şi spuse cu o voce joasă:

— Fancy, vino aici.

Fancy ştia ce urma.

— Sunt prea obosită! protestă ea.

El râse.

— Şi eu sunt. Dar vreau doar să te strâng în braţe.

Ea se îndreptă spre el şi Jeff o trase pe genunchi, punându-i capul pe umăr. Cămaşă albă era moale sub obrazul ei şi mirosea frumos, a proaspăt şi soare.

Surprinzător, Jeff o ţinu pur şi simplu adăpostind-o în braţele lui, mângâind-o şi luându-i câte o lacrimă cu degetul. Fancy se întrebă cum îndura atâtea ca să-l iubească, şi plânse de durere, ştiind că aşa va fi mereu.

Îmbrăţişarea lui fu mai puternică, dar nu zdrobitoare, şi el îşi propti bărbia pe creştetul capului ei. Fancy continua să plângă, părea imposibil să se oprească, iar Jeff o ridică în cele din urmă şi o duse spre pat. Uşor, el o ajută să dezbrace rochia şi apoi o acoperi cu plapuma. Ea îl privi şi tuşi.

— Ţi-am mototolit hainele cele noi, spuse ea.

Jeff ridică din umeri şi se aplecă s-o sărute pe frunte.

— Odihneşte-te, spuse el, răguşit.

— Vrei să mă ţii în braţe? întrebă ea cu o voce scăzută. Te rog!

Încet, el îşi dădu cravata jos, vesta şi cămaşa. Când rămase gol, se strecură lângă Fancy, în pat, şi o luă în braţe. Trupul lui era puternic, cald şi liniştit, iar ea se simţea în siguranţă. Îşi

imagină că el nu o va părăsi vreodată. Adormi, cu capul sprijinit pe umărul lui.

Camera era întunecată când se trezi, iar focul dansa în vatră. Se întinse simţindu-se odihnită şi liniştită şi, dintr-o dată, realiză că e singură. Sări în picioare, cu inima zbătându-i-se în piept.

— Jeff?

El râse şi ea auzi sunetul apei.

— Oare poate cineva să facă baie în linişte pe aici? o necăji el.

Fancy se simţi uşurată că el era acolo şi plânse de bucurie. Îşi şterse lacrimile repede, răsuflă adânc şi sări jos din pat, dând la o parte paravanul, cu mâinile în şolduri, şi privindu-l hotărâtă.

— Bineînţeles că nu! răspunse ea.

El zâmbi lasciv şi se aşează din nou în cadă, cu mâinile la spate, într-o poziţie de răbdare totală.

Fancy se apropie, scăpând de cămaşă şi chiloţi pe drum. Această grijă, blândeţe fără pasiune erau un element nou în relaţia lor.

Aterizând în apă, ea lovi cu piciorul spre Jeff şi râse.

S-au jucat în noaptea aceea ca nişte copii şi nu au mai făcut dragoste. Sau au făcut? După o bătaie cu apă şi o cină în faţa focului, după mult râs şi discuţii liniştite, Fancy adormi în braţele lui Jeff, simţindu-se fericită.

Capitolul 13

Fancy rămase cu privirea aţintită la ceasul din perete, aşteptând.

În ultima săptămână, scotea nişte sunete ciudate, întotdeauna înainte sau după ce ea intra în cameră, sau după ce trecea în hol. Enigma aceasta întrecea orice aşteptare; era hotărâtă să-i afle secretul.

Ea îşi ţinu respiraţia în timp ce acele ceasornicului se mişcau şi, după un moment, auzi sunetul ciudat provenind din orologiu. Parcă era o căruţă, iar minutarele din interior arătau ca nişte ace…

Fancy stătea la câţiva paşi de ceas. Deodată, o uşă mică, din partea de sus, se deschise şi o pasăre ieşi afară ciripind către ea: „Cucu, cucu, cucul”

Speriată, Fancy sări înapoi.

— Furtună cu tunete! spuse ea, amuzată.

Un râs masculin răsună în spatele ei, iar ea roşi. Jeff era acolo, cu o cană de cafea într-o mână şi un sul de hârtie sub braţ. Ochii lui albaştri luceau de uimire.

— Să nu îndrăzneşti să râzi de mine! şopti ea, aranjându-şi rochia, agitată.

— Nu, promise el, dar tremurul umerilor săi laţi îl trăda.

— N-am mai văzut un astfel de ceas! zise

Fancy, jenată.

— Asta e evident; replică Jeff, mai sobru, dar ţi-ai cam ieşit din fire.

Fancy se înroşi din nou.

— Ce este? vru ea să ştie, arătând spre hârtia de sub braţ.

Era un fel de taină în ochii lui Jeff.

— E doar un proiect, răspunse el întorcându-se şi aşezându-se la birou, fără a mai spune altceva.

Fancy nu mai avea ce face. Ea ura secretele, iar în această familie erau prea multe, cum ar fi cei ce ţinea de cele întâmplate între Jeff şi fratele lui, Adam. Ea se aşează lângă scaunul soţului ei.

— N-ai nimic de făcut? întrebă el, iritat. Jeff nu intenţiona să desfacă „proiectul” în prezenţa ei şi de aceea Fancy era supărată.

— Aş putea să iau titicarul în oraş, îi sugeră ea, ştiind prea bine că Jeff nu-i va permite.

În anumite privinţe, viaţa ei era îngrădită, nu avea voie să iasă singură.

— Greşeşti, zise Jeff, şi un muşchi i se încordă pe chip. Am mai discutat asta. Faptul că n-ai mai auzit de prietenul nostru, Temple, nu presupune că n-ar fi prin preajmă.

Fancy îşi muşcă buzele. Din nou instinctele o îndemnau să-i spună lui Jeff ceea ce ştia. Atunci Temple ar putea fi dat în urmărire, pentru că a pus o bombă la bordul navei Doamna Marii şi, cu siguranţă, ar ajunge la închisoarea teritorială.

Cum ar putea el să fie un pericol, dacă ar fi închis?

Dar ea se temea să spună. Dacă supărarea lui Jeff s-ar îndrepta, către ea – şi s-ar putea foarte bine să, fie aşa –, îl va pierde.

— Du-te şi hrăneşte-l pe Hershel, sau fă orice altceva, spuse el, iar Fancy se simţi rănită, încât uită din nou de dilema ei.

Îşi împreună braţele la piept, îşi ridică bărbia şi privi în gol, sfidătoare. Va sta acolo toată după-amiaza, dacă va trebui.

Dar deodată Jeff se aşează pe scaun şi ea, într-o clipă, se aşează ta el în poală, privindu-l cu amuzament.

— Ce…

El o descheie la rochia ei nou-nouţă, înnebunit de pasiune.

Fancy deveni rigidă, se înfurie, dar fu cuprinsă de o stare confuză.

— Încetează, rosti ea, agitată, fără rost.

Unul din butonii de, aur îi trecu pe la nas când Jeff strecură o mână sub cămaşa de satin şi îi prinse sânii ce tresăltau de emoţie.

Fancy strigă:

— Nesuferitule!

El râse gutural şi mângâie unul din sfârcurile capturate, pentru a-l supune.

— Totuşi suntem în bibliotecă! îi reaminti Fancy, respirând greu.

— Şi e şi amiază, o îngână Jeff, dându-i la o parte cămaşa astfel încât sânul ales rămase gol.

El o întoarse, apăsând-o de la spate încât se arcui toată spre el. Răutăcios, fi mângâie cu limba sfârcul.

Fancy fu cuprinsă de un tremur, amestecat cu furia obişnuită în faţa neputinţei proprii. Acest bărbat nu avea nicio limită, niciodată?

— Jeff Corbin…

El râse şi o prinse mai tare, sugând mai lacom. Fancy se aprinse la faţă şi, pentru că protestul nu era de ajuns, lovi cu piciorul. Era un gest de neputinţă.

Când Jeff se satură de unul din sâni, se îndreptă spre celălalt. Se părea că nu-i pasă, şi îl muşcă uşor, negândindu-se, aparent, că uşa se putea deschide brusc şi fata lui Miriam, ca şi a lui Walter, să pătrundă în birou.

Disperarea o îmbărbătă pe Fancy. Ea sări din braţele lui, la câţiva paşi de el, răsuflând cu greu şi privind din nou chipul acela aristocratic. 1

— Încuie uşa, îi porunci el, iar în momentul acela privirea îi era plină de dorinţă şi de bucurie.

Minunându-se de această poruncă, Fancy se supuse. Stătea în picioare, cu spatele la uşă, şi nu-şi dăduse seama că rochia ei era deschisă la nasturi, iar sânii, umezi în urma capitulării, erau goi.

Al naibii de chipeş în pantalonii lui gri, cu vesta de mătase, potrivită la culoare, şi cu cămaşa moale, Jeff nu făcu niciun gest să se ridice din scaun.

— Vino aici, spuse el.

Fancy ezită. Tot trupul o îndemna să-i cedeze, dar mai era şi mândria, la urma urmelor. Şi nu numai atât, exista şi o demnitate.

— Frances, zise el, bătând din picior.

Ea îşi închise ochii şi rochia şi, înfierbântată de privirea lui, ezită, să-l asculte. Refuzul ei nu fu de lungă durată datorită inevitabilului ce avea să urmeze.

Când Jeff îi rosti numele! insistent, şoptit, ea se pierduse deja. Se îndreptă spre el, ca o somnambulă, resemnată, bucurându-se. În loc să o tragă şi să o aşeze din nou în poala lui, o aşează între scaunul lui şi birou. Mâinile lui se ridicară să-i mângâie sânii, să-i guste uşor sfârcurile, în timp ce o febră îi cuprinse adâncurile feminităţii, ajungând în toate părţile trupului. Acum, el începu să-i ridice poalele rochiei, adunându-i-le la spate. Ea se prinse de marginile biroului, în timp ce degetele lui se îndreptau, curajoase, spre chiloţii ei.

— Ce fa… faci? şopti ea, înăbuşit, simţind aceeaşi stare de nefericire, dar parcă era dulce.

— Cred că ştii, răspunse el, în timp ce chiloţii ei coborâră uşor, peste şolduri şi coapse,

ajungând jos. Carnea i se înfrigură în goliciunea ei, dar în acelaşi timp trupul i se încălzi, fără să înţeleagă cum.

— Oooo, gemu Fancy, pe când el se ocupa de fese, mângâindu-i-le. Jeff…

Ea era întinsă pe birou acum, oferindu-i-se toată, având adunate fustele, precum o pernă, sub fese.

— Eşti foarte dulce, spuse el, răsuflând în părul ei auriu.

Ea simţi că vibrează la apropierea lui. Cum el o poseda, Fancy striga cu putere, fără să-i pese să ar putea fi auzită sau văzută. El era lacom, folosind o, mână ca să-i mângâie pieptul, să-i guste sfârcul. Continuă să-i facă plăcere în timp ce atingea şi celălalt sân, procedând la fel.

Fancy se zvârcoli şi se răsuci, şoptindu-i numele, răsfirându-i părul, cu frenezie. Când sosi şi explozia, ea scoase un strigăt de satisfacţie şi rămase tremurând, în timp ce el o readucea din nou cu picioarele pe pământ. Cu cuvinte liniştitoare şi mângâieri tandre.

— Destrăbălatule! spuse ea, încheindu-şi rochia, cu mâini tremurânde.

Jeff râse şi sărută locul pe care îl cucerise în totalitate.

— Data viitoare, o să fie şi mai şi, spuse el.

Ea se îndepărtă de birou şi se aplecă să-şi ia chiloţii.

— N-ai pic de ruşine?

El ridică din umeri.

— Niciun strop.

Fancy roşi şi îşi îndreptă fustele. Când ea se grăbea spre uşa închisă, el desfăcu hârtia care îi stârnise atâta curiozitate. În ciuda unei întrebări presante de a afla despre ce e vorba, ea nu îndrăzni să mai stea.

Miriam tocmai se întorcea de la uşa de la intrare, când Fancy intră în hol, arzând de satisfacţie şi de ruşine. Femeia mai în vârstă zâmbi într-un fel care o făcu să roşească şi mai mult.

— Am un mesaj pentru tine, spuse Miriam, ochii ei albaştri strălucind pe când îi înmâna un plic.

Tremurând, Fancy reuşi să ajungă şi să ia scrisoarea. Pe fata plicului, era scris: Doamnei şi Domnului Jeff Corbin. Fancy nu s-ar mai fi dus înapoi, în birou, în acel moment, pentru nimic în lume. De aceea, deschise plicul şi despături hârtia din interior. Era o telegramă venită din Port Hastings.

„N-am putut fi decât fericiţi când am aflat vestea căsătoriei voastre. Veţi putea fi în Wenatchee ia nunta lui Keith? Vă rog să-mi trimiteţi răspuns, negreşit.

Cu dragoste, Mama”.

Fancy clipi repede, apoi împături cu grijă

telegrama.

Miriam se întoarse la bucătărie şi rămase pe gânduri.

Fancy, emoţionată şi cu toate cele avute pe cap, în urma tărăboiului, uitase de Keith şi de Amelie, care urmau să se căsătorească. Ar fi drăguţ să asiste la ceremonie.

Pe de altă parte, în ciuda faptului că soacra sa o asigurase că N-am putut fi decât fericiţi, Fancy nu prea voia să dea ochii cu această femeie. Cum ar putea o astfel de femeie să-şi privească nora, care îşi determina iepurele să-şi scoată capul afară din pălărie? Desigur că bătrâna doamnă Corbin sperase la cu totul altceva pentru fiul ei.

Fancy privi uşile închise ale biroului. Plină de pasiune, doar cu câteva minute mai înainte, acum îi era frig şi se simţea pierdută. Numai dacă ar putea fi sigură că o va accepta, totuşi, aşa cum fusese posibil şi în cazul lui Banner. Da, dar Banner era o femeie cu o educaţie aleasă.

Trăgând adânc aer în piept, Fancy ridică din umeri şi se întoarse în birou, făcând un lucru care i se păruse imposibil, cu numai câteva minute în urmă.

— Jeff?

El îşi ridică privirea din hârtiile răspândite pe birou, încruntându-se.

— Deja? o necăji el, după o clipă. Frances, nu te saturi deloc!

Fancy roşi, din cauza remarcii lui, şi îi întinse telegrama.

— Tocmai a sosit asta! spuse ea.

Sprâncenele lui Jeff se înălţară ca un semnal de alarmă şi Fancy simţi o durere în stomac când el îi luă scrisoarea din mână. Întors cu spatele, el împături misteriosul proiect, punându-l într-un cilindru, cu un fluierat.

Fancy fu cuprinsă din nou de o curiozitate îmbinată cu un fel de ciudă. Ea se îndreptă spre birou când Jeff o opri, cu un soi de uimire în glas:

— Doamne, am uitat complet de nuntă. Vrei să mergem?

Fancy îşi frecă mâinile, iar zâmbetul ei era, cam tremurat. Gândul că ar putea întâlni toată familia lui Jeff, la masă, o sufocă cu un fel de groază, dar n-ar putea să-i ceară soţului ei să nu participe la un astfel de eveniment, doar datorită fricii care o încerca..

— Tu nu vrei? rosti ea.

Ochii lui Jeff priveau aiurea, plin de gânduri plăcute, iar Fancy se simţi îndepărtată.

— Da, spuse el, după un timp. Trebuie să răspundem şi să-i înştiinţăm că vom fi acolo.

Fancy simţi un nod în gât şi lacrimile parcă îi ardeau obrajii. Şi totuşi, cu un efort în plus, zâmbi.

— Da, spuse ea, apăsat.

Jeff se întoarse şi îl strigă pe Walter, pe un ton

vesel, plecând din încăpere bucuros. Fancy îşi muşcă buza, trase adânc aer în piept, apoi îşi aminti de hârtia mare, împăturită, ce zăcea pe birou. O luă şi o întinse pe masă, simţind că abia îşi mai ţine răsuflarea.

Pe hârtie era desenat, cu grijă, un vapor. Fancy împături hârtia la loc şi simţi că lacrimi îi invadează obrajii, pe când se îndepărta. Acum nimic nu mai conta, nici măcar întâlnirea cu familia lui Jeff, nici pericolul ce o păştea dacă Temple Royce i-ar găsi, şi nici remuşcarea ce o trăia în urma lipsei de curaj ce o îndemna să nu-i mărturisească soiului său să informeze autorităţile despre cel care fusese implicat în explozia de pe vas.

Deci, Jeff se ducea din nou pe mare. El chiar îşi proiectase un vas în acest scop, şi nici nu se obosise să-i mărturisească Sofiei acest lucru! Lucru de mirare, se gândi ea, lipsită de speranţă. Poate el se aştepta la o scenă din partea ei, cu lacrimi, cu părăsiri.

Fancy îşi ridică capul. Da, va fi surprins, pentru că ea intenţiona să primească această veste cu demnitate, deşi perspectiva era devastatoare.

Când Jeff se întoarse, după mesajul dat lui Walter, o găsi pe Fancy îngenuncheată lângă geam, privind afară la liliacul alb din grădină. Ea auzi scârțâitul scaunului pe când Jeff se aşează şi reuşi, în ultimul moment, să se replieze, ca să nu

cadă.

— Mi-era dor de ai mei, mărturisi el, după o lungă pauză. Spokane este un loc drăguţ, dar e prea departe de mare. Fancy, ce-ar fi dacă ne-am construi o casă în Port Hastings?

Chiar, ce-ar fi? Port Hastings e port; el ar putea veni şi pleca uşor de acolo, oriunde, lăsând-o pe Fancy cu copiii, care vor fi supravegheaţi de familia lui.

Fancy ridică din umeri, uitându-se, în continuare, pe fereastră.

— În regulă, consimţi ea fără vlagă.

Jeff nu băgă de seamă lipsa ei de entuziasm şi continuă:

— Desigur că localitatea Port Hastings este şi reşedinţa lui Temple Royce…

Doar pentru o clipă, Fancy îndrăzni să spere că va renunţa la idee din acest motiv. Dar, desigur, Jeff nu era genul să ia hotărâri datorită fricii şi ea nu rămase prea surprinsă că el nu se gândise la asta.

— Dar, la naiba cu Temple, mormăi el.

Fancy nu putea să plângă.

— Ce… ce fel de casă ne vom construi? rosti ea, cu un efort.

— Cum ţi-e pe plac, răspunse Jeff, şi acum era evident faptul că mintea lui era frământată de alte gânduri, poate chiar de proiectul noului vas.

— Eu vreau una cu verandă, spuse ea,

privindu-l pe soţul ei, de data aceasta cu ochii îndureraţi.

Cum se aşteptase, el era preocupat de planurile personale. Ea nu. Avea nevoie să-i vadă chipul pentru a citi preocuparea ce o avea.

— Bine, rosti el, iar Fancy ştia că, din acel moment, nu o mai auzea.

Se strecură din birou, rănită până în adâncul inimii.

Afară, pe strada pavată cu cărămidă, opri o trăsură.

Fără să fie în stare să dea ochii cu Meredith Whittaker sau cu oricare altă figură importantă, care se anunţase toată săptămâna, Fancy îşi apucă rochia cu mâinile şi se strecură pe scări, afară. Ea nu putea să găsească un adăpost bun în dormitorul principal, căci Jeff ar putea da peste ea acolo; voia să-şi găsească un locşor liniştit, unde să-şi lângă rănile.

Disperată, deschise o uşă la întâmplare şi se grăbi să între. Camera era întunecată şi răcoroasă şi îi oferea ceea ce avea nevoie acum: intimitate ca să se adune din nou.

Se trânti pe un pat îngrijit, mai mic decât cel pe care îi împărţea cu Jeff, şi plânse până nu mai putu. Mai târziu, se potoli, ochii fiindu-i umflaţi iar citul îi hârtia.

Putea acum să rişte şi să găsească dormitorul, revenindu-şi oarecum. Acolo, îşi spălă faţa

răvăşită cu apă rece, până îşi reveni. Pe când îşi ştergea faţa cu un prosop uşor, uşa se deschise.

— Fancy?

Interesul din vocea lui Jeff aproape că o tulbură; îi luă ceva timp până să poată să-l privească, cu un zâmbet pe buze. Zâmbetul întrebător luase locul cuvintelor, căci nu prea se încumeta să vorbească.

— Te simţi bine? întrebă Jeff, rotindu-şi capul ca să o privească.

— M. „mă cam doare capul, minţi Fancy. Zâmbetul de pe buze era acum o ironie. Avem oaspeţi?

Jeff zâmbi, deşi parcă ar fi vrut să afle mai multe.

— Da. De ce nu vii să dai bineţe?

— Dacă… dacă este Meredith, eu…

Jeff tuşi.

— Nu este Meredith, o asigură el, întinzându-i mâna.

Deoarece mai făcuse gestul de a accepta invitaţia acestui om fără să se gândească mai întâi, Fancy îi acceptă mâna. Acum nu mai avea cale de întors, căci el o scoase din dormitor, luând-o pe scări.

Phineas Pryor stătea în birou, arătând palid, dar nu departe de culoarea lui naturală. El se ridică de pe scaun, privind biroul lui Jeff, şi se înclină pe jumătate, cu ochii strălucind.

— Doamnă Corbin, spuse el, salutând-o.

Fancy strigă, încântată, şi se aruncă în braţele prietenului ei.

— Eşti mai bine! exclamă ea.

El o îmbrăţişă şi apoi ridică din umeri.

— Sora mea este un înger foarte milos, spuse el. Aceste zile m-au înzdrăvenit

Fancy îşi aminti de plecarea ei, în fugă, cu balonul, şi se simţi vinovată.

— N-am vrut să te părăsim aşa…

Phineas râse şi, după ce Fancy îşi trase scaunul lângă al lui, se aşeză şi el.

— Se pare că n-aţi avut încotro. Când am aflat ce s-a întâmplat, mi-am imaginat că Phineas ar trebui să aibă grijă de sine, m-am ridicat şi am adus aici trăsura. El se opri, arătând o mulţime de lucruri care erau lângă scaunul lui, apoi adăugă: Ţi-am adus şi lucrurile tale înapoi: firma ta, prăjinile, toate cele.

Fancy îi mulţumi; se temuse că n-ar fi putut să le recupereze, îndeosebi cadourile oferite de Jeff.

Jeff se cocoţă pe marginea biroului, cu braţele la piept.

— A trebuit să părăsesc balonul, cu un prieten de-al meu, spuse el.

Phineas tuşi.

— N-aţi mai avut gaz, aşa e? Mi-am închipuit că aşa se va întâmpla. Mă temeam să nu vă prindă Royce, cu oamenii săi.

Jeff scrâşni din dinţi.

— Mă voi ocupa personal de Temple, spuse el, mai mult pentru sine decât pentru Phineas sau Fancy.

Fancy simţi o nouă teamă, care nu se lega de dorinţa lui de a reveni pe mare.

— Nu vrei să spui că, de fapt, tu îl cauţi, nu-i aşa? El nu ne-a deranjat, de ce să nu lăsăm câinii să doarmă?

— Puii de viperă, vrei să spui, replică Jeff, şi din nou avu aceeaşi privire în gol.

Fancy era aproape înnebunită, deşi se controla cu grijă. „Mii de draci”! blestemă ea în gând. Era o agonie să-l vezi pe Jeff plecând pe mare, lipsind săptămâni întregi sau chiar luni, dar ideea că ar putea să înfrunte un duşman puternic ca Temple era mai cutremurătoare., Doamne, Temple l-ar ucide, şi chiar cu sânge rece!

— Jeff, nu poţi s-o faci!

Acelaşi bărbat, care o iubise cu atâta pasiune cu puţin înainte, acum era aspru şi distant.

— Destul, spuse el, făcând-o să tacă doar cu o privire.

Phineas se tot foia pe scaun şi apoi schimbă conversaţia într-altă direcţie, spunând vesel:

— Te întorci la balon, Jeff?

Jeff răspunse afirmativ şi Fancy auzi puţin din conversaţia ce urmă. Prea multe imagini i se perindau prin minte.

La invitaţia lui Jeff, Phineas rămase la cină, iar Fancy nu se putu concentra decât cu greu. Ea prinse câteva cuvinte când Jeff îi spuse lui Phineas că vor călători la Wenatchee, ca să meargă la o nuntă, la sfârşitul săptămânii, şi apoi se pierdu în propriile reflecţii.

După ce Phineas îşi luă rămas-bun, presimţind că se va întoarce cu tuburi de hidrogen, de la sora lui, Jeff se întoarse, zâmbind.

— Phineas pleacă, aşa cum a spus, sus pe capră, observă el.

Fancy nu era atentă.

— C… ce?

— N-ai văzut trăsura? El a închiriat-o doar să vină în vizită.

— O! exclamă Fancy. Cum putea să se gândească a trăsura închiriată de Phineas când avea atâtea pe cap?

În ziua următoare, strălucitoare şi proaspătă, trăsura închiriată apăru din nou. De data aceasta, pasagerul nu mai era Phineas, ci o tânără slăbănoagă, cu părul castaniu şi ochii ciocolatii şi mari. Numele ei, o informă pe Fancy, era Bethany Pryor şi era sora lui Phineas.

Fancy fu luată prin surprindere; ea se aşteptase la cu totul alt gen de femeie, o bătrână simandicoasă, de exemplu. Dar Bethany nu era deloc aşa.

— Am adus hidrogenul, spuse ea, stând în

verandă şi arătând trăsura cu o mână. Phineas nu se simte prea bine astăzi.

Fancy făcu un efort să nu se mai uite lung la femeie şi să înţeleagă ce spunea.

— Este grav bolnav? întrebă ea.

Bethany spuse că nu era. Apoi, pe când Fancy o conducea în cameră, ea izbucni în râs.

— Eşti uimita doamnă Corbin, nu-i aşa?

Fancy înghiţi în sec.

— Ei bine..

— Phineas este destul de bătrân ca să-mi fie tată, glumi Bethany, dar să ştii că nu-mi este frate.

— Te cred, spuse Fancy, repede.

Bethany râse din nou.

— Bine, spuse ea cu un suspin, aşezându-se pe canapeaua din cameră. Sper că vei veni să ne vezi; şi să ştii că Phineas nu e în pragul morţii, doamnă Corbin.

Fancy se aşează pe scaun, alături de ea, îndrăgind-o pe această femeie şi dorind să o mai reţină. După nunta din Wenatchee, ea şi Jeff vor merge în Port Hastings, ca să-şi vadă casa. Poate, nu vor mai reveni în Spokane niciodată

— Te rog să-mi spui Fancy, spuse ea, oprindu-şi gândurile înainte de a se îndrepta, din nou, spre cele două probleme care o măcinau cel mai tare: confruntarea lui Jeff cu Temple Royce şi construirea vasului care îl va duce departe de

aceste meleaguri.

— Şi tu să-mi spui Beth, răspunse vizitatoarea, umblând cu mănuşile. Mă tem că nu. Pot sta foarte mult, de îndată ce surugiul termină cu descărcatul, va trebui să-mi văd de drum.

Fancy îşi dorea şi ea nişte comisioane. Jeff lipsise de acasă, de la micul dejun, iar ea se plictisise. Vai, dar sora lui Miriam, Evelyn, urma să sosească dintr-un moment într-altul, ca să-i probeze noile haine.

Cu ocazia plecării la Wenatchee, toate pregătirile luaseră avânt – cusutul, probele şi toate cele necesare.

— I-am spus lui Phineas că mă ocup eu de toate, continuă, pe un ton vesel, Bethany. Mă pricep la fel de bine ca şi el, în plus el are nevoie de odihnă. Nu prea am ce învăţa. Aş putea să conduc trăsura singură şi să vând mărfurile la fel de bine şi aş putea să zbor şi cu balonul.

Fancy râse.

— Sunt sigură că ai putea, spuse ea.

— Să fii sigură de asta, precizã Bethany. Apoi se ridică înainte ca Miriam să se poată apropia cu tava de prăjituri şi cu ceaiul. Ei bine, eu îmi văd de drum acum. Sper că ne vom mai întâlni.

Fancy se simţi prost la gândul că va rămâne singură.

— N-ai putea să serveşti măcar o ceaşcă cu ceai?

— O, nu, zise Bethany şi dispăru.

Hidrogenul era stocat în nişte tuburi elegante, aflate pe alee.

— Ei bine! spuse Miriam supărată, privind în zare. Aceasta este cea mai bună oranjadă pe care am pregătit-o.

Fancy râse uşor, dar trist. Va fi greu să o părăsească pe Miriam, aşa cum a fost şi cu Isabella şi cu bucătăreasa lui Keith, Alva Thompkins.

— Nu fi supărată, Miriam, spuse ea. Nu cred că Bethany stă mai mult în alt loc.

— Îmi aminteşte de un şoricel aflat într-o mănuşă, se lamentă Miriam, îndreptându-se spre bucătărie.

Singură, Fancy fu cuprinsă de tristeţe şi i se păru că va rămâne mereu singură. Merse în cameră să bea, tot singură, o ceaşcă de ceai. După ce termină ceaiul, luă două prăjituri să-şi înăbuşe amarul.

— Câteva în plus, o mustră Evelyn, şi va trebui să refac croiala acestor rochii noi!

Surprinsă, Fancy tresări şi puse la loc cea de-a treia prăjitură. Evelyn adusese cu ea două ajutoare şi curând stăpâna casei stătea liniştită, în timp ce ele îi puneau fustele, le aranjau la pieptar şi le însăilau.

Când totul luă sfârşit – cam pe la mijlocul amiezii

Fancy era atât de răvăşită, încât îmbrăcă vechea rochie cu steluţe şi plecă în căutarea lui Hershel.

Îl găsi în cuşca acoperită, din fundul curţii, mai gras ca oricând şi mulţumit. Era clar că Walter, soţul lui Miriam, pierduse mult timp pentru a-l îngriji.

Având nevoie de ceva cunoscut, aşa cum simţise plăcerea să îmbrace rochia înstelată, Fancy deschise cu grijă uşa cuştii şi îl căută pe Hershel.

— Suntem cam răsfăţaţi, noi doi, spuse ea. Dacă va trebui să ne descurcăm singuri din nou şi să stăm pe propriile picioare – scuză-mă, ştiu că tu ai patru vom da de necazuri. Nasul cel roz al lui Hershel adulmecă şi păru total nepăsător. Şi, în plus, continuă Fancy, eşti destul de gras acum, ca să mai poţi sta pe vârful vreunei pălării.

Tocmai atunci, o altă trăsură se opri pe strada pavată cu cărămidă şi Fancy se întoarse să vadă cine o caută de data aceasta. Dorea din tot sufletul să nu fie Meredith Whittoker.

Hershel profită de neatenţia ei şi o zbughi afară din cuşcă, îndreptându-se spre grădina de legume a lui Miriam. Fancy, după ce îşi reveni, o luă la fugă după el. Îl prinse pe Hershel, care se zbătea în mâna ei şi, după ce îi murdări rochia, acesta ateriză pe pământ.

Privind îngrozită, îl văzu pe Jeff stând dinaintea ei, cu un bărbat tare chipeş.

— Frances, spuse el, cu ochii dansând de bucurie, aş vrea să-l cunoşti pe fratele meu, Adam. Adam, aceasta este soţia mea.

Înroşindu-se, Fancy sări în picioare şi dădu mâna cu el, o mână plină de noroi.

Doctorul Adam Corbin acceptă mâna, fără pic de ezitare.

Capitolul 14

Jeff stătea lângă vitrină, turnând coniac pentru amândoi. Era clar pentru Adam că bariera dintre el şi fratele lui rămăsese aceeaşi şi totuşi şi el se schimbase destul, de atunci. Nişte variaţii ce puteau să se datoreze acelei mici nimfe, cu rochia presărată cu steluţe.

Umerii laţi ai lui Jeff stăteau înţepeniţi sub cămaşă şi, după o pauză, el se întoarse cu băutura în mână.

— Ce cauţi aici, Adam? întrebă el, liniştit.

Adam se strădui să nu se dea de gol. Ridică din umeri şi se aşeză pe scaun, cu faţa spre Jeff, punându-şi picior peste picior, pentru a se odihni.

— Lucrurile sunt atât de încordate între noi, încât am nevoie de o scuză.

Jeff îi întinse un pahar şi-şi luă şi el un scaun,

în spatele biroului, cu paharul alături.

— Credeam că nimic pe lumea asta nu te va putea îndepărta de Banner şi de spital, spuse el.

Adam oftă. El muncise din greu în ultima vreme, iar excursia cu trenul fusese una destul de lungă.

— Vom vorbi, Jeff, iar de data asta cu mai mult calm. Vom vorbi despre tata şi de ce nu ţi-am spus că mai era în viaţă, când…

— Până să fie prea târziu, îl întrerupse Jeff, ochii lui întunecându-se de durere. Fratele mai tânăr ignoră întreruperea.

— Mai întâi vreau să-ţi spun că nevasta ta este frumoasă.

Un zâmbet cuprinse colţul gurii lui Jeff.

— Mizeria şi toate celelalte? rosti el, tărăgănat.

— Mizeria, stelele şi celelalte, zise Adam, zâmbind. Am avut întotdeauna încredere în bunul tău simţ, frate, dar nevastă-ta întrece toate aşteptările.

— Le întrece, nu-i aşa? medită Jeff, pe un ton tandru, care trăda mai mult decât atât. Ce-i ciudat, e că Fancy se simte inferioară multora. Cred că perspectiva întâlnirii cu mama şi cu restul familiei, pentru ea e terifiantă.

— Vom încerca să nu fim prea copleşiţi, promise Adam, cu un zâmbet scurt. Deşi nu pot vorbi în locul lui O’Brien.

Jeff îşi clătină capul.

— Te referi la nevasta lui O'Brien, nu-i aşa? Dumnezeule, eşti romantic. Adam ripostă:

— Ea răspunde pentru asta, zise el.

Se văzu o uşurare pe chipul lui Jeff; el se aşează din nou în scaun şi privi gânditor.

— Cum e Banner, Adam?

— Bine făcută şi frumoasă de ţi se taie respiraţia, ca întotdeauna. Adam făcu o pauză; în ciuda sentimentelor îndoielnice pentru propria lui soţie, el nu putea fi sigur de cum va primi ştirea. Ea aşteaptă în continuare, zise el, în sfârşit.

Spre alinarea lui Adam, Jeff zâmbi.

Felicitări. Crezi că vei avea încă un set de gemeni?

Adam îşi dădu ochii peste cap, deşi gândul la Danny şi Bridget, copiii lui, îl umplu de mândrie.

— Doamne fereşte, zise el.

Jeff râse, iar Adam simţi vechiul ataşament faţă de fratele lui, măcar acum, în al doisprezecelea ceas. Se rugă să-l recâştige pentru totdeauna.

Mai mult decât putea să îndure cineva, Fancy avu răbdare şi-l băgă pe Hershel înapoi în cuşcă, apoi privi serioasă spre uşă. Să aibă încredere în nefericitul iepure care a băgat-o în bucluc, tocmai când i-ar fi plăcut să lase şi ea o impresie bună?

Probabil ar fi fost o prostie să spere – nu făcuse nimic care să fi putut să Impresioneze pe o

persoană distinsă ca doctorul Adam Corbin. Fără doar şi poate că se, va duce acasă, la Port Hastings, şi va spune familiei că Jeff s-a căsătorit cu o ţărăncuţă murdară.

Deoarece ştia că Miriam lucra în bucătărie, Fancy riscă să iasă prin faţă. Vocile masculine coborâte îi spuneau că Jeff şi Adam erau închişi în birou.

Acum nu voia să deranjeze. Hotărâtă să nu plângă, urcă scările şi intră în dormitorul principal. Ceea ce văzu în oglinda de acolo, o răscoli: părul era lăsat pe umeri, obrajii îi erau murdari, iar o frunză îi atârna pe pieptar.

Cu un fel de autoironie, Fancy se ridică şi spuse:

— Doamnelor şi domnilor din înalta societate, îmi permiteţi să v-o prezint pe doamna Corbin?

Scoase un râs urmat de un suspin şi se întoarse, înainte de a se strâmba.

Calmă, se pregăti de, baie. Combinaţia de apă caldă cu săruri frumos mirositoare o calmă şi, după ce stătu o vreme, se spălă şi se simţi mai bine. Începu să revadă, cu ochii minţii, scena urmăririi iepuraşului în grădină şi se amuză, zâmbind.

După ce ieşi din cadă dădu drumul la apă şi se şterse repede. Apoi, îmbrăcată numai în chiloţi de mătase şi într-o cămaşă potrivită la culoare, alese, cu mare grijă, o rochie curată. Poate că

dacă ar arăta mai bine şi s-ar comporta cum se cuvine, ar putea să-şi recâştige încrederea în sine.

O oră mai târziu, când Fancy coborî, părea că aşa era. Adam şi Jeff ieşiseră din birou şi amândoi se uitară admirativ la părul ei coafat cu grijă şi la rochia mirosind a levănţică.

— Bună ziua, din nou, o salută Adam, cu un zâmbet frăţesc care îi alungă multe presimţiri. Apoi, înainte ca Jeff să se poată mişca, el îi oferi braţul şi-i spuse: Cred că cina este servită. Se poate?

Fancy nici nu-l privi pe Jeff, îi întoarse zâmbetul lui Adam şi îi luă braţul.

— Mulţumesc, spuse ea.

Miriam puse masa şi, după ce toţi se aşezară, ea începu să servească. Era, cu siguranţă, încântată că Adam era acolo şi păşea bucuroasă, cu o licărire în privire.

Jeff o privi râzând amar, apoi comentă:

— Cred că Miriam te place mai mult decât pe mine, Adam.

— Oare numai ea? zise Adam, ridicând paharul cu vin.

Urmă un moment de tăcere, timp în care Fancy se convinse că toată lumea se gândea la Banner O’Brien, care îl plăcuse mai mult pe Adam decât pe Jeff.

— Înţeleg că mama voastră face parte din

Mişcarea Femeilor pentru Drept de vot, spuse Fancy repede, sperând să schimbe subiectul.

Văzu o sclipire în. Ochii de un albastru-închis, ochi ce nu aveau nici pe departe nuanţa celor ai lui Jeff şi se simţi mulţumită pentru diversiune.

— Activă nu ar fi cuvântul potrivit pentru ea, spuse Adam. Poate mama te va recruta pentru a lupta pentru o astfel de cauză.

— La naiba, mirii Jeff cu surprindere. Nicio soţie, de a mea nu va merge să ţină discursuri şi să împartă manifeste…

Adam râse..

— Inocenţa ta este covârşitoare, frate, spuse el.

Fancy se răţoi la el:

— Dacă aş vrea să ţin discursuri şi să împart manifeste, Jeff Corbin, aş face-o.

Adam aruncă fratelui său o altă privire ironică şi ridică din nou paharul cu vin.

— Nu încerca să te împotriveşti, Jeff, spuse el. Nimeni nu are mai multă furie decât o femeie ce se orientează spre politică.

Jeff aruncă spre Fancy o privire scurtă şi îşi îndreptă atenţia către fratele său. Din acel moment conversaţia se axă pe apropierea nunţii, în Wenatchee, pe escapadele surorii lor la colegiu şi dacă Grover Cleveland aparţinea sau nu de Casa Alba.

Temple Royce stătea în cadă şi un chiot îi ieşi din gură pe când citea ziarul din mână. Doamne,

era obosit şi fiecare muşchi din corp îl durea. Dacă nu avea niciun păduche, se putea considera norocos.

Dincolo de ferestrele hotelului, deschise pentru a intra briza de iunie, putea auzi claxoanele de la maşini, nechezatul cailor şi vocile de pe stradă, prostituatele şi beţivii. Scoţându-şi din cap oraşul Spokane, se aşează să citească.

Legislaţia teritorială hărţuia guvernul federal, pe de o parte, cu privire la state, iar doamna Katherine Corbin, pe de altă parte, cu ideile ei. Wall Street era cuprinsă de o altfel de panică şi în urmă cu trei zile un om înnebunise şi-şi omorâse toată familia. Temple era gata să închidă ziarul şi să-l arunce, când numele de Corbin îi sări în ochi din nou. Era obişnuit să vadă numele lui Katherine, dar acum era altceva.

Se anunţa scurt, în pagina mondenă, că reverendul Keith Corbin se căsătorea cu domnişoara Amelie Rogers, în sâmbăta următoare, la biserica Primul metodist din oraşul Wenatchee. Temple zâmbi şi îşi recăpătă starea de veselie care dispăruse o vreme.

Sâmbătă. Oraşul Wenatchee. Şi întregul clan Corbin se va aduna într-un singur loc. Deodată, Temple redeveni optimist. Oboseala ce îl cuprinsese deoarece îl urmărise pe Jeff, dispăruse.

În uşa hotelului se auzi o bătaie zdravănă.

— Şefule, eşti acolo? Domnule Royce!

— Intră, spuse Temple vesel.

Ceilalţi oameni ai lui Temple ajunseseră cu greu de la Port Hastings şi erau atât de obosiţi, încât dormeau trântiţi pe podea. Apoi vor porni din nou, în căutarea unui om care părea că este o fantomă şi căreia nu i se putea da de urmă. Rothestein îi fusese mereu loial. S-ar fi aruncat şi într-o fântână, dacă Temple i-ar fi ordonat.

— Am pândit casa Corbin, spuse uriaşul.

Temple părea încă relaxat, deşi era agitat pe dinăuntru.

— Şi? rosti el leneş.

— Doctorul ăla nebun este acolo. Acum îi avem pe amândoi la mână, pe Jeff şi pe frate-său.

Temple ajunse la prosop. Supărat, îl luă cu mâna stângă.

Existau destule motive pentru care nu putea să rişte o confruntare cu Adam Corbin.

— La naiba, murmură el.

Apoi, după ce se ridică şi se şterse îşi luă hainele. Îşi aminti de nuntă şi se linişti din nou. Nu era nevoie să se necăjească pentru familia Corbin şi n-avea niciun rost să rămână în Spokane.

— Vom servi cina şi poate ne vom petrece ceva vreme şi cu nişte femeiuşti, spuse el unui Rothestein surprins. Şi după aia vom lua un tren din vest.

— Renunţi? mormăi Rothestein, încordat, şi totuşi puţin încrezător că ceva avea să mai urmeze.

Temple se îmbrăcă cu o cămaşă curată şi îşi luă şi cravata.

— Ştii mai bine ca toţi, spuse el zâmbind.

Era prea cald să facă focul în noaptea aceea şi ferestrele erau larg deschise, perdelele mişcându-se uşor în adierea înmiresmată a vântului. Fancy se cuibări în braţele lui Jeff, simţindu-se mai bine lângă trupul lui cald.

Felul în care făcuseră dragoste fusese intens şi, în licărirea amiezii, îndoielile lui Fancy se risipiră.

— Fratele tău este foarte chipeş, spuse ea, capul odihnindu-se pe umărul gol al lui Jeff.

— Da, veni un răspuns urâcios.

Surprinsă, îşi ridică capul ca să-l privească pe Jeff în faţă.

— Tot mai eşti supărat pe el? îl întrebă ea.

Jeff oftă.

— Nu, spuse el, după o clipă. Am încercat să nu mă mai necăjesc, dar n-am reuşit. Adam a făcut ceea ce trebuia să facă, am înţeles astă.

Fancy ştia că nu se referea la conflictul izbucnit din cauza lui Banner O’Brien, ci la ceva în legătură cu tatăl lor. Resemnată, ştiind că poate nu va afla niciodată secretul lor, ea îşi odihni capul pe umărul viguros.

Degetele lui Jeff îi răsfirară părul.

— Adam are ceva ce îmi doresc, remarcă el, deodată.

Fancy intră în panică. În acele zile ea îşi permisese să spere că sentimentele lui Jeff pentru Banner se transformaseră într-o admiraţie fraternă. Oare e el gata să-i înşele aşteptările?

— Ce? întrebă ea.

— Copiii, răspunse Jeff.

Fancy îşi reveni. Perioada de o lună, care marca orice femeie, fusese depăşită cu câteva zile, iar ea nutrea speranţa că sămânţa lui Jeff prinsese rădăcini. Se simţea în siguranţă ştiind asta, chiar dacă Jeff pleca pe mare sau murea de mâna lui Temple Royce, ar avea o parte din el. Pentru totdeauna.

Dar clipa aceasta nu sosise încă; nu putea să renunţe la bănuielile ei până nu era sigură.

— Tu… tu vrei copii?

Jeff râse tare.

— O grămadă.

— O grămadă?

— Ei bine, cinci sau şase cel puţin.

Acum fu rândul lui Fancy să râdă.

— Aşa mai merge.

Jeff se rostogoli încât o putu privi pe Fancy. Expresia din ochii lui era tandră, mirată.

— Îţi plac copiii, doamnă Corbin? Tocmai mi-

am dat seama că nu te-am întrebat niciodată.

— Sunt multe lucruri de care nici n-ai habar, domnule Corbin. Da, îmi plac copiii. Ador copiii.

El o mângâie pe faţă cu degetul arătător şi îi îndepărtă de acolo un fir de păr mătăsos.

— Atunci, hai să facem unul, spuse el, şoptit.

— Dar nu poţi spune că n-am încercat până acum, îi reaminti Fancy.

El o sărută, buzele lui calde cercetând-o.

— Nu poţi spune că nu te-ai străduit cu astfel de lucruri, zise el.

Şi apoi îşi dădu capul pe spate şi gura lui căută vârful sânului ei stâng.

— Aşa este, rosti Fancy, consimţind, arcuindu-şi spatele, bucurându-se de căldura şi umezeala buzelor lui.

Mai înainte, felul în care se iubiră fusese languros, ajungând la senzaţii intense, aproape de nesuportat, dar de data aceasta unirea lor fu rapidă şi tensionată. Trupurile lor se uniră, se întâlniră şi se eliberară cu violenţă, simultan. Jeff strigă cu putere, în timp ce Fancy suspina numele soţului ei şi-l mângâia cu pasiune, blestemând, în tăcere, vapoarele, marea şi pe bărbatul care îi putea despărţi pentru totdeauna.

Cum clipa plecării bătea la uşă, Fancy o găsi pe Meredith mai puţin bătăioasă. Se purtase prosteşte, când crezuse că este geloasă pe această femeie, căci era limpede că, dacă Jeff ar

fi dorit-o pe Meredith, ar fi. Putut s-o aibă cu uşurinţă. Dar nu se întâmplase aşa.

Meredith se încruntă, privind rochiile drăguţe şi lenjeria brodată de mână.

— Cred că Evelyn a muncit ca naiba să le facă, spuse ea, fără admiraţie.

Fancy zâmbi, împăturindu-şi o Cămaşă verde şi aşezând-o cu grijă în cufărul mare. Camera arată, se gândi ea, cu amuzament, ca interiorul unui compartiment de bagaje.

— Evelin are câteva ajutoare, îi explică ea.

Meredith pipăi o fustă gri, cusută frumos, iar fruntea i se încruntă, gânditoare.

— Frumoasă treabă, spuse ea, cu ură.

— Nu-i aşa? rosti Fancy, continuând împăturitul şi aranjatul lucrurilor. Nu trebuia să o facă ea, Miriam putea să se ocupe de asta, dar era o bucurie să atingă atâtea lucruri frumoase şi să-şi imagineze că le va purta. Poate vei dori şi tu ca Evelyn să-ţi coasă ceva.

— Nu cred, spuse Meredith repede, apoi se adună, zâmbind, tremurând de furie. Miriam mi-a spus că Adam este aici. E adevărat?

Fancy dădu din cap.

— Da, aşa e. De ce te-ar minţi Miriam?

Meredith nu se sili să răspundă, iar zâmbetul ei dispăruse.

— Este o ruşine modul în care bărbaţii Corbin se căsătoresc, toţi la fel de repede.

— Trebuie să fie o boală de familie, zise Fancy, luptându-se să nu chicotească.

Meredith fierbea, evident, ajungând la capătul răbdării.

— Nu pricep ce vede Jeff la tine, izbucni ea. Sau ce naiba vede Adam la fiinţa aceea pe nume Banner.

Fancy rămase încremenită de izbucnirea aceasta şi, măi înainte să poată adăuga ceva, apăru Adam.

— Am auzit cumva numele soţiei mele rostit de buzele tale minunate, Meredith? o întrebă el şi, deşi zâmbea, în ochi i se citea răzvrătire.

Meredith înlemni.. O roşeaţă o învălui.

— Adam… bună…

— Bună, îi spuse el, cu răbdare exagerată.

Fără a mai spune un cuvânt, Meredith îşi apucă geanta şi umbrela de soare şi fugi.

Adam îşi împreună braţele şi zâmbi din nou.

— Ce-am spus?

Fancy zâmbi şi ea şi dădu din cap.

— Nu sunt sigură. Orice a fost, Meredith a noastră a înţeles.

— Sper că da, replică Adam, sprijinindu-se de braţul unui scaun. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi, în ciuda căldurii de afară, acesta nu-l afecta. Pentru o bucată de timp, fu o tăcere de ambele părţi, apoi ea îşi văzu de treabă, împachetând în continuare lucrurile,

aranjându-le.

Adam întrerupse liniştea la fel de brusc, Fancy bănuind că e ceva caracteristic lui.

— Meredith a spus că nu înţelege ce vede Jeff la tine. Tu ştii ce, Fancy?

Deodată, Fancy se răsuci pe călcâie şi-şi simţi inima bătându-i cu putere.

— Nu cred că ştiu, răspunse ea cinstit, când fu în stare să rostească ceva.

— Să ştii că nu e destul de bun pentru tine. Aşa cum nici eu nu o merit pe Banner.

Chiar dacă ar fi avut o săptămână la îndemână, Fancy n-ar fi ştiut ce să-i spună. Aşa că rămase tăcută.

Adam zâmbi.

— Am ştiut că eşti ceea ce îi trebuie fratelui meu când te-am văzut zbătându-te în noroi să prinzi iepurele, spuse el.

Fancy roşi la amintirea aceasta..

— Potrivită, şopti ea, confuză.

— E greu să trăieşti cu mine şi cu fraţii mei, Fancy. Ne aprindem repede şi suntem pasionali şi atraşi de femei care... ei bine, sunt neconvenţionale.

Fancy fu şi mai derutată acum. În mintea ei, Amelie Rogers reprezenta o soţie perfectă pentru Corbin. Şi cu siguranţă că ea nu putea fi descrisă ca „neconvenţională”. Şi Banner, la fel.

Fancy îşi puse mâna pe frunte şi se aşează. Apoi

îl privi pe Adam drept în ochi.

— Eu nu prea sunt aşa, mărturisi ea, după ce se gândise mai bine.

Adam ridică o sprânceană neagră ca pana corbului.

— Nu? spuse el neîncrezător. Jeff mi-a spus că te-ai descurcat singură timp de câţiva ani şi că ai călătorit mult, ţinând diferite spectacol. Crezi că asta fac femeile obişnuite, Fancy?

Fancy se emoţionă până în adâncul sufletului.

— Cred că nu, spuse ea.

Adam ridică din umeri ca şi cum îşi ajunsese scopul şi părăsi camera.

Fancy rămase multă vreme singură, în camera spaţioasă, zâmbind.

Trenul se opri zgomotos în localitatea Colterville, şuierând, scoţând fum. Fancy se gândea la transformările din viaţa ei de când venise aici ultima oară şi sări surprinsă când Jeff o apucă de şolduri.

— Voi lua balonul şi-l voi pune în trenul următor, spuse el. Vreau să mergi la Wenatchee cu Adam, ne vom întâlni acolo, mâine.

Adam tuşi uşor şi privi pe fereastra vagonului, prefăcându-se interesat de priveliştea pe care i-o oferea Colterville.

— Vin cu tine, spuse Fancy.

— Vei fi în siguranţă cu Adam, replică Jeff. Vrei să faci ceea ce îţi spun eu, măcar de data asta?

— Nu. Cu coada ochiului, Fancy văzu cum umerii lui Adam se zguduiau de râs.

Răbdător, Jeff se aplecă şi o sărută scurt pe gură.

— Frances, Frances, mă pui la încercare, spuse el. Şi după asta, se întoarse şi se îndepărtă.

Fancy îl privi pe Adam, iar acesta o îndemnă să-l urmeze pe Jeff.

— Voi avea grijă de iepurele tău, promise el, cu ochii jucăuşi.

Deodată, Fancy se întinse să-l sărute pe frunte.

— Şi cuferele mele? Le vei lua şi pe ele?

El scutură din cap.

— Grăbeşte-te, Fancy.

La acest îndemn, Fancy se îndreptă în fugă spre pasarelă.

Jeff se distanţase de ea, deja ajunsese aproape de grajduri când Fancy îl prinse din urmă.

El se duse la ea, privind-o, mirat de îndrăzneala ei.

— Ce-i… micuţă…

Fancy râse şi trenul şuieră, înainte de pornire. Tocmai atunci Jeff o luă de braţ, apucând-o furios şi sprijinind-o de spate, pe Când trenul se puse în mişcare, iar Adam făcea cu mâna de la fereastră.

Înjurând, Jeff o îmbrânci pe Fancy în altă direcţie. Ajungând la grajduri, o trânti pe o căpiţă de fân.

— Stai acolo, îi porunci el. Acolo, naiba să te ia. Şi, Frances, dacă te vei mişca…

— Nu o voi face, promise Fancy, domolită. Dar finul o înţepa» Jeff îi arătă degetul.

— Dacă de mişti, jur că te bat.

Era o ameninţare în van şi amândoi ştiau asta, dar Fancy nu voia să întindă coarda prea tare. Ea reuşise să fie cu el, şi asta conta acum.

— Promit că nu mă mişc, spuse ea.

— E păcat să minţi, rosti Jeff răspicat, apoi se întoarse şi intră în grajd.

Când ieşi din nou, întorcându-se cu o trăsură închiriată, cu doi cai, Fancy stătea cuminte pe căpiţa ei de fân, întruchipând imaginea soţiei ascultătoare.

— Aş putea să mă ridic acum? întrebă ea, clipind din ochi.

Proprietarul grajdului se uita la ea cu admiraţie.

— Asta este soţia de care ar avea nevoie orice bărbat.

Jeff se apropie de ea, zâmbind, şi o ridică.

— Aşa cum are nevoie de ciumă şi de taxele fiscale, mormăi el.

Fancy intră în joc.

— Oare te-am necăjit cumva, dragule? întrebă ea, încercând să pară plină de remuşcări. O, am fost obraznică, păi nici n-aş putea să trăiesc cu sentimentul ăsta.

Proprietarul grajdului îşi scoase batista şi-şi şterse ochii, mişcat adânc de aceste vorbe.

— Fii lăudată, spuse el.

Jeff o urcă pe Fancy în trăsură şi plecară.

— Rahat, mormăi el.

Drumul până la ferma lui Eustis era destul de lung şi ei ajunseră târziu, la amiază. Isabella îi întâmpină cu faţa luminată, ştergându-se de şorţ. Fancy coborî din trăsură şi îmbrăţişă femeia cu o bucurie nereţinută..

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine, Fancy, spuse Isabella, îmbrăţişând-o la rândul ei, cu căldură. Poţi să stai mai mult?

— Doar o noapte, spuse Jeff, ocupându-se de cai. Şi după ce Eustis sosi grăbit, cei doi se salutară cu acelaşi entuziasm.

Isabella spera la o vizită mai lungă, dar dacă nu se putea, se resemnă. O îmbie pe Fancy în casă, cu plăcinte, cafea şi să stea la mici bârfe.

— Arăţi puţin mai fericită decât ultima oară, observă Isabeila când luară loc la masă.

Fancy încerca să se bucure de fiecare clipă şi să nu se gândească la zilele ce vor veni, când va rămâne singură din nou.

— Sunt fericită.

— Felul în care îl iubeşti pe acest bărbat se vede pe tine, zise Isabeila. Nu va mai dura şi un copil vă va lega şi mai mult.

— Sper să ai dreptate, spuse ea.

Isabeila ardea de nerăbdare să afle mai multe, prinzând doar frânturi din cuvintele rostite de Fancy, care să-i permită să tragă nişte concluzii clare.

— Doamne, ţi-a întârziat ciclul, aşa-i?

Fancy dădu din cap.

— Nu i-am spus nimic lui Jeff, mărturisi ea, aş vrea să fiu sigură, e prea devreme pentru aşa ceva.

. Mână Isabellei strânse mâna lui Fancy, peste masă.

— Să-mi scrii când vei fi sigură, o rugă ea.

Fancy promise că aşa va face.

Mâna lui Jeff cuprinse sânul lui Fancy. Camera goală era atât de întunecată, încât nu putea să-i distingă decât părul auriu şi umărul gol.

— Încetează, şopti ea.

— Dace? răspunse el.

— Pentru că nu vreau ca Eustis şi Isabella să ne audă, de-aia.

Un sforăit lung şi zgomotos veni de dincolo de zidul subţire.

Jeff râse.

— Eustis, spuse el, e un adevărat prieteni

Fancy roşi atât de tare că o duru.

— Bărbaţii, exclamă ea.

Mâna îi mângâia sânul, urmărind sfârcul.

— Ia zi-mi, urate este copila aceea dulce, ascultătoare, care m-a ridiculizat astăzi la

grajduri?

Fancy închise ochii, hotărâtă să ignore gestul plăcut pe care îl făcea el atingându-i pieptul.

— Nu ştiu, spuse ea.

Jeff se rostogoli jos din pat, cu un oftat lung, trăgând-o şi pe Fancy după el. La fel de uşor, el îi scoase cămaşa, o aruncă şi apoi o sărută, cu limba, până uită de sine. Ca să-l răsplătească, ea îngenunche şi aşa deveni puternică.

Jeff tremura gemând, şi cedă, neavând de ales.

Capitolul 15

Fancy părăsi compartimentul demnă, cu capul sus. Trenul gonea şi ea trebuia să apuce loc în spate, ca să nu cadă.

Jeff, aşezat deja, se uita la ea zâmbind, prefăcându-se că se concentrează asupra ziarului pe care îl cumpărase în Colterville.

Fancy îşi privi soţul, sfidător, şi se aşează vizavi. Sub rochia nouă, modernă, şi sub cămaşa brodată, sfârcurile sânilor mângâiate şi supte de limba lui, o dureau.

— Te-am prevenit, îi şopti Jeff, amuzat, răsfoind ziarul.

Fancy rămase dreaptă, cu mâinile împreunate la piept, şi privi afară pe fereastră. Treceau peste râul furios, Columbia, apropiindu-se din ce în ce mai mult de Wenatchee.

— N-am crezut că vorbeşti serios! şopti ea.

— Da ţi-a plăcut, zise Jeff.

Fancy întoarse talpa pantofului ca să-i lovească ziarul ăla blestemat. Nu era nimic de ascuns că el se bucurase de întâlnirea lor, scandaloasă de altfel, din compartiment, dar mândria ei fusese călcată în picioare.

Ea roşi, amintindu-şi de cele petrecute. Jeff nu făcuse nimic altceva decât să o târască acolo şi, odată uşa închisă, îi descheiase bluza, îi dăduse jos cămaşa şi se bucurase de sânii ei goi. Şi asta cu toţi pasagerii şi conductorul ce mişunau pe coridor.

După ce se mulţumi, Jeff se aplecase să-i dea chiloţii jos şi o ridicase încât să stea cu fata spre el, fără să poată face ceva. Şi se cuibări în umezeala şi căldura trupului ei, aducând-o într-o stare în care! nu se mai putea controla, iar ea trăise plăcerea intens, cu lăcomie, fapt ce o înfuria şi acum când îşi aducea aminte.

Dând ziarul la o parte, Jeff îi zâmbi. Era ca şi cum îi ghicea gândurile, ştiind ce o preocupa.

— Asta a fost ca o răzbunare pentru noaptea trecută, printre altele, spuse el.

— Animalule, murmură Fancy, deşi cu jumătate de gură. Trenul îşi vedea de drum gonind spre disperarea ei.

Încă o privire aruncată râului aceluia periculos o aruncă alături de Jeff. El o privi cu înţelegere.

— Trenul nu va cădea în râu, Frances, spuse el.

— Fancy, îl corectă ea, punându-şi mâinile în poală. Fustele ei, călcate de Isabeila, erau acum mototolite şi pline de praf. Ar putea cineva să-şi închipuie, după înfăţişarea ei, că tocmai fusese siluită într-un compartiment?

— Ai putea să-ți scrii gândurile pe frunte, remarcă Jeff, pe un ton coborât, care stârni din nou partea aceea neruşinat.

— O! spuse ea, încercând să pară detaşată.

El râse şi dădu din cap, luându-şi din nou ziarul.!

Fancy răsuflă uşurată când trenul sosi în Wenatchee, din mai multe motive. Apropierea de Jeff şi puterea trupului lui deasupra ei îi provocaseră un fel de deprimare. De mai multe ori ea se gândise să-l ia de mână şi să-l ducă înapoi, în acel compartiment.

Pe cerul verii se anunţau nori de ploaie, dar familia Corbin aştepta, iar când Fancy dădu cu ochii de ei, se alarmă. Păreau atât de mulţii

— Hai, curaj, o necăji Jeff, îndemnând-o să se îndrepte spre grupul acela, ţinând-o tare de braţ. O femeie frumoasă, cu părul blond şi cu trăsături delicate, având ochii albaştri ca ai lui Jeff, se grăbi spre ei.

— Aceasta este Fancy a noastră? spuse ea, veselă, privind o clipă spre fiul ei.

Jeff râse.

— Da, mamă, aceasta este Fancy.

Katherine Corbin o luă pe nora ei în braţe şi o strânse cu putere.

— Bine ai venit, bine ai venit! strigă ea. Şi apoi, ţinând-o pe Fancy de umeri, se întoarse să-i privească pe ceilalţi. Priviţi, nu-i aşa că-i minunată?

Fancy înghiţi în sec, neputând să gândească. Nu se aşteptase la o primire atât de călduroasă, de la o femeie care avea toate motivele să o creadă nepotrivită pentru fiul ei.

Atunci, cea mai frumoasă femeie pe care Fancy o văzuse vreodată, făcu un pas în faţă, cu ochii verzi, strălucitori, cu părul prins într-o coadă, strânsă în creştetul capului, şi spuse:

— Minunată e puţin spus, mamă.

— Fancy, ea este Banner, spuse Jeff cu o mândrie în glas care o răni pe soţia lui.

— B… bună, doamnă Corbin; reuşi să spună Fancy.

— Doamnă Corbin! Suntem surori acuma, Fancy. Nu vrei să-mi spui Banner?

Fancy era răscolită şi obosită de drum. Părul îi ieşise din agrafe, şi asta datorită dorinţei lui Jeff, Corbin de a o avea. Şi să nu mai vorbim de rochie, care arăta ca dracu’! Nu putea să spună nimic.

— Dă-te mai încolo şi las-o să-şi tragă sufletul, O’Brien, porunci o voce cunoscută, de bărbat.

Ochii verzi se tulburară, dar Banner se supuse, apoi prezentă o tânără cu părul negru şi ochii de un albastru pur:

— Aceasta este Mellisa, spuse ea.

Mellisa zâmbi nerăbdătoare şi teribil de încântată.

— Bună, zise ea, fără să se ruşineze măcar o clipă. Apoi îl privi pe Jeff, spunându-i pe un ton glumeţ: Nu ştiu cum un lup de mare ca tine, ce rătăceşte mereu, a reuşit să cucerească o asemenea mireasă.

Jeff râse şi o luă pe Mellisa de talie şi se învârti cu ea, obligându-i pe ceilalţi, chiar şi pe Fancy, să se dea în lături.

— Mi-a fost dor de tine, puştoaico, spuse el.

Mellisa îl sărută pe gât, rar când el o puse pe, pământ din nou, lacrimi de fericire îi invadară ochii.

Întreaga scenă se desfăşura parcă într-o ceaţă plină de culoare, iar Fancy sărbători apariţia lui Keith, răspunzându-i la zâmbet.

— Nu-i aşa că-i bine că pe Amelie şi pe mine ne cunoşti deja? o necăji el, sărutându-i fruntea.

— Bine-ai venit în sânul familii, Fancy.

Fancy îl îmbrăţişă şi zâmbi către Amelie, care părea uşor copleşită de eveniment.

— Mă tem că iepuraşul tău a fugit, o informă Mellisa pe Fancy. Expresia serioasă de pe chipul ei se topi transformându-se într-un zâmbet. Nu

te teme, deşi el e în casă, undeva, biata Alva este isterică!

— Ce aveţi de gând,. Să staţi aici grămadă, sau ce? replică Adam, nerăbdător.

Toţi râseră, inclusiv Fancy, apoi porniră uşor, unul câte unul.

— Trăsurile ne aşteaptă, spuse Banner, păşind alături de Fancy.

Fancy se simţea mai bine; se aşteptase să fie întâmpinată cu neîncredere; dar acum, fiind primită cu căldură, se simţea tulburată, dar şi uşurată.

— Ţi-ai adus şi copilaşii? o întrebă ea pe soţia lui Adam.

Banner scutură din cap.

— Sunt acasă cu Maggie, menajera noastră, spuse ea, iar în adâncurile ochilor ei verzi se citi o tristeţe de scurtă durată.

Urmară câteva minute confuze când se urcară cu toţii în trăsuri, la locurile lor. Katherine, Keith şi Amelia stăteau în faţă, după aceea Adam şi Banner, iar în urmă, apoi Jeff, Fancy şi Mellisa.

Mellisa vorbi neîncetat tot drumul spre casa mare de piatră a lui Keith. Fancy asculta cu jumătate de ureche, simţind o afecţiune deosebită pentru surioara lui Jeff. Ea îşi amintea cel mai bine de ziua când venise prima dată în acest loc, cu trupa domnului Shibile. Se gândi la experienţa de atunci când se aşteptase la un

final trist; în loc de asta, se dovedi a fi un început. Trandafiri roz creşteau de o parte şi de alta a locului unde ea şi Hershel dăduseră spectacole; ea se miră că nu-i observase înainte.

— Sper că nu eşti supărat din cauza iepuraşului, spuse Mellisa, ghicind gândurile lui Fancy. Eu voiam doar să-l ţin în braţe.

Fancy zâmbi şi bătu uşor mâna cumnatei ei. Hershel era simbolul altei epoci şi nu avea nevoie de el atât de mult ca mai înainte.

— Îl vom găsi, spuse ea.

Trăsurile se opriră cu zgomot, toate odată, şi înainte ca Jeff să poată pune frâna, Mellisa o prinse pe Fancy de mână şi o trase spre ea.

Un ţipăt în casa mare arătă că Hershel fusese găsit sau cel puţin văzut pe undeva. Râzând, Katherine o chemă pe Fancy şi o luă de braţ.

— Încearcă să ai răbdare cu noi, dragă, spuse ea în şoaptă. Ne va fi mai uşor să ne acceptăm un timp.

Acceptăm? Fancy nu se îngrijorase niciodată la gândul că-i va accepta; dimpotrivă. Ea nu putea să vorbească.

Banner şi Mellisa se alăturară grupului, urmate de Amelie, în timp ce bărbaţii au rămas să vadă de cai.

— Vino înapoi, creatură cu ochi roşii! ţipă Alva pe când se apropiau de casă.

Katherine râse şi o luă de talie pe Amelie.

Fancy se gândi că îi place de soacra ei din ce în ce mai mult.

Interiorul casei era răcoros şi spaţios şi din nou Fancy îşi aminti de prima zi acolo. Ea nu sperase să fie o Corbin, nici nu-i trecuse prin minte aşa ceva, iar acum făcea parte din familie.

Un prânz îmbietor fusese întins în sufragerie. Conduşi de o Alva Thompkins agitată, întreagă familie Corbin se adună, în cele din urmă, vorbind toţi odată.

Fancy îşi spălase faţa şi mâinile, îşi aranjase părul, strângându-l cu agrafe. Sus în cameră, unde îl întâlnise pe Jeff Corbin prima oară, începuse să se simtă ca o adevărată doamnă. Grijile cu privire la faptul că n-ar fi putut fi acceptată de familie se risipiră, deoarece ei nu numai că o acceptaseră, dar îi făcură o primire extraordinară. Îi zâmbi Ameliei peste masă, apoi ridică furculiţa să mănânce.

Chiar atunci, Hershel o lovi. El veni în fugă dintr-o vitrină şi ateriză pe picioarele din spate, alunecând în mijlocul unei farfurii cu şuncă. Recăpătându-şi echilibrul, îşi reveni şi se. Apropie de salata verde, de unde luă o frunză.

Urmă o linişte deplină, timp în care Fancy îşi dori să moară, după care Mellisa şi Banner râseră deodată.

— Speram să servesc pui fript, spuse Adam, fără intonare.

Cu ochii jucăuşi, Keith se întoarse şi strigă spre bucătărie:

— Alva, am găsit iepurele!

Fancy văzu scena desfăşurându-se ca o ruşine pentru ea. Când Jeff se ridică şi, calm, apucă intrusul cu ambele mâini, îşi împinse scaunul la o parte şi fugi.

În camera lui Jeff, ea se trânti pe pat şi suspină mult. O mână se prinse uşor de marginea lui, iar salteaua se lăsă când o siluetă cu fustă se aşează pe ea.

— O, Fancy, nu plânge, o rugă Banner. E în regulă, nu-ţi face griji.

Fancy suspină. Impresia bună pe care o făcuse se stricase. Cum putea să spere că era în stare să dea ochii cu oamenii aceştia? Cum de s-a înşelat?

— Nu trebuia să mă mărit cu Jeff! spuse ea. Ştiam că-l voi face de râs…

Vocea lui Banner deveni fermă.

— Frances Corbin! îi porunci ea, ridică-te şi priveşte-mă chiar acum.

Fancy se supuse, suflând nedelicat. Porunca fusese spusă pe un asemenea ton, încât nici nu s-ar fi gândit să o ignore. Ochii lui Banner erau răscolitori. Jeff te iubeşte, continuă ea plină de convingere, şt are nevoie de tine. N-ai putea să-l faci de ruşine în niciun fel şi nu vreau să mai aud vreo prostie din gura ta, vreodată!

Fancy era consternată.

— Dar…

— Niciun dar. Cu toţii credeam că Jeff era pierdut. Dar tu l-ai salvat, Fancy. Tu şi iepurele tău, cu rochia ta cu steluţe!

— C… cum… adică…

— Keith ne-a spus totul, Fancy, cum ai ajuns aici şi cum l-ai scos pe Jeff din starea aceea mizerabilă şi din autocompătimire…

— Eu am folosit termeni mai blânzi, remarcă Jeff, din prag.

— Dar nu mai sinceri, replică Banner, luând-o pe Fancy de mâini şi reţinându-le cu încredere.

Fancy coborî privirea, roşeaţa apărându-i în obraji, neputând să-l privească pe Jeff. Banner se ridică şi părăsi încet camera.

Urmă o pauză scurtă, tensionată. Acum, Jeff putea să-i reproşeze că are un iepure care n-a dat doi bani pe cina familiei sale. Ea îşi adună puterile, stând cu mâinile împreunate şi cu capul lăsat în jos.

— Frances, o strigă el, uită-te la mine.

Ea nu putu.

El veni şi se aşeză alături de ea.

— Frances, repetă el.

— Îmi pare rău, şopti ea.

Spre surprinderea ei, braţul lui îi înconjură umerii, cu putere şi căldură.

— Banner avea dreptate, să ştii. Dacă n-ai fi

dat buzna şi nu mi-ai fi aruncat cina pe mine, în noaptea aceea, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.

Fancy îl privi cu ochii mari.

— Dar… eu… Hershel…

El râse şi sunetul era gros şi aspru, dar liniştitor.

— Hershel face parte din şarmul tău, spuse el. Fancy, te iubesc.

Ea oftă şi zâmbi.

— Ultima oară ai zis că te-am dat jos din pat, spuse ea..

El o sărută repede, o dată, şi apoi lung de tot.

— Îmi aduc aminte, zise el.

O'Brien zâmbea în timp ce-şi trăgea scaunul la masă.

— Nu cred că vor coborî curând, spuse ea. Privindu-şi soţia, Adam şi aminti cum burta ei se contura mai tare ca să facă loc copilului lui şi efortului din noaptea trecută. El se aşează cu picioarele puţin depărtate. Cu furculiţa în mâna, O'Brien îi întâlni privirea şi îl înţelese. Totodată, o roşeaţă pe chipul ei se văzu şi se ascunse în spatele buclelor ce atârnau pe frunte. Dacă i-ar face vreun semn, pe sub masă, oare el îl va asculta?

Adam o ascultă. Aşezându-şi paharul cu vin, tuşi şi îi şopti ceva la ureche.

O'Brien roşi mai tare, lăsă furculiţa deoparte şi se ridică din nou, cu privirea în jos, dar cu greu

stăpânită.

— Nu cred că mi-a fost foame, spuse ea, apoi se întoarse şi părăsi sufrageria.

Adam aşteptă până îi auzi paşii pe scări, înainte de a-şi cere scuze, şi o urmă.

— Miroşi frumos! şopti Fancy, zăcând dezbrăcată şi caldă pe pat.

Jeff râse şi îngenunche alături de ea, pipăind-o mult cu degetele. Ea scânci uşor pe când îi gusta parfumul de pe sfârcul drept.

— Eşti atât de bună, spuse el, apoi se îndreptă spre celălalt sfârc, cu mişcări şi mai încete ale mâinii.

Fancy se aşteptase la cu totul altceva când Jeff o dezbrăcase, dar asta chiar că-i făcea plăcere. O căldură nemaipomenită îi invadă trupul.

— Nu, nu ai de gând să… să mă iubeşti?

— O, da, spuse el, mişcându-se în jos, îngenunchind între picioarele ei. Ea se udă toată, iar degetele lui se plimbau, stăpâne pe mişcările lor, sus şi jos, de jur împrejur.

— Oooo! gemu Fancy, închizându-şi ochii şi arcuindu-şi spatele.

— Îţi place aşa? întrebă Jeff uşor.

Fancy îşi muşcă buza, nedorind să recunoască că aşa era.

O prinse cu degetele şi o strânse de miezul feminităţii, o netezi cu mângâieri, supunând-o.

— Fancy, insistă el.

— Da, reuşi ea să spună, da, da…

— Cât?

Un tremur o cuprinse pe Fancy, urmat de o nevoie nebună.

— F… foarte mult.

— Să te iubesc eu?

Fancy roşi la slăbiciunea ei scandaloasă. Briza ce intra pe fereastră plutea deasupra ei, potrivindu-se cu infernul de acolo. Ea se întinse, nerăbdătoare.

— Da, şopti ea.

— Când?

Fancy ajunse să-i deschidă catarama şi nasturii de la pantaloni. Ea află de îndată că nu era la fel de calmă aşa cum crezu.

— Acum, admise ea, o, acum…

Gemând, Jeff se lungi pe spate şi o întoarse pe Fancy cu picioarele depărtate. El intră uşor în ea, foarte hotărât. Prinzându-i şoldurile în mâini, începu să se ridice şi să coboare, încet, mai întâi, apoi mai tare. Ea răbufni eliberându-se pe nesimţite şi îşi dădu capul pe spate, arătându-şi dinţii, reuşind apoi să-l urmărească pe Jeff.

El era atât de frumos; chiar şi cu cicatricea aceea urâtă de pe braţ. În cele din urmă, cu un strigăt pe buze, îi rosti numele şi, cu o mişcare a şoldurilor, îi lăsă sămânţa să-i străbată trupul.

Fancy căzu alături de el, obosită, exaltată şi adormită, şi rămaseră înlănţuiţi până la răsăritul

soarelui.

Katherine îşi urmărea fiul cel mic cu interes. Dintre toţi copiii ei, Keith semăna cel mai puţin cu Daniel. Ca şi ea, era un cuceritor. El stătea pe trepte, neştiind că mama lui era alături, ţinând-o pe Amelie de mână şi spunându-i cuvinte pe care Katherine nu ar fi putut să le audă.

Vântul, venind dinspre râu, îi răsfiră părul. Katherine fu cuprinsă de remuşcare. Mâine, el va fi căsătorit. Ei îi plăcea de Amelie şi ar fi trebuit să fie fericită să facă parte din familie, dar o presimţire ciudată o cuprinse.

Întorcându-se, ca să nu fie văzută, Katherine încercă să nu se mai gândească la tragedia ce o ameninţa, dar nu reuşi. Ea mai avusese astfel de presimţiri ca să creadă că e o simplă imaginaţie.

Mellisa o întâlni în mijlocul verandei, părând iritată de ceva.

— Aş vrea să mai am un soţ lângă mine! se plânse ea.

În ciuda celor simţite, Katherine zâmbi.

Ce naiba o făcuse să rostească aşa ceva? se întrebă ea în bucătărie, Mellisa îşi băgă mâinile până la cot, cu un gest de nerăbdare, aproape răsturnând vasele murdare pe care Alva le îngrămădise lângă chiuvetă.

— E cam plictiseală aici dacă n-ai pe cineva cu care să vorbeşti. Keith şi Amelie nu pot să vadă nimic, iar toţi ceilalţi îşi fac somnul!

Katherine se bosumflă.

— Somn? îi cunoştea pe fiii ei prea bine. Ştii cum e când îmbătrâneşti şi o iei razna, o necăji ea.

— Nu va trece mult şi vom fi mai mulţi! strigă Mellisa, cu vehemenţă.

Katherine zâmbi, iar deasupra ei se auzeau tunetele. Deodată, veselia ei se risipi. Daniel, se gândi ea – pentru că îi stătea în fire să vorbească cu soţul ei când îi era frică –, Daniel, se va întâmpla ceva înfiorător.

O detunătură se auzi pe acoperiş şi Katherine se scutură. Amelie şi Keith veniră în bucătărie uzi leoarcă şi râzând.

Katherine le zâmbi, dar şovăi. De ce se temea? De ce?

— Presupun că urcaţi la culcare, ca toţi ceilalţi! strigă Mellisa, privind la fratele ei şi la viitoarea mireasă.

Cu mâna udă, Keith ciufuli părul surorii lui, cu grijă, gest care ştia că nu-i făcea deloc plăcere.

— Ziceai ceva de culcare? Surioară, ai crescut, nu glumă!

— Keith, îl certă cu blândeţe Katherine, dar ea voia să-l ia în braţe, să-l strângă, să-l apere de orice rău. Dar oare de ce? De dulcea, inocenta Amelie, pe care el o iubea?

După asta, Mellisa jubilă de bucurie şi Keith o alergă, scoţând sunete înfricoşătoare. Amelie

stătea rezemată, privind cu ochii mari, dar timizi.

— Îi vei trezi şi pe ceilalţi! de-abia putu să rostească.

Acum Keith se trase înapoi şi izbucni în râs. Biata Amelie arăta atât de confuză că lui Katherine îi păru rău.

— Hai să luăm ceva uscat să te îmbraci, spuse ea cu blândeţe, întinzându-i mâna lui Amelie.

Mai era puţin până la trepte când Amelie izbucni:

— De ce râzi aşa? N-am spus nimic nostim!

De parcă era o replică, la teatru, un geamăt de bărbat se auzi dincolo de uşi, la etajul doi. Katherine îşi drese vocea cu un efort, ca să-l acopere. Poate că n-ar fi trebuit să urce ca să ia rochia să i-o împrumute lui Amelie.

— Eu nu mi-aş face atâtea griji, spuse blând, bărbaţii râd de cele mai ciudate lucruri.

Ochii verzi ai Ameliei se măriră ca şi cum era cuprinsă de friguri.

— Ei nu… nu dorm, nicidecum! strigă ea.

Katherine voia să-i ia pe cei doi băieţi ai ei din paturile lor şi să le tragă o bătaie. Dar se abţinu de la orice comentariu şi se duse spre camera ei.

Părând hărţuită de gânduri, Amelie se duse în spatele unui paravan, ca să se dezbrace.

— Este… este toată familia… ei bine, la fel de pătimaşă? vru ea să ştie.

Katherine îşi dădu ochii peste cap şi aduse din cufărul ei o rochie pentru Amelie. Dacă micuţa asta credea că Keith este altfel decât fraţii săi, doar pentru că e preot, va avea un şoc.

— Pătimaşă? zise ea, confuză.

Cămaşa albastră, de batist, căzu dincolo de paravan.

— L-am văzut pe Adam când a luat-o pe Banner chiar de… chiar de fund!

Katherine îşi muşcă buza. Locuind în aceeaşi casă cu Adam şi Banner, ea văzuse altele şi mai rele.

— Soţul meu şi cu mine, începu ea cu tact, eram foarte tandri unul cu celălalt. Şi e firesc ca şi copiii noştri să fie la fel.

O faţă albă ca neaua ieşi şi se arătă de după paravan.

— Toţi copiii tăi, chiar şi Keith?

Katherine simţea că ar vrea să dispară chiar atunci, dar nu reuşi, desigur.

— Cred că ar trebui să-l întrebi tu, Amelie. La urma urmelor eşti o problemă personală a lui.

Amelie se uită îngrozită şi Katherine îşi aduse aminte că fata nu avea mamă.

— N-aş putea!

— Dar el îţi va fi soţ!

Amelie se duse la pat şi se aşează. Dar apoi, brusc, se ridică, lucru care nu-i scăpă Katherinei.

— Te doare? Ştii, atunci când… şopti fata.

Katherine se aşează pe marginea patului, rugând-o pe Amelie să stea alături.

— Doar la început, puţin, o linişti ea. Şi apoi, dacă îţi iubeşti soţul cu adevărat şi el te iubeşte la rândul lui, felul cum faci dragoste poate să fie plăcut.

— Dar îl iubesc pe Keith, spuse viitoarea mireasă.

Katherine o luă pe Amelie de mână şi o ţinu strâns.

— Deci, nu trebuie să-ți faci griji, căci, cu siguranţă, şi el te iubeşte la fel de mult.

— Dar mi-e teamă! mărturisi Amelie. D… dar când Keith mă sărută…

Katherine zâmbi şi la un îndemn al ei, fără să spună ceva, Amelie continuă:

— Când mă sărută, simt toate acestea. Chiar dacă port o rochie de vară, mă încălzesc tare şi inima-mi bate tare, din ce în ce mai tare, până cred că îmi sare din piept!

— Lucrurile acestea sunt normale, Amelie.

Era timpul să facă rondul de noapte şi Katherine spera ca fiii ei şi şotiile lor să se odihnească, în sfârşit.

— Hai să coborâm şi să bem nişte ceai cu lămâie şi miere.

Cerul, dincolo de geamul camerei Katherinei, era acum întunecat şi agitat şi străbătut de fulgere. Din nou, o cuprinse aceeaşi teamă,

neputincioasă. Şi Amelie păru că o simte. Ea se ridică şi merse la fereastră ca o somnambulă, cu ochii fixaţi pe ploaie.

— Vrem să ne căsătorim afară, spuse ea, în curtea bisericii.

Teama inexplicabilă ce o cuprinse pe Katherine spori. Ea îşi puse mâinile la piept.

— Poate va apărea şi soarele, spuse ea. Hai acum, dragă, hai să mergem şi să bem ceaiul.

Amelie se întoarse şi se scutură, dar în privire se citea îngrijorarea. Katherine ar merge şi singură, dacă această copilă nu ar fi atât de timidă. Era o părere greşită dacă ea ar fi putut fi mai mult decât Banner sau Fancy?

Jos, în bucătăria mare, liniştită, Mellisa şi Keith aprinseseră luminile şi focul în sobă. Alva, copleşită de întâmplarea cu iepurele lui Fancy, se duse în camera ei să vadă dacă îi trece durerea de cap.

Keith o privi şi ochii lui albaştri o mângâiară pe Amelie, cu o tandreţe pe care Katherine nu o cunoscuse vreodată la el. Ea ştiu atunci că nu trebuia să-l avertizeze să fie blând, când clipa aşteptată va sosi.

Când ceaiul fu gata, ploaia îşi termină jocul, iar Katherine aproape uitase că se temuse de ceva.

Capitolul 16

Furtuna care se stârnise cu o seară înainte, trecuse, deşi cerul era întunecat şi plin de nori.

Simţindu-se deprimată, Fancy se întoarse de la geamul dormitorului şi începu să caute ceva potrivit pentru nuntă, din cuferele pe care Adam le luase din tren. Celelalte lucruri rămăseseră în vagonul de bagaje, ca să fie aduse la Port Hastings.

Jeff stătea de-a lungul patului în aşa fel încât Fancy se întrebă cum de mai era spaţiu pentru amândoi, pe o singură saltea, ea fiind agitată în timpul somnului.

— Nu, spuse el aspru. Nu…

Simţi că el visa ceea ce avusese loc pe vasul Doamna Mării, aşa cum adeseori făcea. Un sentiment de vinovăţie amestecat cu tandreţe o cuprinse, pe când îi netezea părul auriu pe frunte şi îi şoptea:

— E în regulă, Jeff. Este în regulă.

El se linişti din nou, fără a se trezi, iar Fancy se aplecă să-i sărute fruntea. În urma acestui gest el mormăi ceva fără sens şi se rostogoli pe burtă.

Fancy sa confruntă cu cicatricea îngrozitoare de pe spatele lui. Pe unele părţi ale corpului, era cât mâna de mare. Un nod i se puse în gât. Ce-ar fi dacă l-ar trezi şi i-ar spune că lui Temple Royce trebuia să-i mulţumească pentru cicatrice, şi că ea ar putea să jure în faţa juraţilor?

Dar Jeff poate ştia sau cel puţin bănuia că

Temple era răspunzător de acest dezastru. Şi dacă acest lucru era adevărat, de ce ar risca să-i amintească din nou de tragedie?

Fancy se dădu la o parte şi se întoarse să plece. Această zi urma să fie fericită, o zi care se termina cu o nuntă. Nu avea de gând s-o strice cu gândurile ce o învăluiau despre Temple Royce.

Se spălă şi se îmbrăcă cu o fustă neagră de satin şi o cămaşă albă. Mai târziu, când va sosi momentul, se va schimba în ceva mai puţin ţipător. Poate Banner, Mellisa sau doamna Corbin ar putea s-o ajute să poarte rochia cea mai potrivită.

În casă nu era niciun zgomot în timp ce cobora la bucătărie. Acolo, Alva era ocupată cu focul în sobă. Ea se uită la Fancy fără să-i spună nimic.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat ieri cu Hershel, îndrăzni să-i spună Fancy. O cunoştea de puţin timp, dar credea că Alva îi e prietenă.

— N-ai de ce, răspunse Alva, trântind uşiţa de ia sobă, apoi potrivi focul.

Fancy se aşează la masă, simţindu-se ciudat, deşi avusese un somn bun. Tunetele se auzeau pe cer, la distanţă.

— Ce este Alva? De ce eşti supărată pe mine?

Alva strigă:

— Ai plecat de aici fără să-ți iei rămas bun, asta e.

Fancy tresări şi simţi că-i sare ţandăra.

— Atunci simţeam că trebuia să plec de aici, spuse ea. Trebuia să fi încercat să mă faci să rămân.

Alva era ocupată cu turnatul apei, măsurând cantitatea.

— M-am gândit la asta, spuse ea cu amărăciune. A fost trist fără tine.

— Îmi pare rău, spuse Fancy, sincer.

Vreţi să plecaţi spre Port Hastings, tu şi soţul tău?

Fancy se îngrozi la această perspectivă. În Port Hastings Jeff şi-ar putea construi vasul. Oare cât timp îţi ia să construieşti un astfel de vas? Cât timp era de când plecase pe mare şi o lăsase singură?

— Da, spuse ea, încercând să-şi schimbe direcţia gândurilor spre lucruri mai plăcute. Dar nu vei mai rămâne singură Alva, nu, începând de astăzi. Amelie va fi aici.

— Amelie! exclamă bucătăreasa.

— Nu-ţi place de ea?

Alva oftă şi începu să-şi vâre mâinile până la cot în veselă.

— Nu-i asta, spuse ea. Domnişoara Amelie este destul de drăguţă. Dar, ei bine, nu ştiu dacă e puternică. Orice femeie căsătorită cu un Corbin trebuie să fie aşa, şi chiar mai mult.

Fancy se amuză. Nu era nicio îndoială că Alva

îl considera pe Keith ca pe copilul ei şi simţea nevoia să-l protejeze.

— Ai aceleaşi rezerve şi în ce mă priveşte?

— Nu, spuse Alva, ferm. Tu eşti ca domnişoara Banner, tu poţi să-ţi porţi de grijă dacă e nevoie şi cred că poţi să manevrezi şi bărbatul cum vrei. Aceşti bărbaţi Corbin au nevoie de soţii care sunt la fel de ornery.

Dacă era vorba de Adam şi Jeff, Fancy putea să creadă că judecata Alvei era corectă.

Amândoi erau tirani şi, dacă aveai de-a face cu ei, trebuia să fii tare, cumva trebuiau răsplătiţi. Dar cu Keith lucrurile stăteau altfel; era mai blând, mai înţelegător.

— Keith nu-i nici pe departe aşa, Alva, zise ea.

Cafeaua era gata şi Alva o luă de pe plită şi umplu două ceşti. Apoi se aşează şi o privi pe Fancy.

— Nu crezi că e şi el bărbat, chiar dacă ţine predici?

— Ba da, dar…

— Dar, nimic altceva. Biata copilă, Amelie. Nu îl va face fericit.

Fancy sorbi cu grijă din cafea.

— Dar el o iubeşte.

— Poate, spuse Alva, dar conversaţia luă sfârşit deoarece Mellisa năvăli în bucătărie, lăudând rochia pe care o va purta la nuntă.

Când se pregăteau să plece la biserică, cerul

era tot întunecat şi ameninţător, iar vântul sufla cu putere. Nimeni, simţi Fancy, nu era în apele lui.

Ea îşi aranjă rochia cea verde şi speră că toţi vor fi la adăpost, înainte de declanşarea furtunii.

Invitaţii nu se prea grăbeau, doamna Corbin discuta cu nişte localnice, poate nişte prietene vechi de-ale ei, iar fiii ei stăteau lângă una din trăsuri. Banner şi Mellisa dispăruseră în apropiere, poate ca să o ajute pe Amelie să-şi îmbrace rochia şi să-şi pună voalul.

Cu un oftat, Fancy privi spre râu. Apele lui erau învolburate şi verzui, deasupra cerul era întunecat şi vântul bătea. Răcoarea o învălui pe Fancy de la spate, făcând-o să tremure.

Musafirii soseau necontenit, iar clopotul din biserică era un cântec uşor şi trist. Dar apoi, într-o clipă, izbuti că străbată norii întunecaţi şi încălzi femeile care se adunaseră în grup, exclamând mulţumiri, încântate.

Fancy zâmbi. Se părea că Amelie îşi îndeplinea dorinţa; Keith spusese că ea şi-a dorit să se căsătorească în curtea bisericii. Era totul atât de romantic, nimic nu avea comun cu nunta ei…

Amelie ieşise, purtând o rochie frumoasă, lungă, şi un voal care atârna pe spate. Fancy fu cuprinsă de un fel de invidie, când îşi aminti că ea se căsătorise îmbrăcată cu rochia cu steluţe, asistată de omul cu şarpele care să-i dea

binecuvântarea.

— Şi eu te voi aranja aşa într-o zi, îi şopti o voce cunoscută şi amuzată, dintr-o parte.

Fancy se uită la Jeff şi se miră; era prea ciudat să pară că-i citeşte gândurile. Ştia el oare că ea deja văzuse planurile pentru noul vapor?

— Dacă nu vei pleca pe mare, spuse ea.

Aşa cum sperase Amelie, nunta se va desfăşura afară, sub un stejar mare. Aici oficia un preot aflat la pensie, care trăia în parohie. Keith nu obişnuia să treacă pe aici.

Soarele strălucea din ce în ce mai tare deasupra celor prezenţi, iar vântul se liniştise. Şi cu toate astea, Fancy nu se simţea în largul ei. Ea se cutremură şi puse totul pe seama geloziei.

Keith tocmai îi aşeza inelul Ameliei pe deget când ceva de necrezut se întâmplă. O detunătură puternică se auzi, urmată de o lumină orbitoare, şi Fancy fu trântită la pământ. Urmară ţipete şi un fel de bubuială înspăimântătoare. Prinsă sub trupul rigid al lui Jeff, Fancy se lupta să se elibereze. Jeff îşi ridică capul; ea îi văzu chipul încordat.

— Doamne Dumnezeule, mormăi el.

Fancy se zbătea cu putere, încercând să vadă ce s-a întâmplat.

— Lasă-mă să văd… ce fa…

— Eşti bine? vru Jeff să ştie, cercetându-i faţa.

Undeva se auzi un bocet, iar oamenii suspinau.

Caii nechezau de frică şi durere. Fancy dădu din cap şi Jeff se ridică să o ajute.

Biserica dispăruse, pur şi simplu. Nu mai rămăsese nimic, doar o grămăjoară de pietricele şi cenuşă. Femei şi bărbaţi se ridicară în picioare, femeile plângând, bărbaţii încremeniţi şi palizi. Unii din invitaţi rămaseră nemişcaţi pe pământ.

Sprijinindu-se de braţul lui Jeff, deoarece se putea prăbuşi, Fancy încercă să realizeze ce se întâmplase. Atunci ea observă mătasea albă şi fusta zăcând sub stejar.

Banner şi Adam îngenunchează de o parte şi de cealaltă a lui Amelie, în timp ce Keith stătea la picioarele ei, privind şocat. Adam ridică privirea şi îşi scutură capul.

Un ţipăt de durere şi de protest se auzi peste celelalte sunete care nu aveau niciun înţeles. Lacrimi şiroiau pe obrajii lui Fancy. Ea se zbătea cu toată puterea ca Jeff să-i dea drumul să ajungă la Keith.

Cu privirea rătăcită, cu hainele murdare, Keith îl îndepărtă pe Jeff.

— Nu, spuse el răguşit, sufocat aproape, pe toţi sfinţii, nu…

Fancy nu suportă să privească la Keith sau Amelie. În loc de asta, o privi pe Banner, care era încă în genunchi, cu părul răsfirat în toate părţile, cu faţa murdară de noroi, cu fustele pline

de aşchii.

— C… ce s-a întâmplat, întrebă Fancy, fără să se adreseze cuiva în mod deosebit. Soarele străluceşte totuşi, se gândi ea. Este ziua nunţii… Şi totuşi oamenii plâng. Oamenii sunt răniţi…

— Ia bagajele, O'Brien, se auzi vocea lui Adam, deodată, undeva în gol. Ele sunt în trăsură.

Banner se dădu pe spate, ştergându-se cu dosul mâinii..

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fancy iar, şi din nou nu primi răspuns.

Keith dădea din cap, nevenindu-i să creadă, ca şi cum înnebunise. În aer plutea un miros de dinamită, asemănător celui din minele de cărbuni, din Newcastle.

Fancy rătăci în jurul trăsurii de mai multe ori.

Zeci de oameni soseau acum, călări. Ei purtau pistoale şi puşti şi se mişcau în ceaţă, trecând prin faţa lui Fancy.

— Dă-te la o parte, doamnă, îi spuse cu blândeţe unul din oameni, luând-o de braţ.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? spuse altul.

Fancy nu putu să răspundă. Caii erau trântiţi la pământ, ca şi oamenii. Unul dintre animale avea gâtul străpuns de o bucată de lemn. Tresări la auzul focurilor de puşcă, care trimiteau bietele animale într-un somn etern. I se păru că se învârte pământul sub picioare, apoi în sus şi în jos. Genunchii lui Fancy cedară şi ea leşină.

Când se trezi, Jeff îi stătea alături, iar Katherine Corbin în cealaltă parte.

— Ce… rosti ea.

Ochii albaştri al Katherinei Corbin luceau de lacrimi.

— A fost o explozie, Fancy. Amelie este moartă.

Fancy îşi aminti grămada de material alb de pe pământ şi începu să dea din cap. Nu, era prea oribil, nu se putea să se întâmplat aşa ceva, nu. Nu!

Săruri mirositoare i se treceau pe la nas, repunând-o în simţiri, aducând-o la realitate. Bolnavă, Fancy încercă să se ridice şi nu ar fi reuşit să o facă fără Jeff.

— Mai este altcineva… era altcineva…

— Trei oameni au murit, atâta ştim, deocamdată, izbucni Jeff. O mulţime este rănită. E bine că Adam şi Banner sunt aici.

Fancy ameţi, acoperindu-şi faţa cu mâinile; trebuia să fie tare, ca toţi ceilalţi. Nimeni n-avea timp de ea acum, şi poate trebuia să dea şi ea o mână de ajutor pe undeva, fiind de folos.

Ea îşi descoperi faţa, trase adânc aer în piept şi se ridică, scuturându-se. Trupul neînsufleţit al Ameliei fusese adus pe un pat, în trăsură. Keith stătea alături, cu faţa murdară şi plină de lacrimi.

Peste tot era vacarm, chiar şi clopotul bisericii zăcea în iarbă, lângă stejar, acum tăcut. Fancy

uită de Jeff şi se duse la Banner, care scotea o aşchie din umărul unui bărbat.

— C… cum pot să te ajut? şopti ea.

Bărbatul gemu şi Banner nu îşi mişcă privirea de acolo.

— Avem nevoie de pături, spuse ea. Spune-le acestor oameni că ne trebuie pături şi trăsuri.

Fancy găsi un om purtând o insignă, şi cu o privire îngrozită transmise mesajul lui Banner.

Trăsurile veneau una după alta, la fel şi păturile, iar răniţii şi morţii erau duşi de acolo.

— Le iau pe Fancy şi pe Mellisa acasă, cu mine, spuse Katherine privindu-l pe Jeff, care era la fel de îngrozit şi de răvăşit ca şi ea. Tu du-te la Keith. Are nevoie de tine.

Jeff dădu din cap, absent, o sărută pe Fancy pe frunte şi plecă să găsească un cal.

Mellisa plângea încet, iar pe când cele trei femei se îndreptau spre trăsura ce aştepta, Fancy strecură mâna sub talia cumnatei ei, ca un sprijin mut.

Eustis stătea pe scaun într-o căruţă, cu faţa lui zbârcită, palid.

— Doamne, Kate, îmi pare rău, i se adresă el Katherinei. Şi, fără să vrea, ea se clătină.

— Noi am întârziat, spuse Eustis, ridicând-o pe Katherine în căruţă. Totuşi, am auzit explozia.

Fancy şi Mellisa se urcară şi ele.

— Unde este Isabella? întrebă Fancy,

îngrijorată.

— S-a dus la Doc Haverson, cu Adam şi doamna lui, răspunse Eustis, luând hamurile în mâinile lui puternice. Isabella dă îngrijiri bolnavilor care au nevoie de ajutor.

Fancy se aşează într-o parte şi închise ochii. Totodată, ştia că soarele trecuse în spatele unui nor şi va trece mult timp până căldura lui va străluci din nou peste familia Corbin.

Jeff plângea. El plângea încet, dar tot reuşi să o trezească pe Fancy din somn. Ea îşi întinse o mână spre el, pe întuneric.

— Îmi pare rău, şopti ea.

Patul părea că se zguduie sub greutatea durerii lui, deşi era clar că încerca să se controleze.

Mintea lui Fancy era în ceată, dar inima îi bătea tare, simţind durerea soţului ei, împărtăşind-o. Ea îl trase pe Jeff spre ea şi-l ţinu în braţe.

— Te iubesc, spuse ea.

— Temple! exclamă el.

Fancy începu să tremure.

— Ce?

— Temple, repetă Jeff. Temple a ucis-o pe soţia fratelui meu, pe ceilalţi oameni…

Groaza se citi pe chipul lui Fancy. Ea îşi aminti de explozie, de ţipete, de caii însângeraţi.

— Temple este tare departe, reuşi ea să spună, dar ştia că n-are dreptate. Ştia că trebuia să-i

spună lui Jeff adevărul despre cealaltă explozie, sau să moară ducând secretul cu ea.

Ea şi trecu degetele prin părul lui Jeff, deşi ştia că astfel nu-l pregătea sufleteşte.

— Temple e răspunzător de ceea ce s-a întâmplat cu Doamna Mării, spuse ea, şoptit. Şi apoi aşteptă să izbucnească furtuna.

Jeff îi luă mâinile, uşor.

— Ce?

— L-am auzit lăudându-se chiar în noaptea aceea. De asta am fugit şi de aceea Temple mă caută. E… eu m-am temut să-ţi spun, Jeff, m-am temut să nu mă condamni…

Aşternutul din pat fu dat la o parte şi iuţeala cu care Jeff se desprinse din braţele ei fu dureroasă, ca şi cum ar fi luat un bandaj de pe o rană.

— Iisuse, spuse el şoptit, pe întuneric.

Fancy închise ochii şi începu să plângă.

— Nu sunt vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat, pentru ceea ce a făcut Temple.

Jeff era destul de departe. Câţiva metri îi despărţeau şi totuşi era cu neputinţă să se atingă.

— Treizeci de oameni au murit în noaptea aceea, Fancy, şi alţi patru au rămas infirmi. Ştiam că Temple e răspunzător de asta, dar nu aveam cum să dovedesc acest lucru. Fancy înghiţi în sec, neputând să răspundă. Dar mărturia ta ar fi fost dovada. S-ar fi dus la

închisoare…

Ea se ridică furioasă şi plină de remuşcări.

— Eram cântăreaţă de bar, strigă ea. Făceam scamatorii. Cine mi-ar fi dat crezare?

— Eu aş fi făcut-o. Poate şi mareşalul. Ar fi fost ceva, ar fi însemnat o direcţie…

— Îmi pare rău.

— Rău? rosti el tărăgănat, minunându-se. Îţi pare rău?

— Jeff, te rog…

Deodată, se trase de haine, luptându-se cu ele. Totul luase sfârşit, orice vis dispăruse, nu avea să o ierte pentru tăcerea ei. Dar oare ea se putea ierta? Dacă ar fi vorbit, Temple n-ar fi avut ocazia să lovească din nou. Poate Amelie şi toţi ceilalţi n-ar fi murit.

Următoarele trei zile formară o pânză care teşea coşmaruri. Înmormântarea Ameliei avu loc sub stejarul unde se căsătorise, asistată de acelaşi pastor. Keith privea, într-o linişte zdrobitoare, cum Adam, Jeff şi tatăl Ameliei duceau coşciugul, prin iarba mare, spre cimitir unde se va odihni pentru totdeauna.

Înainte de asta s-au spus multe cuvinte despre ea, cuvinte care nu aduseseră liniştea sufletească. După ce coşciugul fu acoperit, Keith se năpusti spre râu.

Fancy îşi înlătură un fir de păr de pe faţă şi privi în urma lui. Ea ştia, ca şi ceilalţi, că nu ar fi

prea bine să te apropii de Keith acum.

Nu-i putu fi de niciun ajutor, când el îşi aplecă capul în timp ce umerii se mişcau ca un semn de durere. Cu o mişcare rapidă, îşi dădu jos gulerul clerical şi-l aruncă în râu.

Fancy îşi muşcă buza şi se întoarse disperată. Altădată l-ar fi căutat pe Jeff, l-ar fi rugat s-o liniştească. Dar Jeff nu i mai vorbise, nici măcar nu se culcase în patul lor.

— Fancy? Vocea firavă o făcu să se întoarcă. Mellisa, cu faţa răvăşită stătea acolo. O, Fancy, este îngrozitor ceea ce s-a întâmplat, suspină ea.

Fancy îi întinse braţele şi Mellisa se aruncă acolo, tremurând. Plângeau amândouă.

— Haide, spuse Fancy, trăgându-şi nasul. Totul va fi bine.

Atunci ea îşi ridică privirea şi îl văzu pe Jeff privind-o cu ochi reci, sceptici, care păreau să spună: „Aşa să fie”?

Fancy îi întâlni privirea; deşi el o rănise tare, ea nu-i va permite să afle vreodată. După ce el se îndepărtă, îşi lăsă obrazul pe capul Mellisei şi îi spuse din nou:

— Totul va.fi în regulă.

Dar ea nu credea nimic din toate astea.

Fancy stătea în fata cuştii lui Hershel, cea pe care ea şi Jeff o construiseră în ziua în care s-au iubit prima oară. Era întuneric în hambar, dar nu se sinchisi să aprindă lumina.

Cu o mână tremurândă, deschise cuşca cea mică şi băgă degetele înăuntru. Blana lui Hershel era moale şi netedă la pipăit.

— Poate ne întoarcem la ce-am făcut odată, să mai dăm spectacole tu şi cu mine.

Vocea din spatele ei o făcu să tresară.

— Aşa te-am văzut, spuse Adam, trăind o revelaţie, în ipostaza aceasta. Cântai în Port Hastings, la bordul vasului Umbra Argintie.

Fancy aşteptă să-i vină inima la loc înainte de a răspunde.

— Fancy Jordan. Ea cântă. Ea dansează. Ea face scamatorii.

Adam aprinse un chibrit şi aduse o lanternă.

— Mai intenţionează ea să-şi părăsească soţul? întrebă el.

Fancy coborî capul în pământ.

— Poate ar fi mai bine. Jeff este atât de supărat!

— Jeff are nevoie de tine, spuse Adam, apropiindu-se şi luând cuşca lui Hershel.

— Tu… tu nu înţelegi… l-am spus ceva…

— Ştiu ce i-ai spus, izbucni Adam, nu prea politicos. L-ai auzit pe Temple Royce lăudându-se în legătură cu explozia de pe vasul Doamna Mării.

— Da.

— Jeff ştia că Temple este în spatele acestei afaceri, cu toţii ştiau. El avea un alt motiv să se

supere pe tine, Fancy.

Fancy nu reuşi decât să privească faţa răvăşită a cumnatului ei.

Adam oftă şi o luă în braţe, cu blândeţe.

— Hai să ne aşezăm şi să discutăm, spuse el.

Fancy se lăsă condusă la căpiţa de fân, unde Jeff făcuse atâtea lucruri minunate, necuviincioase, doar cu o lună în urmă. Ea roşi la amintirea acestora şi se aşează, iar Adam se aşează alături pe altă căpiţă.

— Fancy, Jeff foloseşte ca pretext ceea ce s-a întâmplat în Port Hastings ca să te ţină aproape. Dacă vei avea răbdare cu el, va veni singur.

— De ce ar vrea să facă asta? şopti Fancy, înfricoşată de-a dreptul şi fără pic de speranţă.

— Ceea ce s-a întâmplat cu Amelie i-a creat un şoc, desigur; ne-a şocat pe toii. Dar cred că Jeff ne-a amintit că toţi suntem muritori. Oricare ar putea să moară, oricând. Pe scurt, cred că raţiunea lui este aceea conform căreia el trebuie să se convingă că îi pasă de tine, că nu vei fugi de el.

— Dar dacă lucrurile stau aşa, el pierde prea mult timp cu asta.

— Aşa e, dar îşi va da seama de asta, Fancy. Chiar acum el se uită la Keith şi se gândeşte; „Doamne dacă eram eu acolo”?

— Nu simţi şi tu la fel, Adam? Nu ţi-e teamă pentru Banner?

El oftă.

— Nu cred că aş putea suporta s-o pierd. Dar O'Brien şi eu mine suntem amândoi doctori, Fancy, iar în meseria noastră nu avem voie să uităm că viaţa este un lucru prea delicat.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Fancy şi căzu pe poala rochiei ei.

— Îl iubesc atât de mult pe Jeff, spuse ea, printre suspine. Nu ştiu ce să fac, deşi…

Adam o luă de mână şi o strânse cu putere.

— Ai răbdare, Fancy. Cu toţii îl iubim. Fă-ţi scamatoriile pe care le ştii, de dragul vostru.

Uşa de la grajduri se auzi şi ei se ridicară, gata să între în casă şi să se alăture celorlalţi. Păşind în centrul hambarului, ei l-au văzut pe Keith, mergând, îmbrăcat tot în negru.

— Keith, îl strigă Adam, aşteaptă. Keith dădu căpăstrul la o parte trecându-l peste capul calului şi chiar dacă îl auzi pe fratele lui, îl ignoră. Unde te duci? insistă fratele mai mare. Gel mic aruncă o pătură peste spatele animalului şi apoi îl înşeuă.

— Departe, spuse el răguşit.

— Unde departe?

Umerii lui Keith se ridicară.

Faţa lui era parţial vizibilă la lumina lanternei pe care o adusese Adam şi pe Fancy o durea să-l privească, să vadă cât de mare îi era suferinţa.

— Acum, chiar că nici nu-mi pasă.

— Da ce se va întâmpla cu parohia ta? Ce se va întâmpla cu toţi merii tăi? vru să ştie Adam, disperat.

Keith ridică din nou din umeri şi strânse hăţurile. Falca îi rămase nemişcată şi era evident că nu îi va răspunde.

— Keith!

Ochii azurii luceau în lumina lanternei. Fancy voia să plece de acolo, să nu mai audă, dar nu se putea mişca. Ea îşi aminti cum el renunţase şi îşi smulsese gulerul clerical în dimineaţa aceea, aruncându-l în râu.

— Dar cu Dumnezeu cum rămâne? întrebă uşor, apoi ar fi putut să-şi muşte limba deoarece ea nu voia să vorbească. Nu avea niciun drept.

— Dumnezeu, spuse Keith, respirând lung. Nu există Dumnezeu.

Adam ajunse la fratele lui, dar renunţă la intenţia de a-l mângâia când văzu privirea duşmănoasă din ochii lui.

— Keith, ascultă-mă, durerea îţi va trece. Vei putea să gândeşti din nou...

Keith se trânti în şa şi ţâşni ca un spiriduş.

— Lată cine vorbeşte... Bărbatul a cărui soţie aşteaptă un copil, izbucni el amar.

— Nu poţi fugi de asta, Keith. Te va urmări.

Un suspin, combinat cu furie, îngrozitor auzului, veni din adâncul pieptului lui Keith.

— Nu sta acolo şi-mi tine predici, naiba să te

ia. Soţia ta n-a murit, îi ai pe Danny şi pe Bridget.

— Descalecă, spuse Adam, calm. Fancy se întrebă dacă Keith simţea lacrimile din vocea fratelui lui mai mare, aşa cum o făcuse ea. Vom vorbi. Vom bea. Vom uita de asta, Keith:

— Nu pot să mă îmbăt atât de tare, încât să uit clopotul ăla blestemat, strigă Keith. El... el a zdrobit-o, clopotul din biserica aia blestemată.

— Ştiu, spuse Adam, apucându-i mâna. Te rog! Rămâi! Dar Keith îşi scutură capul.

— Nu pot, Adam, zise el. Nu pot.

Şi apoi plecă, poate pentru totdeauna.. Deşi tremura, Adam o luă pe Fancy de braţ şi o însoţi până acasă.

Capitolul 17

Deşi casa era terminată, încă mirosea a mortar şi a proaspăt vopsit. Toate ferestrele erau mai înalte decât Fancy, iar ea stătea în faţa uneia care dădea spre port, cu scrisoarea mamei sale în mână.

O timpurie ninsoare se rostogolise peste geam.

Chiar şi de la acea distanţă, noul vas era dar în mintea ei; puntea de lemn, goală, şi catargul ca un turn erau o mărturisire vie că Fancy îşi pierduse soţul.

Ea oftă., Desigur, îl pierduse deja pe Jeff.

O! el a împărţit patul cu ea. Dar în ciuda tuturor acestora, maniera lui Jeff de a face dragoste era oarecum rece, nefiind născut pentru aceasta, dar având o dorinţă de netăgăduit de a-şi arăta trupul sănătos de bărbat.

Copilul care trebuia să sosească pe lume, la sfârşitul lui februarie – după calculele lui Banner mişcă în trupul ei. Sfidând lacrimile care îi şiroiau, Fancy zâmbi. Avea acest copil, îl va creşte.

— Doamnă Corbin? se auzi o voce vioaie din apropierea uşii de la intrare. Doamnă Corbin, ssst,

— Aici, Maria, răspunse ea întorcându-se de la fereastră, pe când noua slujnică intră în camera spaţioasă, doar pe jumătate mobilată.

— Să ne ajute Dumnezeu, că tare e rece ziua asta! îngăimă Maria, iar Fancy zâmbi din nou.

Maria era o tânără roşcată, cu adevărat irlandeză, şi avea un dar deosebit de a ridica moralul stăpânei sale, când aceasta se găsea într-o pasă neagră.

— Deci, doriţi puţin ceai? Aş putea să-l pregătesc rapid.

— Ar fi drăguţ din partea ta, spuse Fancy.

Imaginea ei era mai limpede acum, dar totuşi nu îndrăznea să se întoarcă şi să-i arate Mariei faţa înlăcrimată.

— Mulţumesc.

Zăpada se aşternea mai repede acum; până la noapte avea să se aşeze bine de tot. Ce distractiv ar fi să te joci, să faci un om de zăpadă sau chipuri din albul primei zăpezi căzute!

Fancy oftă din nou şi privi scrisoarea, deja citită de două ori. Era o alinare pentru ea să ştie cât de fericiţi erau părinţii ei, locuind într-o casă din Wenatchee; Fancy zări parcă şi livada. Tatăl ei trăia prosper în aerul curat, iar mama ei, purtând veşminte frumoase, şi Alva Thompkins, supraveghind-o îndeaproape – cele două femei fiind foarte bune prietene brodau împreună, îngrijeau grădina, îşi citeau una alteia cărţi din biblioteca lui Keith.

Fancy împături scrisoarea şi uită de vaporul care o urmărea pretutindeni, zi şi noapte, ca o aură tenebroasă.

Nu era în stare să vadă zăpada, nici spectacolul în mişcare din port. Nu… îl vedea doar pe Keith plecând, în noaptea aceea, după funeraliile Ameliei. Vedea sufletul zdrobit al acestuia, oglindit în privirea lui. Nimeni n-a mai auzit de el de-atunci, deşi Jeff, aflat într-o bună dispoziţie de moment, îi spusese că bancherul îl atenţionase asupra faptului că Keith îşi retrăsese în două rânduri fondurile personale.

Iar ea, deşi trăia într-o nouă casă frumoasă, cu un copil în pântece, cu toţi banii şi în siguranţă,

se simţea la fel de rătăcită ca şi Keith.

Jeff trecuse atât de puţin pe-acasă, fiecare plecare fiind cauzată de blestematul de vapor sau de discuţiile avute cu agenţii Pinkerton, pe care el, împreună cu Adam, îi angajase pentru a-l găsi pe Temple Royce.

Până acum, nu fusese găsită nicio urmă. Fancy spera, pe jumătate, că Temple nu va fi găsit niciodată, dar dacă s-ar întâmpla asta, Jeff l-ar omorî cu siguranţă, şi va fi spânzurat pentru asta.

— Doamnă Corbin? Doamnă Corbin, ceaiul e gata.

Fancy tresări şi îşi întoarse privirea de la fereastră pentru a-i zâmbi Mariei. O lumină diafană dansa în buclele scurte şi inelate ale Mariei.

— Mulţumesc.

— A fost o plimbare plăcută, sporovăi slujnica pe un ton vioi, până la dealul abrupt. Obraznica aia de Maggie Mequire, din casa aia mare, a mers alături de mine într-o trăsură, dar să mă iertaţi, nici măcar nu m-a luat cu ea!

Fancy plescăi, amuzată. Din anumite motive, Maggie Mequire i-a provocat o antipatie bruscă bietei Maria şi amândouă nu se puteau suporta.

Maggie nu fusese de acord cu Jeff, care voia să ridice o casă a lui; părerea ei era că amândoi, atât el cât şi soţia, aparţineau de vechiul conac,

din cărămidă, aflat dincolo de deal.

„O să-nebunesc”, fu tot ce spusese Jeff, dar lui Fancy nu-i păsa unde locuiau, atâta vreme cât erau împreună.

— Ea crede că eu sunt o parvenită! trăncăni Maria cu indignare, vocea ei tremurătoare tulburând momentele de gândire ale lui Fancy. Iar eu am făcut tot ce-am crezut de cuviinţă!

— Taci acum, zise Fancy, şi ia nişte ceai.

Maria rămase cu gura căscată pentru o clipă, cu toate că îi făcuse o astfel de invitaţie ceva mai înainte.

— Căpitanul mă va omorî, fără doar şi poate, dacă mă va surprinde şezând la masă cu stăpâna!

Tristă din nou, Fancy vârî scrisoarea mamei ei în buzunarul fustei sale din satin albastru. Nu era atât de periculos ca Jeff s-o prindă pe slujnică luând ceaiul cu ea, era doar amiază, iar el nu va fi acasă decât mult după ce se va însera.

— Vom sta aici, zise Fancy. Liniştind-o pe Maria.

— În starea dumneavoastră? Nu, mami, o să şedeţi chiar lângă foc, iar eu o să-mi servesc ceaiul în bucătărie.

Pieptul lui Fancy era încărcat cu un soi de disperare.

— Oh Maria, spuse ea, te rog, nu pleca.

Maria turnă ceai pentru amândouă şi rămase,

dar era gata să se strecoare afară dacă ar fi bătut cineva la uşa din faţă, sau ar fi auzit un singur zgomot din bucătărie. Era o enigmă pentru Fancy faptul că tot timpul dorea să facă lucruri îndrăzneţe, ca apoi să se îndoiască de ele, dacă era cazul.

— Pe cuvânt, mamite destăinui Maria, începând brusc, mi se rupe inima văzându-te atât de dezamăgită. Ce gânduri are căpitanul, lăsându-te aici singură, atâta vreme?

Fancy închise ochii şi încercă să se liniştească la căldura focului din vatră. De fapt, casa era încălzită de o sobă cu lemne, aflată în pivniţă, dar Fancy îndrăgea focul din cămin, care înveselea camera, bucătăria şi dormitorul mare.

— Eşti din nou prea familiară, Maria, spuse ea pe un ton amabil.

— Aşa sunt eu mereu, nu-i aşa? Şi-mi pare rău pentru asta. Eu n-am vrut nimic prin asta, mami.

— Termină-ţi ceaiul, Maria.

Un sunet înfundat arătă că Maria era nerăbdătoare să se supună. Aproape că fu şocată când auzi o bătaie în uşa din faţă.

— Mii de sfinţi, pun pariu că e mucoasa de Maggie Mequire, căutând să vadă dacă am cu adevărat grijă de tine! strigă Maria, şi o şterse de pe scaunul ei, netezindu-şi părul şi fustele, pe când se grăbi spre uşa din faţă.

Vocea lui Banner o învioră pe Fancy. Ea se

ridică din scaun ca să-i dea bineţe când cumnata ei intră în cameră, îmbrăcată într-o rochie verde şi comentând bucuroasă asupra vremii. Datorită copilului ce avea să se nască, peste două luni, Banner o vizita, nedorind să stea acasă şi să-şi ascundă propria stare.

— Stai jos pe scaun, Frances Corbin, îi porunci ea, punându-şi boneta în faţa şemineului şi aşezându-se la căldură.

Maria se duse la bucătărie să mai ia o ceaşcă şi o farfurie. Banner o urmări cu o privire ciudată.

— E o netrebnică, servitoarea asta a ta, zise ea.

— Nu credeam că lucrurile vor ajunge atât de plictisitoare, iar ea…

Fancy nu-şi termină vorba. Se luptă cu durerea ce i se întipărise pe faţă, dar nu reuşi s-o păcălească pe Banner. Cu tot luxul, cu toată sporovăiala Mariei, lucrurile erau plictisitoare în această casă, şi însingurate.

— Leneşa, continuă Banner, aşezându-se cu grijă pe scaun. Cine se crede Jeff de ne tratează aşa?

Fancy îşi iubea soţul şi se simţi datoare să-l apere, spunând:

— A fost un şoc pentru el că eu ştiam că Temple a pus bomba pe vas şi nu i-am spus.

— Prostii, rosti Banner. El tocmai şi-a petrecut şase luni pe mare.

— Are ceva curaj!

Mâinile lui Banner se odihneau pe burta mare şi rotundă.

— Nu spune asta cu atâta admiraţie. Dacă n-ar fi atât de mare, l-aş biciui.

Fancy nu mai putea lupta.

— Şi Adam e nervos, sublinie ea.

— Da, recunoscu Banner, dar el se aprinde din când în când şi apoi îi trece.

Se simţea nevoia de schimbare a subiectului, dacă se urmărea pacea între cele două. Şi cum Fancy îşi iubea cumnata din toată inima, dorea această pace.

— Ce mai e nou pe acasă?

Banner râse,

— Nebunie caratã. Mama organizează o nouă campanie, va trebui să stau la colţul străzii şi să plasez manifeste. Adam caută pe cineva să mă înlocuiască, iar tipografii fac pe ei de frică.

— Dar gemenii ce fac? întrebă Fancy, zâmbind.

Danny şi Bridget, nepotul şi nepoata lui Jeff, erau distracţia întregii familii.

— Când eu plec, ei încearcă să-l găsească pe Hershel. Iepurele iar a dispărut şi Maggie ne-a ameninţat că îl va face friptură.

Fancy râse la imaginile ce îi reveneau în minte. Dar simţi un fel de nostalgie pentru clipele de dinainte de a-l cunoaşte pe Jeff Corbin, când ea şi Hershel hoinăreau în lumea mare, înfricoşaţi.

Atunci ea a suferit o grămadă de greutăţi, dar

nu trebuia să înfrunte o asemenea singurătate. Asta era ceva nou.

— În orice caz, de-asta sunt aici. Mama m-a trimis să te rog să mă ajuţi, o informă Banner.

— Ca să-l prind pe Hershel?

— Să împărţi manifeste. Fancy, mişcarea pentru drepturile femeilor e importantă. Oare de ce toţi idioţii, javre murdare, pot vota, iar noi nu? Obrajii lui Banner se împurpurară de atât patos. Tu ai de gând să mai suporţi mult?

— Cred că nu, răspunse Fancy.

Şi o jumătate de oră mai târziu, se aflai în faţa spălătoriei lui Wung Lo, cu o grămadă de manifeste.

Ridică-te, tu cea care iubeşti dreptatea şi binele, citeau trecătorii. Fiecare conştiinţă bună va vota dreptul femeii.

Fancy reuşi să strecoare câteva manifeste unor femei ce treceau pe acolo, dar bărbaţii mergeau repede şi o evitau. Ningea şi picioarele îi îngheţaseră. După o oră de respingere a manifestelor, convingerile ei politice se destrămau. Bărbaţii erau prea nepăsători şi egoişti ca să lase vreodată femeile să voteze, aşa că ce căuta ea aici, sub felinar, îngheţând?

Dincolo de stradă, uşa noului hotel şi a restaurantului Port Hastings se deschise şi un râs cunoscut îi atrase atenţia. Jeff! Acesta era Jeff. Şi ea nu-i mai auzise să râdă aşa de când îi

mărturisise totul despre Temple Royca.

Ea înaintă, mergând prin zăpadă, şi aproape că era să fie călcată de o căruţă. Agăţată de braţul lui Jeff, zâmbind la el, era o femeie frumoasă, cu părul roşcat şi haine moderne… Meredith, Meredith Whittaker. Ce naiba căuta ea în Port Hastings?

Dar răspunsul era clar. Inima lui Fancy se goli, urmând o furie aprigă. După ce se uită în ambele părţi ale străzii, păşi pe zăpadă şi ieşi în faţa soţului, aruncându-i două sute de manifeste în faţă.

Jeff o privi, pălind deodată din cauza şocului sau de furie, dar ei nu-i păsă nici cât negru sub unghie.

— Ce naiba… apucă el să spună.

Meredith se bosumflă pe când el îşi luă mâna de pe ea şi se îndreptă spre soţia lui.

Fancy era prea jignită, prea furioasă să mai poată vorbi. Ştia că trebuie să arate grozav, cu burta ţuguiată şi cu toate fularele ei, fără a mai vorbi de basmalele ruseşti care îi înveleau urechile, dar n-avea încotro.

Încet, Jeff se aplecă şi luă unul din manifestele de pe jos. Pe când citea, pe faţă îi apăru o grimasă.

— Ai împărţit tot timpul prostii de-astea trecătorilor? vru să ştie el.

Fancy simţi că furia o înălţase parcă, o făcuse

mâi mare, o răscolise. Cum îndrăznea să stea acolo şi să-i spună aşa ceva, să-i reproşeze că nu-i stătea bine să-şi exprime convingerile politice, când el şi amanta lui veneau de la întâlnire.

Fancy se dădu înapoi şi îl lovi în fluierul piciorului drept. Un sunet de umilinţă îi ieşi din gât, în timp ce gâfâia.

Jeff se strâmbă, înjurând pe când se oblojea.

— Fancy, pentru numele lui Dumnezeu!

Fancy îl lovi în celălalt picior şi trecu înainte, printre manifeste. Astfel se ciocni de Adam Corbin – norocul ei.

El o prinse de umeri, o privi cu ochii lui indigo şi apoi se uită la Jeff.

— Ei bine, asta e prea de tot. Dar supărarea şi dezaprobarea nu păreau să fie direcţionate spre Fancy.

— Cred că e timpul să mă duc s-o văd pe mama, înainte de a se îngrijora, zise Meredith cu o voce afectată.

— Dă-i drumul, spuse Adam sprijinind-o pe Fancy, împiedicând-o să-şi ia zborul. Şi blestematele alea de suspine, pe care nu şt le putea controla, îi ieşeau din gât.

— Adam, începu Jeff să se lamenteze.

— Ce e? Nu suntem noi o familie unită? întrebă Adam, zâmbind acru şi, calm, o ridică pe Fancy în braţe şi o puse în trăsura care aştepta.

— Naiba să te ia, Adam, strigă Jeff, stai puţin.

Unde crezi că îmi duci soţia?

— O! exclamă Adam părând surprins, în timp ce punea ceva pe picioarele lui Fancy. Apoi se întoarse spre fratele lui. Aceasta să fie şotia ta? Nu mi-aş fi dat seama după felul cum ai tratat-o.

Ochii lui Jeff se întunecară de emoţie şi el i se adresă soţiei:

— Frances, dă-te jos din trăsură.

Fancy îşi ridică privirea. Mândria ei se topi, aşa că se agăţă de o ultimă speranţă.

— Du-te dracului, Jeff Corbin, îi răspunse ea.

Adam ridică din umeri şi îl zâmbi fratelui său, deşi expresia ochilor nu-i spunea nimic.

— Aşa îţi trebuie, spuse el, apoi urcă lângă Fancy şi luă hăţurile.

Jeff arăta înfiorător. În timp ce trăsura se îndepărta, el dădu cu piciorul în manifestele de pe stradă.

În timp ce mergeau pe colină, spre conac, şi zăpada scârțâia sub roti, Fancy se gândea: Dacă în furia lui, Jeff o mai căuta o dată pe Meredith? Dintr-o dată se simţi rău. Dar ce importanţă mai avea? în mintea ei era clar că el o trădase. Ce mai conta o dată sau de alte mii de ori?

Ba conta! Conta al naibii de mult. Fancy îşi acoperi faţa şi începu să plângă în hohote.

— Nu merită să faci asta, spuse Adam, încurajând-o. Eu nu cred că Jeff te-ar trăda vreodată.

— Nici măcar nu mi-a dat o verighetă, suspină ea.

Adam o luă de umeri şi o linişti, dar nu mai spuse nimic până nu ajunseră acasă. Aici o ajută să coboare şi o conduse până la uşă.

— O'Brien, strigă el.

Fancy îşi revenise destul ca să-i spună că Banner împărţea încă manifeste la moară şi astfel nu-i putea răspunde.

Dar apăru Maggie.

Tot restul după-amiezei, Fancy fu încurajată, îmbărbătată şi astfel se simţi mai prost ca oricând. Jeff nu mai venea şi ea se simţea tot mai rău cu fiecare minut care trecea. Jeff nu avea să vină şi ea era convinsă de asta. Poate era cu Meredith, din nou.

Îşi închise ochii, stând pe pat, în camera care fusese a lui Jeff. Se simţea părăsită, la fel ca şi cărţile pe care el nu le mai citise de mult, la fel ca macheta vasului pe care el nu o mai atinsese, la fel ca hainele pe care nu le mai purtase.

Era la fel ca lucrurile din cameră – o soţie care fusese a lui Jeff.

Începu să plângă din nou nedorind să înfrunte realitatea. Dacă n-ar fi fost bebeluşul din pântec, sigur ar fi vrut să moară.

Jeff se clătină când intră în biroul lui Adam.

— Unde este? vru să ştie. Adam se aşează, îşi dădu jos ochelarii şi îi puse în buzunarul de la

haină. Calm, îşi trânti picioarele pe birou.

— Cine? întrebă el nevinovat.

Jeff se simţea rău. Băuse prea mult whisky pe vasul Umbra Argintie. Mişcând clanţa, dori să n-o strice.

— Unde e Fancy? întrebă el mai calm.

— Sus, doarme. Şi dacă ai cumva de gând să dai năvală acolo, ca un cavaler, vreau să-ţi spun că te voi opri.

— Ea este soţia mea.

— O, da. Meredith ce este?

Jeff se clătină periculos. Se împiedică de un scaun şi căzu pe el, gemând.

— Meredith? întrebă el prosteşte.

— Doamna pe care o ţineai de braţ astăzi, spuse Adam, fără pic de înţelegere.

— Doamne, zise Jeff, frecându-şi ochii cu mâna. Tu ştii cine e Meredith…

— Da? Fancy crede că e iubita ta.

— Ce?

Adam ridică din umeri.

— La urma urmelor, ai cam neglijat-o de luni de zile. Şi astăzi să te vadă aşa, ieşind din holul hotelului…

— Doamne Dumnezeule, de-aia m-a lovit aşa de tare? Ea crede că Meredith şi cu mine… Jeff sări în picioare, dar regretă gestul. Ea crede că eu…

— Stai jos, înainte de a cădea, ti porunci Adam.

Jeff se aşează, recunoscător. Şi apoi, datorită

whisky-ului pe care-l consumase în ultimele ore, începu să plângă. Suspinele erau puternice, dar nu-i era ruşine. Nu faţă de Adam.

— Vorbeşte cu mine, Jeff, îi porunci fratele lui.

— O iubesc, ea nu ştie acest lucru?

— Cred că nu poate să-ţi citească gândurile, Jeff.

— I-am construit o casă, are acces la orice magazin de pe aici, la orice magazin din Vest. Eu…

— Ştii ce mi-a spus astăzi? izbucni Adam. Mi-a spus că nici măcar nu i-ai cumpărat o verighetă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dacă voia verighetă de ce nu şi-a luat una?

— Şi tu îmi spui că sunt insensibil. Cel puţin eu i-am dat lui Banner o verighetă.

— Mi se face rău, strigă Jeff, sărind în picioare şi îndreptându-se nesigur spre uşă.

— Sunt la bucătărie să fac o cafea, îi spuse Adam, resemnat, stingând lumina din birou.

Revederea cu Fancy, care sta în pat ghemuită ca un copil, ca să se apere parcă de ceva, îl topi pe Jeff. Se aşează pe un scaun, unde adesea stătuse şi visase la mare când era băiat, şi fixă portul cu privirea.

El nu i se înfăţişă ca odinioară – oceanul acela mare, dincolo de golful Juan de Fuca, cu toate misterele şi groaza de pe el.

În spatele lui, Fancy ofta agitată în somn. Jeff

se întrebă ce visa oare. Visa oare la Meredith şi la soţul ei infidel? La explozia de pe vas, din Crăciunul trecut? La moartea lui Amelie?

El oftă şi dădu capul pe spate.

— Temple, şopti el, oriunde eşti, orice faci, tot voi da de tine. Chiar dacă va dura toată viaţa, tot te voi găsi.

— Jeff?

Jeff se întoarse şi o văzu pe Fancy care se ridicase din pat. Camera era întunecată şi el nu putea să-i vadă expresia de pe faţă.

— O… o iubeşti pe Meredith?

El râse, dar era un râs dureros, venit din piept.

— Nu m-am culcat cu ea. Ea se află în oraş ca să-şi vadă sora sau aşa ceva.

Nevoia lui de a fi crezut îl ruşină. Doamne, de ce fusese atât de aspru cu ea, când de fapt nu trebuia?

— Te-aş ierta, spuse ea.

Pe Jeff îl duru replica.

— Nu ţi-am fost niciodată necredincios, Fancy. Nici cu Meredith sau cu oricare alta.

Ea începu să plângă uşor. Jeff se apropie de ea fără să se mai gândească la altceva şi o luă în braţe.

— Fancy, şopti el, îmi pare rău.

Fancy îşi trase nasul,

— Pentru ce? îl întrebă ea, împingându-l uşor.

— Pentru că m-am purtat aşa cu tine. Mă vei

ierta?

— Asta depinde dacă m-ai minţit în legătură cu Meredith.

Jeff râse şi acum se simţea mai bine, chiar foarte bine.

— Ce fel de om eşti şi tu, Frances Corbin. Mi-ai spus că m-ai ierta.

— Ai făcut sau nu dragoste cu fufa aia roşcată?

— Nu.

— Atunci te iert.

— Şi dacă ţi-aş fi spus că am făcut-o?

Ea se cutremură de râs.

— Atunci tot te-aş ierta. Numai că ar mai fi durat ceva timp.

Jeff o ţinu aproape şi îşi îngropa faţa în părul ei parfumat, cu miresme de rouă şi trandafiri.

— Te iubesc, iepuraş neastâmpărat, spuse el.

— Miroşi îngrozitor. Ai băut?

— Mult, răspunse Jeff şi este aşa de plăcut să mi-o spui tu.

Fancy strâmbă din nas.

— Im! exclamă ea.

Jeff ridică din umeri, umilit.

— Nu mai este nimic de făcut, decât o baie.

— O baie? Dar nu poţi să încălzeşti apa la ora asta. Toţi dorm.

Jeff o prinse de mână şi o trase spre el, râzând.

— Cred că n-ai văzut încă renumita cadă Corbin.

— Este la fel ca aceea din Spokane?

El vru s-o sărute, dar se abţinu, din delicateţe.

La urma urmelor, băuse toată seara şi apoi căzuse în curte.

— Nu prea, răspunse el şoptit, pe când se aflau în hol. Conductele îţi vor arăta ce este; nu există faianţă sau orice altceva de genul ăsta, dar te poţi folosi de ea.

Ei pătrunseră pe o uşă de la capătul casei.

— Speram să avem şi noi odată una ca asta, acasă la noi, spuse Fancy.

— Vom avea. Dacă asta vrei, asta vei avea, îi promise Jeff, atingându-i vârful nasului.

În interiorul camerei unde era cada, Jeff scoase un chibrit din buzunar şi îl aprinse. Lumina se combină cu umbrele. Dar el nu lumină cu veioza, ci cu o singură lumânare, care stătea sub cadă.

Conductele făcură ceva zgomot când el dădu drumul la robinete, iar apa curgea îmbietoare, înainte ca Jeff să-şi scoată cizmele. El o privi ironic.

— Şi în legătură cu manifestele ce mi le-ai aruncat astăzi în faţă, spuse el.

Ea clătină capul şi privi spre el, provocator, în lumina aceea plăpândă a lumânării.

— E o problemă de conştiinţă, spuse ea. Sunt de acord cu mama ta. Dacă oamenii nu luptă pentru ceea ce le aparţine, nu vor avea niciodată nimic.

Jeff îşi scoase cămaşa, ciorapii şi pantalonii.

— Asta înseamnă că şi tu vei fi ca mama?

Învârtindu-se în cadă, ea zâmbi şi-şi puse mâinile pe burtă.

— Mai târziu. Nu cred că voi avea timp prea mult la dispoziţie dacă fiica ta va sosi pe lume…

— Să presupunem că fiica mea… Se întrerupse, şi intră în cadă, apoi se uită la ea.

Apa curgea, iar conductele făceau un zgomot că puteau să scoată şi morţii din mormânt.

— Dar dacă va fi băiat?

Ochii lui erau mari de uimire şi vulnerabili.

— Nu vei iubi şi fata la fel ca pe băiat?

Nu era bine să iubească atât de mult o femeie ca ea. Chiar şi aşa era de nesuportat. Mai periculos decât o călătorie pe mare.

— Desigur că voi iubi copilul, fie fată, fie băiat, la fel de mult, Fancy. Ce te-a apucat să-mi spui aşa ceva?

— Tatăl meu se aşteptase să fiu băiat, de aceea mi-a dat numele de Frances.

Jeff se făcu mai comod în cadă.

— Aşa a spus? Direct?

— Da.

El se întoarse şi închise apa. Boilerul se opri cu un zgomot ce pătrunse dincolo de perete.

— Lasă-mă să te ating aici, unde adăposteşti copilul meu, Fancy, spuse el.

Ea se ridică în genunchi şi el îi cuprinse burta

cu mâinile lui mari, minunându-se de schimbarea adusă înfăţişării ei şi de loviturile din interior. Era atât de mişcat că îi venea să plângă, aşa cum făcuse jos, în birou. Şopti:

— Poate eu voi fi îngrijită cum se cuvine, Jeffrey. Acum.

Capitolul 18

— Cu grija Marei, izbucni Maggie Mequire, pe un ton mustrător, nu e de mirare că Fancy este atât de tulburată.

Înainte ca Maggie să poată continua predicile ei îngrozitoare, Jeff o luă pe Fancy de braţ şi o conduse la trăsura care îi aparţinea. Acolo, după ce o aşeză pe Fancy pe scaunul ei, se uită la ea ciudat, iar vântul îi răsfiră părul auriu.

— Vrei să rămâi aici, Fancy? Cu Maggie?

Fancy îşi scutură capul a negaţie. Ea voia să meargă acasă la ea, pentru că era, răscolită, simţind un gol în stomac, li stătea pe limbă să-l întrebe pe Jeff dacă îşi va petrece ziua acolo cu ea, dar nu avea curajul să o facă. Vremea rece şi ninsoarea din ziua precedentă se transformase astăzi într-o primăvară falsă, pe care indienii şi localnicii o numeau Chinook.

— Cred că astăzi vei merge la şantierul naval, îndrăzni ea, evitându-i privirea, ea să nu remarce durerea şi grija de pe chipul ei.

— Am ceva de lucru, da, spuse el, ţinând hăţurile în mâinile lui puternice. Oricum, nu voi întârzia la cină.

Fancy fu cuprinsă de teamă – era cam patetic să o incite o simplă cină, când, de fapt, în alte familii era ceva normal.

— Îmi place să aud asta, spuse ea, timidă.

Ei înaintau prin zăpada care se topea, prin iarba ce abia mijea şi pe poteci întortocheate. Vântul, într-adevăr, bătea uşor, iar soarele strălucea pe cer şi, cu toate că erau în noiembrie, puteai să juri că te afli în aprilie.

La uşă, Jeff ieşi din trăsură, apoi o ajută pe Fancy să coboare. Cum Maria se apropia, trecând prin verandă, el se aplecă şi îi şopti soţiei:

— Fă-i vânt, scapă de ea.

O roşeaţă plăcută învălui obrajii lui Fancy. Fel de fel de motive pentru a scăpa de Maria îi alergau acum prin minte.

— Ce să pregătesc la cină? întrebă ea, demnă, încercând să ascundă tulburarea pe care o avusese din cauza lui.

— Tu, însăţi, replică Jeff, îmi ajungi, apoi se urcă în trăsură şi plecă. Pentru prima dată, faptul că el se afla pe drum spre vaporul lui din Port Hastings, nu o devasta sufleteşte.

— Mi-am făcut griji pentru tine, mami, să lipseşti o noapte, pur şi simplu…

Fancy intră în hol, scoţându-şi mănuşile pe când mergea.

— Îmi pare rău, Maria, soţul meu şi cu mine am petrecut noaptea, dincolo. Ar fi trebuit să trimit vorbă.

Revenindu-şi repede, Maria îşi recăpătă voia bună.

— Nu-i aşa că e o zi minunat, mami? E aşa de cald şi de frumos…

Fancy se gândi la vorbele lui Jeff, când ea îl întrebase ce să servească la cină, şi roşi tare în timp ce îşi aşeza mantaua în cui.

— Am o grămadă de lucruri de făcut, spuse ea. Nu te deranjează dacă te trimit în oraş, da?

Maria se arătă încântată.

— O, mami, o zi ca asta e potrivită pentru plimbare. Şi eu care credeam că voi sta închisă toată ziua, fără să ies.

Uneori, exuberanta Mariei era obositoare, dar Fancy zâmbi.

— După ce termini treaba, poţi să-ți petreci după-amiaza unde doreşti. Poţi să-ți vizitezi prietenii sau să faci orice altceva.

Maria râse.

— Deci asta presupune că stăpânul vine astăzi acasă, nu?

Fancy roşi din nou.

— Dar asta nu te priveşte pe tine, Maria, spuse ea. Haide, să-ţi scriu ce trebuie să faci.

După o jumătate de oră, Maria părăsi casa, foarte sprintenă de picior, dar cu răutate în privire. Fancy încercă să nu se supere pe femeia care îndrăznea prea multe şi era lipsită de delicateţe, deşi putea s-o facă. Ceea ce conta acum era doar faptul că ea câştigase în faţa acelui vas, încă o dată. Desigur că această victorie nu va fi de lungă durată, dar poate apropierea dintre ea şi Jeff era de bun augur.

Fancy voia să vadă dacă aşa stăteau lucrurile.

În următoarele minute, ea se grăbi să-şi despletească părul, după care, cu fata îmbujorată, pregăti prăjiturile cu mere pe care Jeff le adora, scutură pernele pe de canapea şi petrecu ceva timp în faţa şifonierului, pentru a alege rochia potrivită.

Ea nu putea să se decidă cu care rochie să se îmbrace, având de ales între rochia de culoare albastră, destul de serioasă, şi cea care îi plăcea la nebunie, mov, dar pe care o purtase prea mult. Fancy încă stătea lângă pat, prinsă în această dilemă, când inima îi tresări. Jeff era acasă.

Ea se întoarse şi iată-l stând în uşa dormitorului, zâmbindu-i, admirând jupa cu floricele, părul despletit, chipul ei îmbujorat şi mirat. Dintre toate lucrurile din lume, el avea în mâini singura ei pălărie, pălăria pe care o folosise în spectacolele ei.

— Poftim, spuse el, întinzându-i-o. Vezi ce poţi scoate de aici, doamnă Corbin.

Fancy simţi un nod în gât şi se ruşină că o vedea aşa, când de fapt îşi dorise atât de mult să fie frumoasă pentru el, parfumată şi elegantă. Poate reuşea astfel să-l ţină mai mult timp departe de mare.

— Ce?

Un mieunat ciudat veni din interiorul pălăriei.

— Mai bine te-ai uita şi ai vedea cu ochii tăi, spuse el.

Fancy trase adânc aer în piept, nedumerită, tremurând chiar, deşi nu putea să spună de ce. Ea se apropie şi băgă mâna, cu grijă, în pălărie şi pipăi o blană moale.

— Nu e iepure, şopti ea, prinzând micul trup şi ridicându-l.

— Nu, nu e iepure, spuse Jeff amuzat.

— E un pisoi, strigă Fancy, încântată, ţinând vietatea albă cu amândouă mâinile. Pisoiul toarse şi se uită la ea cu ochi încrezători.

— Mie mi se pare că orice magician priceput ar putea să scoată ceva din această pălărie, observă Jeff. Încearcă din nou.

Fancy aşează pisoiul pe podea, Unde se împotmoli în fuste şi se îngrămădi sub jupa ei. Din ce în ce mai uimită, ea vârî mâna în pălărie din nou şi scoase o cutiuţă îmbrăcată în catifea albastră.

Ridicând capacul, ea se gândi că ar putea fi un inel, după aparenţe, şi, într-adevăr, era o verighetă de aur cu diamante şi ametist.

— O, e al meu… spuse ea, copleşită. Este…

— Da, spuse Jeff, ferm şi înţepat. Este o verighetă. N-aş vrea ca lumea să creadă că eşti doar o aventură pentru mine.

Fancy ridică mâna stângă, cu emoţie, iar el îi puse inelul. Când îl privi, faţa lui Jeff se schimbă, invadată de lacrimi.

— Mi l-ai dat ca să nu te uit când eşti pe mare? şopti ea.

— Unde să fiu? întrebă el, arătându-se surprins.

Fancy îşi răsuci inelul pe deget – îi venea de minune, iar pietrele străluceau.

— În timp ce vei naviga pe vaporul ăla al tău, spuse ea.

— Să navighez… El îi prinse umerii cu ambele mâini. Asta ai crezut tu, Fancy? Că te voi lăsa şi voi pleca pe mare din nou?

Ea nu putu să mai spună nimic altceva decât să scuture capul.

El îi cuprinse bărbia cu mâna şi i-o ridică. Faţa ei era aproape de a lui.

— Eu iubesc vapoarele, Fancy, dar pe tine te iubesc mult, mult mai mult. Şi nu voi mai pleca decât la distanţe scurte.

O licărire de speranţă se insinuă în sufletul ei.

— Ce-ai vrut să spui cu „la distanţe scurte”? îl întrebă ea, iar pisicuţa încă îi mai umbla pe sub jupă.

— Ştii tu, adică scurte, explică Jeff. Cele de două sau trei zile. Felul acela de excursii pe care putem să le facem eu, tu şi bebeluşul.

Fancy strigă fericită şi îl înconjură pe Jeff cu mâinile, luându-l pe după gât, iar picioarele îi atârnau acum, libere. Pisicuţa ieşise de sub jupă, mieunând a protest.

— Am crezut, o, Jeff, eram sigură…

El o ţinu strâns în braţe.

— Îmi pare rău, Fancy, îi spuse el. Nu ştiam că ai crezut că intenţionam să mă întorc pe mare. Dacă n-aş fi fost atât de încăpăţânat…

— Nu spune asta, şopti ea şi îl făcu să tacă cu un sărut.

Pasiunea îi cuprinse ca un vânt ce stârneşte furtuna. Între sărutări fierbinţi, se dezbrăcau unul pe celălalt, nemaigândindu-se la nimic altceva.

Când Fancy fu gata, stând dinaintea lui Jeff, înconjurată de fustă, jupă şi chiloţi, el se aplecă să o sărute uşor, pe sâni. Ea gemu şi-şi dădu capul pe spate, în timp ce el cucerea, mâinile lui puternice mângâindu-i burta.

Dar se grăbeau acum şi nu mai aşteptară prea mult. Jeff o luă pe Fancy în braţe, o duse în pat şi căzu peste ea; simţindu-se puternic şi viril.

El o domina întru totul. Ea striga victorioasă în timp ce el pătrundea repede, dar uşor, în ea.

Jeff se opri, îngrijorat.

— Te-a durut?

— O, nu, nu, lui, Jeff, iubeşte-mă. Posedă-mă…

Şi el aşa făcu. Trupurile lor se mişcau în acelaşi timp, urcând şi coborând, arătând ca unul singur, arcuindu-se în final, tremurând de exaltare, aducând un ţipăt răguşit din partea lui Jeff şi un scâncet ascuţit de la Fancy.

Fancy punea smântâna pentru pisicuţă, lângă sobă, în bucătărie. Prăjiturile se arseseră, înmiresmând aerul cu mirosuri grele, dar nici unuia nu-i păsa.

— Balonul? întrebă ea, ridicându-se.

Jeff mânca dintr-o prăjitură, politicos, înlăturând marginile scorţoase,

— E o zi minunată, Fancy, spuse el.

Fancy ura acel balon şi spera ca niciodată să nu mai aibă de-a face cu el, dar nu era atât de periculos în această zi minunată. La urma urmelor avea verigheta, în sfârşit, un copil îl purta în pântece, dar cel mai important lucru era faptul că era sigură că Jeff nu o va părăsi niciodată ca să plece pe mare. Ei se înţelegeau perfect acum.

— Ei bine…

El zâmbi şi aruncă ceea ce îi mai rămăsese din prăjitură, în foc.

— Am promis că de data aceasta nu vom zbura departe, Fancy, o asigură el. Voi verifica cablul şi nu voi zbura mai sus de câţiva metri.

Fancy se cutremură. Ar fi distractiv să privească Port Hastings de sus şi să vadă şi vaporul ăla, care nu-l va fura niciodată pe omul ei, să-l ducă departe de şa.

— Dacă promiţi, spuse ea.

— O, pe cinstea mea, replică el..

Plecară spre balon. Acesta dansa şi se mişca în toate direcţiile, pe cerul albastru, trăgând de frânghiile ce îl fineau pe pământul înverzit, în spatele casei. Evident, în afara faptului că îi cumpărase pisoiul şi verigheta, Jeff îşi petrecuse toată dimineaţa să-l aducă acolo şi să-l umfle.

Simţind-o că ar putea să se răzgândească, Jeff râse şi o ridică uşor, cu grijă, în nacelă. Ea se propti bine, ! n timp ce el desfăcea frânghiile ce ţineau balonul legat de pământ.

Temple Royce apăru atât de brusc, că Fancy nu avu timp să ţipe ca să-l avertizeze pe Jeff de pericol. El îl lovi pe Jeff pe la spate, iar frânghia ce ţinea balonul se desfăcu cu o iuţeală de neînchipuit.

Fancy simţi că balonul se înalţă, dar pericolul ce o ameninţa nu o preocupa nicidecum. Jeff se ridică în picioare, împiedicându-se de frânghie. Capătul ei se târa pe pământ acum.

— Mulţumesc ţie, Doamne, şopti ea, văzând că

Jeff nu murise, aşa cum se aşteptase, ci era puţin ameţit de cele întâmplate.

— El se repezi la frânghie, dar Temple, arătând ca ieşit din minţi, îl apucă. Se rostogoliră în iarbă, iar balonul se înălţă mai sus.

— Jeff, ţipă Fancy, iar strigătul se pierdu în vânt.

Atât Temple, cât şi Jeff se ridicară în picioare, fără să fie atenţi la Fancy, care era gata să-şi ia zborul cu balonul, dincolo de ei fiind imensul Ocean Pacific…

Fancy strigă din nou, iar Temple o privi şi râse, făcând cu mâna, luându-şi adio de la ea. Se dădu un pas înapoi, iar în acel moment frânghia se prinse de glezna lui dreaptă. Nimic nu mai ţinea balonul legat de pământ.

Temple ţipă îngrozit şi speriat, atârnând acum cu un picior în sus. Jeff îl apucă cu amândouă mâinile şi nu reuşi să-l ţină, aterizând pe burtă.

— Doamne, ajută-mă, murmură Fancy, îngrozită la rândul ei: Ajută-ne pe toţi.

Temple se zbătea la capătul frânghiei, cu capul atârnându-i în jos. Ei se îndreptau spre mare şi Jeff strigă ceva spre Fancy, dar ea nu-l putu auzi, datorită vântului ce vâjâia şi tensiunii din urechi.

Deodată, apropiindu-se de brazii înalţi ce străpungeau înălţimea cu vârfurile lor, balonul se opri, clătinându-se tare, însoţit de un ţipăt strangulat.

Ramurile erau atât de aproape, încât atinseră părţile exterioare ale nacelei şi o zgâriară pe Fancy pe faţă, umplându-i plămânii cu mirosul de sărbătoare a Crăciunului.

Tremurând, sigură că putea să se prăbuşească din moment în moment, ea îşi adună puterile şi privi în jos. Ceea ce văzu o determină să uite în ce hal era.

Temple stătea atârnat de frânghia balonului, cu braţele şi picioarele depărtate, pe faţa având întipărită groază. O ramură îi trecuse prin piept şi îl străpunsese, ieşind în afară prin spate.

Fancy se uită în jos, lăsându-se uşor pe podeaua nacelei, tremurând toată. Niciodată, în toată viaţa ei, nu va uita ceea ce văzuse şi nu va trăi aceeaşi groază ce i se întipărise în suflet.

— Jeff, şopti ea, Jeff, Jeff.

După o clipă, auzi strigătul de jos:

— Fancy, Fancy, eşti bine? Ai păţit ceva?

— Nu, reuşi ea să spună. Deasupra ei, balonul fâşâi şi ea simţi nacela clătinându-se în crengi, ca şi cum ar fi fost un cuib aflat în. Primejdie.

, Şi acum va muri, chiar acolo. În copac. Iar copilaşul ei nu va vedea lumina zilei niciodată…

— Nu te mişca, îi spuse Jeff, cu vocea răguşită. Stai liniştită, nu face nicio mişcare până nu vin eu, Fancy. Promit să te iau de acolo.

Fancy începu să plângă. Vântul împingea balonul din partea cealaltă; părea că se lasă din

ce în ce mai jos. Sunetul acela îi spunea că el se dezumfla.

Cu o mişcare iute, în urma căreia Fancy tipă, balonul ieşi din strânsoarea copacilor, eliberându-se. Nacela se legăna, dar rămase fixată de copac, de trupul lui Temple.

Fancy se ridică în genunchi şi riscă o privire în jos. Jeff era acolo, o, Doamne, ca să o salveze, să o strângă în braţe. Ea se afla la vreo treizeci, de metri de pământ.

— Ridică-te, Fancy, îi porunci Jeff, calm, şi văzu şi alţi oameni care alergau în întâmpinarea lor – Adam, Banner, Mellisa şi chiar Katherine.

— Nu pot, spuse Fancy, plângând.

Jeff ignoră cuvintele ei.

— Îţi aduci aminte cum am făcut balonul să aterizeze ultima oară, Fancy? Trage uşor de sfoara albă. Foarte uşor. Şi aşteptă, dar imediat urlă: Nu! Aia e valva pentru gaz, trage de sfoara albă.

Fancy făcu un efort ca să-şi deschidă ochii. Stomacul i se întoarse pe dos. Dar reuşi să privească în sus şi sfoara albă era acolo. Mâna îi tremura, de-abia putu s-o prindă, dar o făcu în cele din urmă, după momente pline de tensiune.

— Trage de ea foarte uşor, îi porunci Jeff. Cum reuşea să fie atât de calm?

Rezistând, Fancy o trase uşor. Urmă un sunet ce arăta că balonul cobora, iar ea ştiu, fără să se

uite, că Temple căzuse.

Şi apoi nacela coborî, aflându-se la câţiva metri de pământ, apoi mai aproape şi atunci Adam şi Jeff o apucară cu mâini puternice, trăgând-o gin jos. Jeff o prinse pe Fancy de umeri şi o scoase afară, ţinând-o strâns în braţe, mormăind cuvinte fără noimă.

Ea plângea fără reţinere, de groaza trăită, dar fu cuprinsă de un fel de uşurare şi îl prinse de cămaşă. Jeff o ridică în braţe şi, cu mama lui alături de ei – care nu avea acum nicio culoare în obraji –, o scoase la lumină.

Fancy îşi pierdu cunoştinţa şi se trezi pe o masă într-un spital, cu Banner privind-o.

— Jeff, Adam, s-a trezit.

Urmă un zumzăit şi camera păru că se învârteşte cu ea. Numai silueta lui Jeff părea că sta pe loc, chipul lui radiind de bucurie.

— Fancy, şopti el, gâtuit de emoţie, având lacrimi în ochi. O, Fancy.

Ea îl luă pe după gât şi-l trase aproape, răsfirându-i părul. Era atât de bine, atât de bine să-l poată atinge.

— A... am pierdut copilul? şopti ea, rostindu-şi teama.

— Nu, răspunse Banner, cu vocea stinsă, înainte ca altcineva să i-o poată spune. Nu, bebeluşul e bine.

— Mulţumesc ţie Doamne, zise Fancy. O,

Doamne, ajută…

— Las-o să se odihnească acum, Jeff, veni vocea lui Adam de undeva.

Ascultător, Jeff se retrase din braţele ei. Ea plutea, plutea, dar uşor. Era aşezată pe un pat moale şi o pătură o acoperi.

Era bine să doarmă.

Moartea lui Temple Royce nu-şi pierdu ecoul mult timp, fiind subiect de discuţii în Port Hastings. Mulţi oameni erau bucuroşi, nu se ştie din ce motive, că el dispăruse.

Mai erau şi alţii care spuneau că Adam şi Jeff ar fi răspunzători de moartea lui, dar autorităţile nu îmbrăţişau această teorie. Dacă Royce ar fi murit altfel – împuşcat sau înjunghiat, de exemplu –, poate această ipoteză ar fi putut să fie cercetată în amănunţime. Dar străpuns de o ramură, la o înălţime atât de mare? Nu! Judecătorul, primarul şi avocatul respinseseră, în unanimitate, ideea. Temple Royce fusese un netrebnic, un hoţ, poate chiar un ucigaş, dacă se dovedea că cele spuse de familia

Corbin, referitor la scufundarea vasului Doamna Mării şi la tragedia de la Wenatchee, erau adevărate. Dar soarta avusese grijă de el: a plătit după fapte.

În familia Corbin altele erau preocupările acum. Ea trăia un eveniment important, în centrul căruia se afla Fancy. În dormitorul

acesteia, Banner îl înfrunta pe Jeff.

— Ieşi imediat de aici, îi spuse ea, suflecându-şi mânecile şi spălându-şi mâinile în chiuveta de lângă geam, topind zăpada ce s-a adunat în timpul nopţii.

— Nu vrei să-l caut pe Adam? întrebă Jeff, disperat. El condusese tot drumul până acasă, până în zorii acelei zile de februarie, şi tocmai acum observă că avea cămaşa scoasă din pantaloni şi nu era încheiat ca lumea.

Banner se uită spre Fancy şi clipi.

— E o idee grozavă, Jeff, spuse ea. Du-te şi caută-ţi fratele. Eu cred că e în tabăra Klallum.

Jeff se aplecă deasupra patului şi sărută fata palidă, dar fericită a lui Fancy.

— Te vei face bine, nu-i aşa?

O durere o cuprinse pe Fancy tocmai atunci, parcă i se despicară oasele. Ca să ai un copil nu era chiar atât de simplu.

— Da, spuse ea, încă zâmbind.

Jeff ieşi repede din dormitor şi, după ce închise uşa în urma lui, Banner, care arăta bine după naşterea unei fetiţe dolofane numai cu Câteva săptămâni în urmă, râse.

— I-am dat papucii pentru o vreme, cred.

Fancy gemu şi se arcui de atâta durere.

— V… v-a mai dura mult?

Banner înlătură păturile ca să o examineze, iar Fancy se bucură că o femeie o asista la naştere.

Ar fi fost stânjenită dacă Adam ar fi făcut-o în locul ei, repede şi atent,

— Uneori, prima naştere este mai lungă decât de obicei, veni un răspuns ce-i dădea de gândit. Dar cu puţin noroc, poate vom reuşi să terminăm până se întoarce Jeff.

Uşa se deschise şi Maria intră, cu ochii mari, apucând cu mâinile şorţul.

— Doare, mami? întrebă ea.

Banner aruncă o privire către menajeră ce spunea de la sine că nu era necesar să facă istericale.

— Mai durează puţin, remarcă ea, şi o acoperi din nou pe Fancy cu păturile. Mai ai ceva de îndurat.

Maria se aprinse:

— Uau, vine un bebeluş, nu-i dar mai minunat ca ăsta!

Banner zâmbi.

— Nu, consimţi ea cu blândeţe. Cu aceste vorbe, ea o trimise pe menajeră după apă caldă şi ceva cârpe curate.

— Am scăpat de Jeff şi iată că am rămas cu Maria pe cap.

Fancy simţi o altă durere şi încercă să se gândească la altceva. Ea şi Jeff vor avea un copil cât de curând, al lor. Casa lor va fi la fel de zgomotoasă ca altădată.

Se părea că Banner se spăla pe mâini a mia

oară. Când durerea deveni mai mare, ea începu să vorbească de copiii ei, gemenii Danny şi Bridget, dar şi de Elisabeth.

Fancy transpirase şi fiecare fibră din trupul ei părea că se întinde de efortul sarcinii. Ea respiră adânc când Banner o sfătui să o facă şi apucă mâinile cumnatei sale cu putere când suferinţa devenise aproape de nesuportat.

— Ţipă dacă vrei, zise Banner. Uneori te ajută.

Supusă, Fancy ţipă. Ea se bucură în clipa aceea că Jeff plecase aiurea şi nu puţea s-o audă

— Adam este într-adevăr plecat în tabăra de la Klallum? întrebă ea, în agonia aceea.

Banner ridică din umeri

— Cine ştie? spuse ea, încercând s-o examineze pe Fancy din nou. E în regulă, constată ea rece, pot să văd capul bebeluşului. Vreau să împingi cat poţi tu de tare, Fancy.

Fancy împinse. Acest ultim efort o sfâşie.

Uşa se deschise tocmai când bebeluşul îşi făcea apariţia. Mâinile lui Banner erau ocupate, şi ea strigă cat putu de tare:

— E băiat, zise şi Jeff, iar Fancy îşi întoarse capul pe perna umezită şi-l văzu în cameră, cu chipul mirat şi bucuros.

— Lasă-mă să-l văd, strigă Fancy, întorcându-se.

Banner zâmbi şi puse bebeluşul furios pe burta mamei.

— Nu-ţi fie frică de ombilic, spuse ea cu blândeţe. Ne vom ocupa şi de el imediat.

Fancy îşi mângâie bebeluşul cu mâna ce tremura. Avea o coamă aurie şi ochii de un albastru-închis, aşa cum îi au toţi copiii mici. Fata lui roşie era furioasă, iar mâinile şi picioarele mici se agitau, exprimându-şi protestul.

— Când te naşti parcă i-ai sfida pe toţi, nu-i aşa? întrebă Banner şi luă micuţul de pe burta mamei.

— Seamănă cu tine, spuse Fancy, privindu-l pe solul ei. Cum o să-l cheme?

Jeff o sărută pe vârful nasului.

— Oricum, numai Hershel nu, răspunse el.

Fancy râse, obosită, dar plină de triumf.

— Am putea să-i spunem, Phineas, îl necăji ea.

— Ăsta nu-i aşa de rău, se tempera Jeff.

— Niciodată, strigă Fancy. Te-am pus la încercare.

Ea se arăta dezamăgită.

— Eustis? sugeră el.

Şi Fancy ştiu în momentul acela că şi el o tachina la rândul lui.

Inima lui era plină de iubire şi mândrie datorită minunăţiei pe care au adus-o pe lume.

— Am putea să-l numim Adam Keith Corbin. Sau poate Keith Adam…

Jeff râse.

— Îmi iubesc fraţii, Fancy, dar va fi o confuzie totală, mai ales în familia aceasta.

Fancy căscă, dorind să doarmă. Şi adormi imediat. Când se trezi, după câteva ore de somn, Jeff era alături, îmbrăcat, ţinând-o în braţe.

— M-am gândit la un compromis, o informă el, referitor la numele bebeluşului. Numele tatălui tău este Patrick?

Fancy dădu din cap. Camera era întunecată, liniştită, şi tot ceea ce conta acum era lângă ea.

— Atunci, hai să-i spunem fiului nostru Patrick Keith, propuse Jeff. Mie îmi place.

— Dar îl vor striga Pat, poate chiar Paddy.

Jeff clătină capul.

— Nu. El va rămâne mereu Patrick.

Şi aşa a şi fost.

Urmă o petrecere pentru a sărbători sosirea primăverii şi lansarea noii nave, iar Fancy a râs fericită, şi muzica i-a umplut inima şi sufletul. Ce bucurie fusese să cânte şi să danseze pe puntea vasului, fără să se ruşineze de numele ei.

— Fancy Corbin, aşa a botezat el vasul, îi spuse bebeluşului lacom de la pieptul ei.

— Poţi să crezi aşa ceva? Toţi dansează şi cântă…

Uşa dormitorului se dădu în lături, aducând o fărâmă de lumină în hol.

Jeff era acolo, ţinând ceva mare şi, pătrat sub braţ. Acum, el aprinse lumina de lângă pat şi

rămase privind-o pe Fancy care adormi copilul şi îl aşeza în leagăn.

Apoi, zâmbind, se ridica şi puse obiectul pătrat pe perete, în locul unui trandafir. Era firma pe care Fancy o folosise când dădea spectacole împreună cu Hershel, înrămată acum. FANCY JORDAN. EA DANSEAZĂ. EA CÂNTĂ. EA FACE SCAMATORII.

— Am avut grijă de cântece şi de dans, spuse Jeff privind-o cu ochii lui indigo. Mai rămâne să ne ocupăm de scamatorii.

Fancy râse şi se îndreptă spre el, iar lumina ce o aprinsese acum câteva clipe se stinse uşor.

SFÂRŞIT

O fată seducătoare

„Una dintre cele mai savurate scriitoare de romane de dragoste din zilele noastre."

ROMANTIC TIMES

„Linda Lael Miller își incintă cititorii."

PUBLISHERS WEEKLY

„Linda Lael Miller se află pe culmea cea mai înaltă a admirației tuturora, pentru că-și poartă cititorii prin povestirile sale tandre, tulburătoare, cu umor, emoție și înțelegere. Fermecătoare..."

RENDEZVOUS

BESTSELLER

Lei 8300 + 170 T.L. = 8470